Ez a dokumentum kizárólag tájékoztató jellegű, az intézmények semmiféle felelősséget nem vállalnak a tartalmáért

►**B** **AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2012/27/EU IRÁNYELVE**

(2012. október 25.)

az energiahatékonyságról, a 2009/125/EK és a 2010/30/EU irányelv módosításáról, valamint a 2004/8/EK és a 2006/32/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről

(EGT-vonatkozású szöveg)

(HL L 315., 2012.11.14., 1. o.)

Módosította:

		Hivatalos Lap		
		Szám	Oldal	Dátum
►**M1**	A Tanács 2013/12/EU irányelve (2013. május 13.)	L 141	28	2013.5.28.

Helyesbítette:

►**C1** Helyesbítés, HL L 113., 2013.4.25., 24. o. (2012/27/EU)

▼B

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2012/27/EU IRÁNYELVE

(2012. október 25.)

az energiahatékonyságról, a 2009/125/EK és a 2010/30/EU irányelv módosításáról, valamint a 2004/8/EK és a 2006/32/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 194. cikke (2) bekezdésére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ([1]),

tekintettel a Régiók Bizottságának véleményére ([2]),

rendes jogalkotási eljárás keretében ([3]),

mivel:

(1) Az Unió eddig soha nem tapasztalt kihívásokkal szembesül, hiszen energiaimporttól való függősége megnőtt, az energiaforrások korlátozott mértékben állnak rendelkezésre, el kell érnie, hogy az éghajlatváltozás ne haladjon meg egy bizonyos mértéket, miközben ki kell lábalnia a gazdasági válságból is. A fenti problémák kezelésének értékes eszköze lehet az energiahatékonyság. Az energiahatékonyságnak köszönhetően ugyanis csökken a primerenergia-fogyasztás és az energiaimport, ami javítja az Unió ellátásbiztonságát. Az energiahatékonyság hozzájárul továbbá az üvegházhatásúgáz-kibocsátás költséghatékony csökkentéséhez, és ezáltal az éghajlatváltozás hatásainak enyhítéséhez is. Az energiahatékonyabb gazdaságra való áttérés ezenkívül várhatóan felgyorsítja az innovatív technológiai megoldások elterjedését az Unióban és javítja az uniós ipar versenyképességét, ezáltal előmozdítja a gazdaság növekedését és minőségi munkahelyeket teremt az energiahatékonysághoz kapcsolódó számos ágazatban.

(2) Az Európai Tanács a 2007. március 8–9-i következtetéseiben hangsúlyozta, hogy az Unión belül fokozni kell az energiahatékonyságot annak a célkitűzésnek az eléréséhez, amely szerint 2020-ra az addigra várható értékekhez képest 20 %-kal kellene csökkenteni az Unió primerenergia-fogyasztását. A 2011. február 4-i következtetéseiben az Európai Tanács hangsúlyozta, hogy teljesíteni kell a 2010. júniusi Európai Tanács által 2020-ra kitűzött 20 %-os energiahatékonysági célkitűzést, amelynek elérése

([1]) HL C 24., 2012.1.28., 134. o.
([2]) HL C 54., 2012.2.23., 49. o.
([3]) Az Európai Parlament 2012. szeptember 11-i véleménye (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2012. október 4-i határozata.

▼B

jelenleg nem halad megfelelő ütemben. A 2007-ben készített előrejelzések 2020-ra 1 842 Mtoe primerenergia-fogyasztást prognosztizáltak. A 20 %-os csökkentés 1 474 Mtoe értéket eredményez 2020-ban, ami az előrejelzésekhez képest 368 Mtoe csökkenésnek felel meg.

(3) Az Európai Tanács a 2010. június 17-i következtetéseiben a foglalkoztatást és az intelligens, fenntartható és inkluzív növekedést célzó új uniós stratégia („Európa 2020 stratégia”) egyik kiemelt célkitűzéseként megerősítette az energiahatékonysági célkitűzést. E folyamat részeként és a célkitűzés nemzeti szintű megvalósítása érdekében, a Bizottsággal folytatott intenzív párbeszéd keretében a tagállamoknak nemzeti célkitűzéseket kell meghatározniuk és nemzeti reformprogramjaikban fel kell tüntetniük, milyen módon kívánják elérni azokat.

(4) A 2010. november 10-i„Energia 2020” című bizottsági közlemény az energiahatékonyságot az Unió 2020. évi energiaügyi stratégiájának középpontjába helyezi, és vázolja egy olyan új energiahatékonysági stratégia szükségességét, amely minden tagállam számára lehetővé teszi az energiafelhasználás függetlenítését a gazdasági növekedéstől.

(5) Az Európai Parlament az energiahatékonysági cselekvési terv felülvizsgálatáról szóló, 2010. december 15-i állásfoglalásában felszólította a Bizottságot, hogy felülvizsgált energiahatékonysági cselekvési tervébe foglaljon bele a 2020. évi átfogó uniós energiahatékonysági célkitűzések elérése terén tapasztalható lemaradás behozását célzó intézkedéseket is.

(6) Az Európa 2020 stratégia egyik kezdeményezése a Bizottság által 2011. január 26-án elfogadott, Európa erőforrás-hatékonnyá tételét célzó kiemelt kezdeményezés. A dokumentum az energiaforrások fenntartható felhasználásának biztosítása szempontjából meghatározó szerepet tulajdonít az energiahatékonyságnak.

(7) Az Európai Tanács a 2011. február 4-i következtetéseiben elismerte, hogy az uniós energiahatékonysági célkitűzés megvalósulása nem halad megfelelő ütemben, és határozott fellépésre van szükség az épületek, a közlekedés, a termékek és a folyamatok terén elérhető jelentős energiamegtakarítási lehetőségek kiaknázásához. Az említett következtetések szerint a Tanács értékelni fogja az uniós energiahatékonysági célkitűzés 2013-ig történő megvalósítását, és szükség esetén további intézkedéseket fog előirányozni.

(8) A Bizottság 2011. március 8-án elfogadta a 2011. évi energiahatékonysági tervről szóló közleményt. A közlemény megerősítette, hogy az Unió nem halad megfelelő ütemben az energiahatékonysági célkitűzésének elérése felé. Ez annak ellenére történik, hogy a tagállamok által az energia-végfelhasználás hatékonyságáról és az energetikai szolgáltatásokról szóló, 2006. április 5-i 2006/32/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben [1] foglalt kötelezettségeik teljesítéseként benyújtott első nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervekben vázolt nemzeti energiahatékonysági politikákkal kapcsolatban születtek eredmények. A második cselekvési tervek első elemzése megerősíti, hogy az Unió nem halad megfelelő ütemben. E helyzet orvoslása érdekében a 2011. évi energiahatékonysági terv egy sor energiahatékonysági politikát és intézkedést vett számba, amelyek kiterjednek a teljes energiaellátási láncra – beleértve az energiatermelést, -átvitelt és

[1] HL L 114., 2006.4.27., 64. o.

▼B

-elosztást –, a közszféra által az energiahatékonyság terén betöltendő vezető szerepet, az épületeket és berendezéseket, az ipart, valamint annak szükségességét, hogy a végső felhasználókat képessé tegyék energiafogyasztásuk kézben tartására. A közlekedési ágazat energiahatékonyságával ezzel párhuzamosan a közlekedésről szóló, 2011. március 28-án elfogadott fehér könyv is foglalkozott. A fehér könyv 26. kezdeményezése felszólít a járművekre vonatkozó megfelelő szén-dioxid-kibocsátási szabványok rögzítésére valamennyi közlekedési mód esetében, és szükség esetén azok energiahatékonysági követelményekkel történő kiegészítésére valamennyi meghajtórendszerre vonatkozóan.

(9) A Bizottság 2011. március 8-án elfogadta az alacsony szén-dioxid-kibocsátású, versenyképes gazdaság 2050-ig történő megvalósításának ütemtervét is, amely ebből a szemszögből is rámutatott arra, hogy jobban a középpontba kell helyezni az energiahatékonyságot.

(10) Ebben az összefüggésben naprakésszé kell tenni az energiahatékonyság uniós jogi keretét, nevezetesen egy olyan irányelv útján, amelynek általános célja az Unió primerenergia-fogyasztásának 2020-ig történő, 20 %-os csökkentésére vonatkozó energiahatékonysági célkitűzés elérése, valamint a 2020 utáni időszakban további energiahatékonysági fejlesztések megvalósítása. Ennek érdekében ezen irányelvnek közös keretrendszert kell létrehoznia az energiahatékonyság Unión belüli ösztönzésére, és konkrét fellépéseket kell előírnia a 2011. évi energiahatékonysági tervben foglalt bizonyos javaslatok végrehajtására, valamint az abban leírt jelentős kihasználatlan energiamegtakarítási potenciál kiaknázására.

(11) Az üvegházhatású gázok kibocsátásának a 2020-ig terjedő időszakra szóló közösségi kötelezettségvállalásoknak megfelelő szintre történő csökkentésére irányuló tagállami törekvésekről szóló, 2009. április 23-i 2009/406/EK európai parlamenti és tanácsi határozat ([1]) arra kötelezi a Bizottságot, hogy 2012-ig készítsen felmérést és jelentést arról, hogy az Unió és tagállamai milyen előrelépéseket tettek annak a célkitűzésnek a teljesítése érdekében, hogy az energiafogyasztás 2020-ra az előrejelzésekhez képest 20 %-kal csökkenjen. A határozatban a Tanács és a Parlament kijelenti azt is, hogy a Bizottságnak 2012. december 31-ig az energiahatékonyság fejlesztésének felgyorsítására irányuló megerősített vagy új intézkedésekre kell javaslatot tennie, elsősorban azzal a céllal, hogy segítse a tagállamokat az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentésére vonatkozó uniós kötelezettségvállalások megvalósításában. Ez az irányelv ennek a követelménynek tesz eleget. Ez az irányelv hozzájárul továbbá az alacsony szén-dioxid-kibocsátású, versenyképes gazdaság 2050-ig történő megvalósításának ütemtervében foglalt célok eléréséhez, így különösen az energetikai ágazat üvegházhatásúgáz-kibocsátásának csökkentése által, valamint a kibocsátásmentes villamosenergia-termelés 2050-ig történő megvalósításához is.

(12) Az energiaellátási és végfelhasználói ágazat megtakarításait átfogó, integrált megközelítést kell alkalmazni az összes meglévő energiamegtakarítási potenciál kiaknázásához. Ugyanakkor meg kell erősíteni a hasznos hőigényen alapuló kapcsolt energiatermelés belső energiapiacon való támogatásáról szóló, 2004. február 11-i 2004/8/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([2]) és a 2006/32/EK irányelv rendelkezéseit.

([1]) HL L 140., 2009.6.5., 136. o.
([2]) HL L 52., 2004.2.21., 50. o.

▼B

(13) Kedvezőbb lenne, ha a 20 %-os energiahatékonysági célkitűzést az energiahatékonyságot különböző területeken ösztönző különös nemzeti és uniós intézkedések halmozott végrehajtásának eredményeképpen lehetne elérni. A tagállamokat indikatív nemzeti energiahatékonysági célkitűzések, rendszerek és programok meghatározására kell kötelezni. A Bizottságnak értékelnie kell az egyes tagállamok ilyen célkitűzéseit és egyéni erőfeszítéseit és az elért előrehaladással kapcsolatos adatokat annak értékelése érdekében, hogy mekkora a valószínűsége az átfogó uniós célkitűzés elérésének, illetve mennyire elégségesek az egyéni erőfeszítések a közös cél eléréséhez. A Bizottságnak ezért a felülvizsgált jogi kerete útján és az Európa 2020 folyamat keretében szorosan figyelemmel kell követnie a nemzeti energiahatékonysági programok végrehajtását. Lehetővé kell tenni, hogy az indikatív nemzeti energiahatékonysági célkitűzések meghatározása során a tagállamok figyelembe vehessék a primerenergia-fogyasztást befolyásoló olyan nemzeti tényezőket, mint a még kihasználatlan költséghatékony energiamegtakarítási potenciál, az energiaimport és az energiaexport változásai, az egyes megújulóenergia-források fejlődése, a nukleáris energia, a szén-dioxid-leválasztás és -tárolás, valamint a korai intézkedés. Modellszámítások végzésekor a Bizottságnak – kellő időben és átlátható módon – konzultálnia kell a tagállamokkal a modell alapján tett feltételezések és a modelleredmény-tervek tárgyában. Javítani kell az energiahatékonysági intézkedések hatásának, valamint a technológiák állományának és teljesítményének modellezését.

(14) A megújuló energiaforrásból előállított energia támogatásáról szóló, 2009. április 23-i 2009/28/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([1]) kimondja, hogy Ciprus és Málta, elszigetelt és peremterületeken lévő tagállamokként a légi közlekedésre mint polgáraik és gazdaságuk számára létfontosságú közlekedési eszközre támaszkodnak. Ennek eredményeképpen a nemzeti légi közlekedésben mért bruttó végsőenergia-fogyasztásuk aránytalanul magas – a 2005-ös közösségi átlag több mint háromszorosa –, ezért őket aránytalanul érintik a jelenlegi technológiai és szabályozási kötelezettségek.

(15) A vonatkozó közkiadások teljes összege az Unió bruttó hazai termékének 19 %-át teszi ki. Emiatt a közszféra fontos hajtóerőt jelent a piac hatékonyabb termékek, épületek és szolgáltatások irányába történő elmozdulásának ösztönzésében, valamint a polgárok és vállalkozások energiafogyasztási szokásainak megváltoztatásában. Ezen túlmenően az energiafogyasztásnak az energiahatékonyság-javító intézkedések miatti csökkenése közforrásokat szabadíthat fel egyéb célokra. A nemzeti, regionális és helyi szintű közintézményeknek példamutató szerepet kell játszaniuk az energiahatékonyság terén.

(16) Szem előtt tartva azt, hogy a 2011. évi energiahatékonysági tervről szóló 2011. június 10-i következtetéseiben a Tanács hangsúlyozta, hogy mivel az Unió végsőenergia-fogyasztásának 40 %-át az épületek teszik ki, valamint annak érdekében, hogy kihasználják a növekedés és a foglalkoztatás lehetőségeit az egyes szakmákban és az építési szektorban, illetve az építés során felhasznált termékek gyártásában és más szakmai tevékenységekben – így az építészetben, a tanácsadásban és a mérnöki tevékenységben –, a tagállamoknak 2020-on túlmutató hosszú távú stratégiát kell kidolgozniuk a lakó- és kereskedelmi célú épületek

([1]) HL L 140., 2009.6.5., 16. o.

▼B

felújításába történő, az épületállomány energiahatékonyságának javítását célzó beruházások ösztönzése céljából. Az említett stratégiának azokra a költséghatékony mélyfelújításokra kell irányulnia, amelyek eredménye olyan felújítás, amely a korszerűsítés előtti szinthez képest jelentős százalékban csökkenti egy épület hálózatból vételezett energia-fogyasztását és végsőenergia-fogyasztását egyaránt, ami nagyon magas energiahatékonyságot eredményez. Az ilyen mélyfelújításokat szakaszokban is végre lehet hajtani.

(17) Növelni kell az épületek felújítási arányát, mivel a meglévő épületállomány rendelkezik messze a legnagyobb energiamegtakarítási potenciállal. Az épületek ráadásul kiemelt fontossággal bírnak azon uniós célkitűzés elérése szempontjából, amely szerint 2050-re 1990-hez képest 80-95 %-kal csökkenteni szükséges az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását. A közintézmények tulajdonában lévő épületek az épületállomány jelentős részét teszik ki, és különösen nagy figyelem övezi őket. Ezért helyénvaló egy éves felújítási arány meghatározása a tagállamok területén lévő, a központi kormányzat tulajdonában és használatában lévő épületek tekintetében, azok energiahatékonyságának javítása érdekében. Ez a felújítási arány nem érintheti a közel nulla energiaigényű épületek tekintetében az épületek energiahatékonyságáról szóló, 2010. május 19-i 2010/31/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvben ([1]) előírt kötelezettségek fennállását. A központi kormányzati épületek felújítására vonatkozó, ezen irányelvben foglalt kötelezettség kiegészíti az említett irányelvet, amelynek értelmében a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy amennyiben a meglévő épületeken jelentős felújítást hajtanak végre, azok energiahatékonyságát fokozni kell oly módon, hogy az épületek megfeleljenek az energiahatékonyságra vonatkozó minimumkövetelményeknek. Lehetővé kell tenni a tagállamok számára, hogy a központi kormányzati vagyon részét képező épületek energiahatékonyságának azonos mértékű javulását eredményező alternatív költséghatékony intézkedéseket hozzanak. A központi kormányzati épületek alapterületének felújítására vonatkozó kötelezettségnek az olyan igazgatási szervezeti egységekre kellene vonatkoznia, amelyek illetékessége egy tagállam egész területére kiterjed. Amennyiben valamely tagállamban, illetve egy adott hatáskör vonatkozásában nem létezik olyan érintett igazgatási szervezeti egység, amelynek illetékessége kiterjed az egész területre, akkor a kötelezettségnek azokra az igazgatási egységekre kell vonatkoznia, amelyek illetékessége együttesen terjed ki a tagállam egész területére.

(18) A tagállamokban számos települési önkormányzat és más közintézmény már integrált energiatakarékossági és energiaellátási megközelítéseket vezetett be például a fenntartható energiát célzó cselekvési tervek útján (ilyenek többek között a Polgármesterek Szövetsége kezdeményezés keretében kidolgozott fellépések) vagy az épületekkel vagy közlekedési módokkal összefüggő egyedi intézkedéseken túllépő integrált városi megközelítések formájában. A tagállamoknak bátorítaniuk kell a települési önkormányzatokat és más közintézményeket arra, hogy fogadjanak el integrált és fenntartható, egyértelmű célkitűzéseken alapuló energiahatékonysági terveket, vonják be a lakosságot

([1]) HL L 153., 2010.6.18., 13. o.

▼B

azok kidolgozásába és végrehajtásába, valamint megfelelően tájékoztassák őket e tervek tartalmáról és a célkitűzések elérése felé tett előrehaladásról. Az ilyen tervek jelentős energiamegtakarítást eredményezhetnek, különösen ha azokat olyan energiagazdálkodási rendszerek keretében hajtják végre, amelyek lehetővé teszik az érintett közintézmények számára a hatékonyabb energiafogyasztást. Ösztönözni kell a városok, települések és különféle közintézmények közötti, az innovatívabb megoldásokkal kapcsolatos tapasztalatcserét.

(19) A bizonyos termékek és szolgáltatások beszerzése, valamint épületek vásárlása és bérlése tekintetében az építési beruházásokat, beszerzéseket vagy szolgáltatásokat közbeszerzési szerződések útján odaítélő központi kormányzatoknak példát kell mutatniuk, és döntéseik során szem előtt kell tartaniuk a beszerzések energiahatékonyságát. Ez azon igazgatási szervezeti egységekre vonatkozik, amelyek illetékessége egy tagállam egész területére kiterjed. Amennyiben valamely tagállamban, illetve egy adott hatáskör vonatkozásában nem létezik olyan érintett igazgatási szervezeti egység, amelynek illetékessége kiterjed a tagállam egész területére, akkor a kötelezettségnek azokra az igazgatási egységekre kell vonatkoznia, amelyek illetékessége együttesen kiterjed a tagállam egész területére. Mindamellett be kell tartani az uniós közbeszerzési irányelvek rendelkezéseit. A tagállamoknak az ezen irányelvben a beszerzésre vonatkozó energiahatékonysági követelmények hatálya alá tartozó termékektől eltérő termékek esetében ösztönözniük kell a közintézményeket a beszerzés energiahatékonyságának figyelembevételére.

(20) Annak a lehetőségnek az értékelése, amely szerint uniós szintű „fehér bizonyítvány”-rendszert lehetne bevezetni, arra mutatott rá, hogy a jelenlegi helyzetben egy ilyen rendszer túlzott adminisztratív költségekkel járna, valamint fennállna annak a kockázata, hogy az energiamegtakarítás az Unió egésze helyett néhány tagállamban összpontosulna. Egy ilyen uniós szintű rendszerre vonatkozó célkitűzés – legalábbis ebben a szakaszban – az energiahatékonyság tekintetében az energetikai közszolgáltatókra vonatkozóan előírt nemzeti kötelezettségi rendszerek, illetve azonos mennyiségű energiamegtakarítást eredményező egyéb alternatív szakpolitikai intézkedések útján jobban elérhető lenne. A rendszerek keretében elérni kívánt célokat az Unió szintjén, közös keretrendszerben kell meghatározni, ugyanakkor jelentős rugalmasságot kell biztosítani a tagállamoknak ahhoz, hogy teljes mértékben figyelembe vehessék a piaci szereplők nemzeti szerveződését, az energiaágazat sajátos hátterét és a végső fogyasztók szokásait. A közös keretrendszernek biztosítania kell az energetikai közszolgáltatók számára a lehetőséget arra, hogy minden végső felhasználónak kínálhassanak energiahatékonysági szolgáltatásokat, ne csak azoknak, akiknek energiát értékesítenek. Ez fokozza az energiapiaci versenyt, mivel az energetikai közszolgáltatók kiegészítő energiahatékonysági szolgáltatások nyújtásával differenciálhatják termékeiket. A közös keretrendszernek ezenkívül lehetővé kell tennie a tagállamok számára, hogy nemzeti rendszerükbe társadalmi célú követelményeket foglalhassanak, különösen annak biztosítása érdekében, hogy a kiszolgáltatott helyzetben lévő ügyfelek is részesüljenek a jobb energiahatékonyság előnyeiből. A tagállamoknak – objektív és megkülönböztetésmentes kritériumok alapján – meg kell határozniuk, hogy mely energiaelosztóknak vagy kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozásoknak kell az ezen irányelvben meghatározott végfelhasználói energiamegtakarítási célkitűzést teljesíteniük.

▼B

A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy úgy határozhassanak, hogy nem írnak elő ilyen kötelezettséget a kis energiaelosztó, kiskereskedelmienergia-értékesítő kisvállalkozások és kis energiaágazatok számára annak érdekében, hogy azokat ne sújtsák aránytalanul nagy adminisztratív terhek. A 2008. június 25-i bizottsági közlemény meghatározza azokat az elveket, amelyeket figyelembe kell venniük az ezzel a lehetőséggel élni nem kívánó tagállamoknak. A nemzeti energiahatékonysági kezdeményezések támogatásának egyik eszközeként az energiahatékonyságra vonatkozó nemzeti kötelezettségi rendszerek hatálya alá tartozó kötelezett felek azzal is eleget tehetnek kötelezettségeiknek, ha a nemzeti energiahatékonysági alapba évente befizetik a rendszer alapján előírt beruházásoknak megfelelő összeget.

(21) Tekintettel arra, hogy az államháztartás fenntarthatóságának visszaállítása és a költségvetési konszolidáció a legfontosabb átfogó feladat, az ezen irányelv hatálya alá tartozó különleges intézkedések végrehajtása során – megfelelő mértékű elemzés és értékelés alapján – kellő figyelmet kell fordítani tagállami szinten az energiahatékonysági intézkedések végrehajtásának költséghatékonyságára.

(22) Az a követelmény, amelynek értelmében a végső felhasználók számára évente értékesített energia egy részét meg kell takarítani az egyébként értékesített energiához képest, nem minősül az értékesítés vagy az energiafogyasztás felső határának. Lehetővé kell tenni a tagállamok számára, hogy ne számítsák bele az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([1]) I. mellékletében felsorolt ipari tevékenységekben felhasznált értékesített energiavolument, illetve annak egy részét a végső felhasználóknak való energiaértékesítésbe, mivel egyértelmű, hogy e tevékenységeken belül bizonyos ágazatok vagy alágazatok ki vannak téve a kibocsátásáthelyezés jelentős kockázatának. A tagállamoknak ismerniük kell a rendszerekkel járó költségeket ahhoz, hogy pontosan felmérhessék az intézkedések költségeit.

(23) A 7. cikkben foglalt követelmények sérelme nélkül és az adminisztratív terhek korlátozása érdekében a tagállamok a 7. cikk végrehajtására irányuló valamennyi egyedi szakpolitikai intézkedésüket egyetlen átfogó nemzeti energiahatékonysági programban foghatják össze.

(24) Az egyes olyan piaci szegmensekben rejlő energiamegtakarítási potenciál kihasználása érdekében, amelyekben a piacon általában nem kínálnak energetikai auditot (például a kis- és középvállalkozásokban (kkv-k)), a tagállamoknak a kkv-kat energetikai audit elvégeztetésére ösztönző programokat kell kidolgozniuk. Az energetikai audit rendszeres elvégeztetését kötelezővé kell tenni a nagyvállalatok számára, mivel ezzel jelentős energiamegtakarítás érhető el. Az energetikai auditok során figyelembe kell venni a vonatkozó európai szabványokat – ilyen például az EN ISO 50001 (energiagazdálkodási rendszerek) vagy az EN 16247-1 (energetikai auditok), illetve energetikai audit alkalmazása esetén az EN ISO 14000 (környezetközpontú irányítási rendszerek) –, és ezáltal az auditoknak az ezen irányelv VI. mellékletében foglalt

([1]) HL L 275., 2003.10.25., 32. o.

▼B

követelményekkel is összhangban kell lenniük, mivel ezek a rendelkezések nem haladják meg az e vonatkozó szabványokban megállapított követelményeket. Jelenleg folyamatban van egy, az energetikai auditokra vonatkozó specifikus európai szabvány kidolgozása.

(25) Amennyiben az energetikai auditokat belső szakértők végzik, a függetlenség követelménye előírja, hogy ezek a szakértők ne foglalkozzanak közvetlenül az auditált tevékenységgel.

(26) Az energiahatékonyság-javító intézkedések megtervezésekor figyelembe kell venni a költséghatékony technológiai újítások – például az okos mérés – elterjedt használata révén elért hatékonyságnövekedést és megtakarítást. Okos mérők beépítése esetén a társaságok azokat nem használhatják indokolatlan visszamenőleges számlázásra.

(27) A villamos energia vonatkozásában, valamint a villamos energia belső piacára vonatkozó közös szabályokról szóló, 2009. július 13-i 2009/72/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel ([1]) összhangban, ha az okos mérőberendezések üzembe helyezéséről kedvező értékelés születik, 2020-ig legalább a fogyasztók 80 %-át el kell látni okos mérési rendszerrel. A földgáz vonatkozásában, valamint a földgáz belső piacára vonatkozó közös szabályokról szóló, 2009. július 13-i 2009/73/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel ([2]) összhangban, ha az okos mérőberendezések üzembe helyezéséről kedvező értékelés születik, a tagállamoknak vagy bármely általuk kijelölt illetékes hatóságnak ütemtervet kell készítenie az okos mérési rendszerek bevezetéséről.

(28) A távfűtéses vagy házközponti fűtéses többlakásos épületekben az egyedi hőfogyasztás mérésére akkor előnyös egyedi hőfogyasztásmérőket vagy egyedi fűtési költségosztókat használni, ha a végső felhasználók befolyásolni tudják saját fogyasztásukat. Használatuknak tehát csak olyan épületekben van értelme, amelyekben a radiátorok termosztatikus radiátorszelepekkel vannak felszerelve.

(29) Egyes távfűtéses vagy házközponti fűtéses többlakásos épületekben a pontos egyedi hőfogyasztásmérők alkalmazása műszaki szempontból bonyolult és költséges volna, mivel a lakásokban a fűtésre használt melegvíznek több különböző belépési és kilépési pontja is van. Feltételezhető tehát, hogy a többlakásos épületekben a hőfogyasztás egyedi mérése mindazonáltal műszaki szempontból megoldható abban az esetben, ha az egyedi mérők működtetéséhez az épületben nem kell lecserélni a már meglévő melegvizes fűtési rendszer csöveit. Az ilyen épületekben az egyedi hőfogyasztást úgy lehet mérni, hogy valamennyi radiátort egyedi fűtési költségosztóval szerelnek fel.

(30) A 2006/32/EK irányelv előírja a tagállamok számára annak biztosítását, hogy a végső felhasználók versenyképes áron egyedi fogyasztásmérőt kapjanak, amely pontosan jelzi a tényleges energiafogyasztásukat, továbbá a használat tényleges időpontjáról is információt ad. A legtöbb esetben ez az előírás feltételektől függ, így attól, hogy technikailag lehetségesnek, pénzügyi szempontból ésszerűnek, továbbá a lehetséges energiamegtakarítás tekintetében

([1]) HL L 211., 2009.8.14., 55. o.
([2]) HL L 211., 2009.8.14., 94. o.

▼B

arányosnak kell lennie. Ugyanakkor új épületekben létrehozott új csatlakoztatások esetén, vagy amennyiben egy épület a 2010/31/EU irányelvben meghatározott jelentős felújításon megy keresztül, az említett versenyképes árú, egyedi fogyasztásmérőket mindig rendelkezésre kell bocsátani. A 2006/32/EK irányelv azt is előírja, hogy a tényleges fogyasztást tükröző egyértelmű számlázást kell biztosítani, mégpedig elégséges gyakorisággal ahhoz, hogy a fogyasztók szabályozni tudják saját energiafelhasználásukat.

(31) A 2009/72/EK és a 2009/73/EK irányelv előírja, hogy a tagállamoknak biztosítaniuk kell az intelligens mérési rendszerek bevezetését annak érdekében, hogy segítsék a fogyasztók aktív részvételét a villamosenergia-, illetve a gázellátás piacán. A villamos energia tekintetében amennyiben az okos mérők üzembe helyezését költséghatékonynak minősítik, 2020-ig legalább a fogyasztók 80 %-a számára biztosítani kell az okos mérők felszerelését. A földgáz tekintetében nincs megadott határidő, azonban a menetrend készítése követelmény. Az említett irányelvekben továbbá az is szerepel, hogy a végső felhasználókat megfelelően tájékoztatni kell a tényleges villamosenergia- és gázfogyasztásukról és ennek költségéről, mégpedig elegendő gyakorisággal ahhoz, hogy szabályozni tudják saját energiafogyasztásukat.

(32) A 2006/32/EK, a 2009/72/EK és a 2009/73/EK irányelvben foglalt, a fogyasztásmérésre és a számlázásra vonatkozó rendelkezéseknek az energiamegtakarításra vonatkozó hatását korlátozták. Számos helyen az Unióban ezek a rendelkezések nem eredményezték azt, hogy a fogyasztók naprakész adatokat kapjanak energiafelhasználásukról, sem azt, hogy a tényleges fogyasztásra épülő számlázás készüljön olyan gyakorisággal, amely lehetővé teszi a fogyasztók számára energiafogyasztásuk szabályozását. A többlakásos épületek fűtési és melegvíz-ellátási ágazataiban számos esetben lakossági panaszokra adott okot az, hogy e rendelkezések nem kellő mértékben pontosak.

(33) A végső felhasználóknak az egyedi energiafogyasztásuk mérésére és számlázására vonatkozó adatokhoz való hozzáféréssel kapcsolatos jogai megerősítése érdekében – szem előtt tartva okos mérési rendszerek és az okos mérők bevezetésének eljárásával kapcsolatos lehetőségeket a tagállamokban – elengedhetetlen, hogy az e területre vonatkozó uniós jogi előírások pontosabbak legyenek. Ez minden bizonnyal elősegíti az energiamegtakarítást fokozó funkciókkal felszerelt okos mérési rendszerek bevezetése költségének csökkenését, és támogatja az energiahatékonysági szolgáltatások piacának és a keresletoldali szabályozásnak a fejlesztését. Az okos mérési rendszerek bevezetése lehetővé teszi a tényleges fogyasztáson alapuló gyakori számlázást. Ezen túlmenően pontosítani kell az információhoz való hozzáférésre, valamint a tényleges fogyasztáson alapuló gyakori számlázásra vonatkozó előírásokat is azokban az esetekben, ha az okos mérők 2020-ig nem fognak rendelkezésre állni, többek között a többlakásos épületekben a távfűtési/távhűtési hálózatról vagy az épület saját központi fűtőrendszeréből biztosított, egyedi fűtési, hűtési és melegvíz-fogyasztás méréséből és számlázásából származó információkkal kapcsolatban.

▼B

(34) Az energiahatékonyság-javító intézkedések megtervezésekor a tagállamoknak megfelelő mértékben figyelembe kell venniük annak szükségességét, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződéssel összhangban biztosítani kell a belső piac megfelelő működését és a meglévő vívmányok következetes végrehajtását.

(35) A nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésben, valamint a távfűtés/távhűtésben jelentős primerenergia-megtakarítási potenciál rejlik, amelyet az Unióban még nagy részben nem használnak ki. A tagállamoknak átfogó értékelést kell készíteniük a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés, valamint a távfűtés/távhűtés tekintetében meglévő potenciálról. Ezeket az értékeléseket a Bizottság kérésére aktualizálni kell annak érdekében, hogy a befektetők információt kaphassanak a nemzeti fejlesztési tervekről, és hogy biztosítható legyen a stabil és támogató beruházási környezet. Az új vagy olyan régebbi villamosenergia-termelő létesítményeket, amelyek jelentős felújításon esnek át vagy amelyek engedélyét naprakésszé teszik, – amennyiben a költség-haszon elemzés eredménye pozitív – nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelő egységekkel kell felszerelni a villamosenergia-termelés során keletkező hulladékhő visszanyerése érdekében. Ezt a hulladékhőt ezután a távfűtési hálózatokon keresztül oda lehetne szállítani, ahol szükség van rá. Azok az események, amelyek azt vonják maguk után, hogy engedélyezési kritériumok alkalmazását kell előírni, jellemzően azok az események, amelyek az ipari kibocsátásokról szóló, 2010. november 24-i 2010/75/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv ([1]) szerinti engedélyek és a 2009/72/EK irányelv szerinti engedélyezés előírását vonják maguk után.

(36) Indokolt lehet, hogy azok az atomerőművek vagy villamosenergia-termelő létesítmények, amelyek a tervek szerint igénybe vehetik a szén-dioxid geológiai tárolásáról szóló, 2009. április 23-i 2009/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([2]) értelmében engedélyezett geológiai tárolást, olyan helyszínen kerüljenek kialakításra, ahol a hulladékhő nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelő egységekkel való visszanyerése vagy a távfűtési, illetve a távhűtési hálózatba való betáplálása nem költséghatékony. Ezért lehetőséget kell biztosítani a tagállamoknak arra, hogy ezeket a létesítményeket mentesítsék az alól a kötelezettség alól, amelynek értelmében költség-haszon elemzést kell készíteni amikor a létesítményt a hulladékhő nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelő egységekkel való visszanyerésére alkalmas berendezéssel szerelik fel. Lehetővé kell tenni továbbá, hogy az ötéves időszak alatti mozgóátlag alapján évi kevesebb mint 1 500 óra üzemelésre tervezett csúcserőművek és tartalék erőművek esetében a hőtermelésre vonatkozó követelmény alól kivételt engedélyezzenek.

(37) Az elosztott energiatermelés előmozdítása érdekében helyénvaló, ha a tagállamok ösztönzik az olyan intézkedések és eljárások bevezetését, amelyek előmozdítják a 20 MW teljes névleges bemenő hőteljesítményt el nem érő kapcsolt energiatermelő létesítmények alkalmazását.

([1]) HL L 334., 2010.12.17., 17. o.
([2]) HL L 140., 2009.6.5., 114. o.

▼B

(38) A nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelést azon energiamegtakarítás alapján kell meghatározni, amely a kapcsolt termeléssel a külön hő- és villamosenergia-termeléshez képest elérhető. A kapcsolt energiatermelés és a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés uniós jogban használt meghatározása nem érinti a nemzeti jogszabályokban szereplő egyéb meghatározások használatát, kivéve, ha azokat a szóban forgó uniós jogszabályok alkalmazásában használják. Az energiamegtakarítás maximalizálása és az energiamegtakarítási lehetőségek elmulasztásának elkerülése érdekében fokozott figyelmet kell fordítani a kapcsolt energiatermeléssel foglalkozó egységek üzemeltetési körülményeire.

(39) A végső felhasználó általi átláthatóság fokozása érdekében – hogy az választani tudjon a kapcsolt energiatermelésből származó és más technológiákkal előállított villamos energia között – a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés származását egységes hatásfok-referenciaértékek alkalmazásával garantálni kell. A származásigarancia-rendszerek önmagukban nem jogosítanak fel a nemzeti támogatási mechanizmusok igénybevételére. Fontos, hogy a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermeléssel előállított villamos energia minden formájára vonatkozzon származási garancia. A származási garanciát meg kell különböztetni a becserélhető bizonyítványoktól.

(40) A számos kis- és középtermelőt is magában foglaló kapcsolt energiatermelési, illetve távfűtési/távhűtési ágazat sajátos szerkezetét figyelembe kell venni, különösen a kapcsolt energiatermelő erőművek vagy kapcsolódó hálózatok építéséhez szükséges engedélyek megadásával kapcsolatos közigazgatási eljárások felülvizsgálata során, figyelemmel a „gondolkozz előbb kicsiben” elvre.

(41) A legtöbb uniós üzleti vállalkozás kkv. Ezek hatalmas energiamegtakarítási potenciált jelentenek az Uniónak. A kkv-k energiahatékonysági intézkedések elfogadásában való támogatása érdekében a tagállamoknak kedvező keretet kell létrehozniuk a kkv-k technikai segítségnyújtással és célzott tájékoztatással történő támogatására.

(42) A 2010/75/EU irányelv az energiahatékonyságot beemeli a hatálya alá tartozó létesítményekre – többek között a legalább 50 MW teljes névleges bemenő hőteljesítménnyel rendelkező égetőberendezésekre – irányadó engedélyezési feltételek megállapítása során referenciaként alkalmazandó elérhető legjobb technikák meghatározásakor vizsgálandó kritériumok közé. Az említett irányelv mindamellett lehetőséget biztosít a tagállamoknak arra, hogy a 2003/87/EK irányelv I. mellékletében felsorolt tevékenységek tekintetében ne írjanak elő energiahatékonysági követelményeket az égetőberendezések vagy más, a telephelyen széndioxidot kibocsátó egységek számára. A tagállamok a 2010/75/EU irányelv értelmében tett jelentéseikbe belefoglalhatnak az energiahatékonysági szintekkel kapcsolatos tájékoztatást is.

(43) A tagállamok objektív, átlátható és megkülönböztetésmentes kritériumok alapján szabályokat hoznak létre az újonnan belépő, nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó villamos energiát előállító energiatermelők integrációjához szükséges műszaki átalakítások, így a hálózati csatlakozások és a hálózat

▼B

megerősítése költségeinek viselésére és megosztására vonatkozóan, figyelembe véve a villamos energia határokon keresztül történő kereskedelme esetén alkalmazandó hálózati hozzáférési feltételekről szóló, 2009. július 13-i 714/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel [1] és a földgázszállító hálózatokhoz való hozzáférés feltételeiről szóló, 2009. július 13-i 715/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel [2] összhangban kidolgozott iránymutatásokat és szabályzatokat. A nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó villamos energiát előállító energiatermelők számára lehetővé kell tenni, hogy a hálózathoz való kapcsolódás munkálatainak elvégzésére ajánlati felhívást tegyenek közzé. Elő kell segíteni – különösen a kis kapcsolt energiatermelő egységek és a kapcsolt energiatermelő mikroegységek esetében – a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermeléssel előállított villamos energiának a hálózati rendszerhez való hozzáférését. A 2009/72/EK irányelv 3. cikkének (2) bekezdésével és a 2009/73/EK irányelv 3. cikkének (2) bekezdésével összhangban, a tagállamok az energiahatékonysággal kapcsolatban közszolgáltatási kötelezettségeket róhatnak a gáz-, illetve a villamosenergia-ágazatban működő vállalkozásokra.

(44) A keresletoldali válaszintézkedés az energiahatékonyság javításának fontos eszköze, mivel jelentősen növeli a fogyasztók vagy az általuk kijelölt harmadik felek lehetőségeit arra, hogy lépéseket tegyenek a fogyasztási és a számlázási adatokkal kapcsolatban, továbbá ez olyan mechanizmust jelent, amely csökkenti vagy átalakítja a fogyasztást, és így energiamegtakarítást eredményez mind a végső fogyasztásban, mind – a hálózatok és az erőművek optimálisabb használatán keresztül – az energiatermelésben, -átvitelben és -elosztásban.

(45) A keresletoldali válaszintézkedést a végső felhasználóknak az árjelzésekre adott válaszára vagy az épületautomatizálásra lehet építeni. A keresletoldali válaszintézkedés feltételeit és alkalmazási lehetőségét javítani kell többek között a kis végső fogyasztók számára. Figyelembe véve az intelligens hálózatok folyamatos fejlesztését, a tagállamoknak ezért biztosítaniuk kell azt, hogy a nemzeti energetikai szabályozó hatóságok garantálni tudják azt, hogy a hálózati díjszabások és szabályozások ösztönözzék az energiahatékonyság javítását, és támogassák a végső felhasználók által végzett keresletoldali válaszintézkedést célzó dinamikus árszabást. Törekedni kell a keresletoldali erőforrások (ellátás és fogyasztói terhelés) piaci integrációjára és egyenlő piaci hozzáférési lehetőségeire a termelés mellett. Ezen túlmenően a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a nemzeti energetikai szabályozó hatóságok integrált megközelítést alkalmazzanak, amely felöleli az energiaellátási és a végfelhasználói ágazatok lehetséges megtakarításait.

(46) Kellő számú, az energiahatékonyság terén jártas, megbízható szakembernek kell rendelkezésre állni az irányelv – például az energetikai auditokra vonatkozó követelmények teljesítése és az energiahatékonyságra vonatkozó kötelezettségi rendszerek megvalósítása terén történő – eredményes és gyors végrehajtásának biztosítása érdekében. Ezért a tagállamoknak tanúsítási

[1] HL L 211., 2009.8.14., 15. o.
[2] HL L 211., 2009.8.14., 36. o.

▼B

rendszereket kell létrehozniuk az energiahatékonysági szolgáltatásokat nyújtó, energetikai auditokat végző és más energiahatékonyság-javító intézkedéseket végrehajtó szolgáltatók minősítésére.

(47) Szükség van az energiahatékonysági szolgáltatások piacának további fejlesztésére az energiahatékonysági szolgáltatások keresletének és kínálatának biztosítása érdekében. Ehhez hozzájárulhat az átláthatóság, amelyet például az energetikai szolgáltatók jegyzékének létrehozásával lehet biztosítani. A szerződésminták, a legjobb gyakorlatok és iránymutatások cseréje – különös tekintettel az energiahatékonyság-alapú szerződésre – szintén hozzájárulhatnak a kereslet ösztönzéséhez. A harmadik fél általi finanszírozásra épülő konstrukciók más formáihoz hasonlóan az energiahatékonysági szolgáltatás kedvezményezettje az energiahatékonyság-alapú szerződések esetében is úgy igyekszik csökkenteni a beruházási költségeit, hogy az energiamegtakarítás pénzügyi értékének egy részét kívánja felhasználni a részben vagy egészben harmadik fél által kivitelezett beruházás visszafizetésére.

(48) Azonosítani kell és meg kell szüntetni az energiahatékonyság-alapú szerződés és más, energiamegtakarítást célzó harmadik fél általi finanszírozási konstrukciók előtt álló szabályozási és más természetű akadályokat. Ilyen akadályt jelentenek például azok a számviteli szabályok és gyakorlatok, amelyek nem teszik lehetővé, hogy az energiahatékonyság-javító intézkedésekkel összefüggő tőkeberuházások és éves pénzügyi megtakarítások a beruházások teljes élettartama alatt megfelelően tükröződjenek az elszámolásokban. A meglévő épületállomány felújításának az ösztönzők különböző érintett szereplők közötti megosztása miatti akadályait is nemzeti szinten kell kezelni.

(49) A tagállamokat és a régiókat bátorítani kell arra, hogy teljes mértékben használják ki a strukturális alapokat és a Kohéziós Alapot az energiahatékonyság-javító intézkedésekre irányuló beruházások ösztönzése érdekében. Az energiahatékonyság terén eszközölt beruházások jelentős potenciállal rendelkeznek a gazdasági növekedés, a foglalkoztatás és az innováció elősegítésében, valamint a háztartásokban tapasztalható tüzelőanyag-hiány csökkentésében, ezért kedvező módon hozzájárulnak a gazdasági, társadalmi és területi kohézióhoz. A potenciális finanszírozási területek között vannak a középületeket és a lakásokat érintő, energiahatékonysági intézkedések, valamint az energiahatékonysági ágazatbeli foglalkoztatás ösztönzése érdekében végzett készségfejlesztés.

(50) A tagállamoknak ösztönözniük kell a finanszírozási eszközök alkalmazását az ezen irányelvben foglalt célkitűzések megvalósítására. E finanszírozási eszközök közé tartozhatnak a pénzügyi hozzájárulások és az ezen irányelvben foglalt bizonyos rendelkezések megsértéséért kivetett pénzbírság, a 2003/87/EK irányelv 10. cikkének (3) bekezdése értelmében energiahatékonyságra fordított források és a többéves pénzügyi keretben energiahatékonyságra elkülönített források, így különösen a kohéziós, strukturális és vidékfejlesztési alapok, valamint a külön célra létrehozott európai pénzügyi eszközök, például az Európai Energiahatékonysági Alap.

▼B

(51) A finanszírozási eszközöket adott esetben az uniós projektkötvényekből energiahatékonyságra fordított forrásokra, az Európai Beruházási Bank és más európai pénzügyi intézmények – különösen az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank és az Európa Tanács Fejlesztési Bankja – részéről energiahatékonyságra elkülönített forrásokra, pénzügyi intézményekből származó forrásokra, nemzeti forrásokra, többek között energiahatékonysági kezdeményezések és programok végrehajtását ösztönző szabályozási és adóügyi keretek létrehozása révén, valamint a 406/2009/EK határozat szerinti éves kibocsátási jogosultságokból származó bevételekre lehet alapozni.

(52) A finanszírozási eszközök ezen hozzájárulásokat, forrásokat és bevételeket különösen arra használhatnák, hogy a magántőkeberuházást lehetővé tegyék és ösztönözzék, különösen intézményi befektetőkre támaszkodva, a támogatás biztosítása környezetvédelmi és társadalmi célkitűzéseinek elérését egyaránt biztosító kritériumok használatával; olyan innovatív finanszírozási mechanizmusokat (pl. magántőke számára nyújtott hitelgaranciák, az energiahatékonyság-alapú szerződést ösztönző hitelgaranciák, támogatások, támogatott kölcsönök, célhoz kötött hitelkeretek és harmadik felek finanszírozási rendszerei) aknázzanak ki, amelyek mérséklik az energiahatékonysági projektek kockázatait, és lehetővé teszik a költséghatékony felújításokat az alacsony és közepes jövedelmű háztartások körében is; olyan programokhoz vagy ügynökségekhez kapcsolódjanak, amelyek elvégzik az energiatakarékossági projektek összesítését és minőségének értékelését, technikai segítségnyújtást biztosítanak, előmozdítják az energiahatékonysági szolgáltatások piacát, és elősegítik az energiahatékonysági szolgáltatások iránti fogyasztói kereslet megteremtését.

(53) A finanszírozási eszközök továbbá lehetőséget adnak a megfelelő források nyújtására az energiahatékonysági készségeket javító és akkreditáló képzési és tanúsítási programokhoz; a források biztosítására az energiatermelő kis- és mikrotechnológiák, illetőleg e villamosenergia-termelők hálózati csatlakoztatásának optimalizálása kutatására, és bemutatására, illetőleg elterjesztésének felgyorsítására; olyan programokhoz való kapcsolódásra, amelyek tevékenységei az energiahatékonyság valamennyi lakásban, illetve lakóházban történő előmozdítását célozzák az energiaszegénység megelőzése érdekében, és azért, hogy a lakások, illetve lakóházak bérbeadóit arra ösztönözzék, hogy ingatlanjaikat a lehető leginkább energiahatékonnyá tegyék; megfelelő források biztosítására a szociális párbeszéd támogatása és az energiahatékonyság fejlesztését és a jó munkakörülmények, illetve a munkahelyi egészség és biztonság biztosítását célzó szabványok meghatározása érdekében.

(54) Fel kell használni a rendelkezésre álló uniós pénzügyi eszközöket és innovatív finanszírozási mechanizmusokat ahhoz, hogy gyakorlati hatása is legyen a közintézmények energiahatékonyságának javítására irányuló célkitűzésnek. Ennek érdekében a tagállamok a 406/2009/EK irányelv szerinti éves kibocsátási jogosultságaikból befolyó bevételeiket felhasználhatják ezt a célt szolgáló önkéntes mechanizmusok kidolgozására, figyelembe véve a nemzeti költségvetési szabályokat is.

▼B

(55) Az energiahatékonyság 20 %-os javítására irányuló célkitűzés megvalósítása során a Bizottságnak figyelemmel kell kísérnie az új intézkedéseknek az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Unión belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról szóló 2003/87/EK irányelvre gyakorolt hatását, hiszen meg kell őrizni a kibocsátáskereskedelmi rendszerben az alacsony szén-dioxid-kibocsátást szolgáló beruházások számára nyújtott ösztönzőket, és fel kell készíteni a kibocsátáskereskedelmi rendszer hatálya alá tartozó ágazatokat a jövőben megvalósítandó innovációra. A Bizottságnak figyelemmel kell kísérnie ezen irányelv végrehajtásának a CO_2-kibocsátásáthelyezés kockázatának jelentős mértékben kitett ágazatok és alágazatok listájának a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv szerinti meghatározásáról szóló, 2009. december 24-i 2010/2/EU bizottsági határozatban [1] meghatározottak szerint a CO_2-kibocsátásáthelyezés kockázatának jelentős mértékben kitett iparágakra gyakorolt hatását, annak biztosítása érdekében, hogy ezen irányelv ösztönözze és ne akadályozza ezen ágazatok fejlődését.

(56) A 2006/32/EK irányelv értelmében a tagállamoknak 9 %-os átfogó nemzeti indikatív energiamegtakarítási célelőirányzatot kell elfogadniuk és 2016-ig lehetőség szerint megvalósítaniuk, mégpedig energiahatékonysági szolgáltatások és más energiahatékonyság-javító intézkedések végrehajtása útján. Az említett irányelv úgy rendelkezik, hogy a tagállamok által elfogadott második energiahatékonysági tervet adott esetben és szükség esetén kiegészítő intézkedésekre vonatkozó bizottsági javaslatoknak kell követniük, beleértve a célelőirányzatok alkalmazási időszakának kiterjesztését. Amennyiben a jelentés megállapítja, hogy nem történt elegendő előrelépés az említett irányelvben előírt nemzeti indikatív célelőirányzat elérése felé, ezek az ajánlások a célelőirányzatok szintjére és természetére irányulnak. Az ezen irányelvet kísérő hatásvizsgálat megállapításai szerint a tagállamok jó úton haladnak a 9 %-os célkitűzés elérése felé, amely jóval kevésbé ambiciózus, mint a később 2020 tekintetében elfogadott 20 %-os energiamegtakarítási célkitűzés, ezért nincs szükség a célelőirányzatok szintjének kiigazítására.

(57) A versenyképességi és innovációs keretprogram (2007–2013) létrehozásáról szóló, 2006. október 24-i 1639/2006/EK európai parlamenti és tanácsi határozattal [2] létrehozott „Intelligens energia – Európa” program alapvető jelentőségű a fenntartható energiákra vonatkozó uniós szakpolitikák megfelelő végrehajtására szolgáló környezet kialakításában és előmozdításában, mégpedig az olyan piaci akadályoknak a karbonszegény gazdaság kihívásainak kezelése céljából való elhárítása révén, mint például a piaci szereplők és intézmények nem elegendő ismeretei és kapacitásai, a belső energiapiac megfelelő működésének nemzeti technikai vagy adminisztratív akadályai vagy a fejletlen munkaerőpiacok. Ezek közül számos továbbra is jelentős akadályt jelent.

(58) Az energetikai termékekben rejlő jelentős energiamegtakarítás érdekében az energiával kapcsolatos termékek környezetbarát tervezésére vonatkozó követelmények megállapítási kereteinek létrehozásáról szóló, 2009. október 21-i 2009/125/EK európai

[1] HL L 1., 2010.1.5., 10. o.
[2] HL L 310., 2006.11.9., 15. o.

▼B

parlamenti és tanácsi irányelv ([1]), valamint az energiával kapcsolatos termékek energia- és egyéb erőforrás-fogyasztásának címkézéssel és szabványos termékismertetővel történő jelöléséről szóló, 2010. május 19-i 2010/30/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv ([2]) végrehajtását fel kell gyorsítani és ki kell bővíteni. Prioritást kell biztosítani a környezettudatos tervezéssel kapcsolatos második munkatervben meghatározottak szerinti legmagasabb energia-megtakarítási potenciállal rendelkező termékeknek, és adott esetben a meglévő intézkedések felülvizsgálatának.

(59) Azon feltételek meghatározása érdekében, amelyek alapján a tagállamok a 2010/31/EU irányelvben foglalt energiahatékonysági előírásokat meghatározhatják a 2009/125/EK irányelv és az azt végrehajtó intézkedések egyidejű tiszteletben tartása mellett, a 2009/125/EK irányelvet megfelelően módosítani kell.

(60) Mivel az irányelv célkitűzését – nevezetesen a 20 %-os uniós energiahatékonysági célkitűzés 2020-ig történő megvalósítását, valamint a 2020-at követően megvalósítandó további energiahatékonysági fejlesztésekhez szükséges feltételek megteremtését – a tagállamok kiegészítő energiahatékonysági intézkedések meghozatala nélkül nem tudják kielégítően teljesíteni, és ezért e célkitűzések uniós szinten jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket hozhat az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az e cél eléréséhez szükséges mértéket.

(61) A műszaki fejlődéshez való hozzáigazítás és az energiaforrások elosztásában bekövetkező változások figyelembe vétele érdekében a Bizottságnak felhatalmazást kell kapnia arra, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés 290. cikkének megfelelően jogi aktusokat fogadjon el a 2004/8/EK irányelv alapján meghatározott egységes hatásfok-referenciaértékek felülvizsgálatára, valamint az ezen irányelv mellékleteiben szereplő értékekre, számítási módszerekre, az alapul vett primerenergia-együtthatóra és a követelményekre vonatkozóan. Különösen fontos, hogy a Bizottság az előkészítő munka során megfelelő konzultációkat folytasson, többek között szakértői szinten is. A felhatalmazáson alapuló jogi aktus elkészítésekor és szövegezésekor a Bizottságnak gondoskodnia kell a vonatkozó dokumentumoknak az Európai Parlament és a Tanács részére történő egyidejű, időben történő és megfelelő továbbításáról.

(62) Ezen irányelv végrehajtására egységes feltételeinek biztosítása érdekében a Bizottságra végrehajtási hatásköröket kell ruházni. Ezeket a hatásköröket a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályainak és általános elveinek megállapításáról szóló, 2011. február 16-i 182/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek ([3]) megfelelően kell gyakorolni.

([1]) HL L 285., 2009.10.31., 10. o.
([2]) HL L 153., 2010.6.18., 1. o.
([3]) HL L 55., 2011.2.28., 13. o.

▼B

(63) A 2004/8/EK irányelv és a 2006/32/EK irányelv minden lényeges rendelkezését – kivéve a 2006/32/EK irányelv 4. cikkének (1)–(4) bekezdését, valamint I., III. és IV. mellékletét – hatályon kívül kell helyezni. Ez utóbbi rendelkezéseket a 9 %-os célelőirányzat elérésére kitűzött határidőig továbbra is alkalmazni kell. El kell hagyni továbbá a 2010/30/EU irányelv 9. cikkének (1) és (2) bekezdését, amely csupán azt írja elő a tagállamok számára, hogy törekedniük kell a legmagasabb energiahatékonysági osztályba tartozó termékek beszerzésére.

(64) Az ezen irányelv nemzeti jogba történő átültetésére vonatkozó kötelezettség azokra a rendelkezésekre korlátozódik, amelyek a 2004/8/EK és 2006/32/EK irányelvhez képest lényegi változást jelentenek. A változatlan rendelkezések átültetésére vonatkozó kötelezettség az utóbbi irányelvekből következik.

(65) Ez az irányelv nem érinti a 2004/8/EK és a 2006/32/EK irányelv nemzeti jogba történő átültetésére és alkalmazására vonatkozó határidőkkel kapcsolatos tagállami kötelezettségeket.

(66) A tagállamoknak és a Bizottságnak a magyarázó dokumentumokról szóló, 2011. szeptember 28-i együttes politikai nyilatkozatával összhangban a tagállamok vállalták, hogy az átültető intézkedéseikről szóló értesítéshez indokolt esetben mellékelnek egy vagy több olyan dokumentumot, amely részletesen ismerteti az irányelv elemei és az azt átültető nemzeti jogi eszköz megfelelő részei közötti kapcsolatot. Ezen irányelv tekintetében a jogalkotó úgy ítéli meg, hogy ilyen dokumentumok átadása indokolt,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

I. FEJEZET

TÁRGY, HATÁLY, FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK ÉS ENERGIAHATÉKONYSÁGI CÉLKITŰZÉSEK

1. cikk

Tárgy és hatály

(1) Ez az irányelv egy intézkedésekből álló közös keretrendszert hoz létre az energiahatékonyságnak az Unió egészében történő előmozdítására annak érdekében, hogy az Unió 2020-ig elérendő 20 %-os kiemelt energiahatékonysági célkitűzése teljesüljön, valamint az ezt követő időszakban további előrelépést lehessen elérni az energiahatékonyság terén.

Ez az irányelv szabályokat állapít meg az energiaellátás és -felhasználás hatékonysága előtt álló energiapiaci akadályok és piaci hiányosságok megszüntetésére, valamint 2020-ig teljesítendő indikatív nemzeti energiahatékonysági célkitűzések megállapítását írja elő.

(2) Az ebben az irányelvben megállapított követelmények minimumkövetelmények, és nem akadályozzák a tagállamokat szigorúbb intézkedések fenntartásában vagy bevezetésében. Az ilyen intézkedéseknek összeegyeztethetőnek kell lenniük az uniós joggal. Amennyiben a nemzeti jogszabályok szigorúbb intézkedéseket írnak elő, a tagállamok közlik a Bizottsággal ezeket a jogszabályokat.

▼B

2. cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában a következő fogalommeghatározások alkalmazandók:

1. „energia”: az energiastatisztikáról szóló, 2008. október 22-i 1099/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet ([1]) 2. cikke d) pontjának meghatározása szerinti energiatermékek minden formája, éghető üzemanyagok, hő, megújuló energiák, villamos energia, vagy az energia bármely más formája;

2. „primerenergia-fogyasztás”: a nem energiacélú felhasználással csökkentett bruttó belföldi energiafogyasztás;

3. „végsőenergia-fogyasztás”: az ipar, a közlekedés, a háztartások, a szolgáltatások és a mezőgazdaság számára szolgáltatott energia. Nem tartozik ide magának az energiaátalakítási ágazatnak és az energetikai iparnak szolgáltatott energiaszállítás;

4. „energiahatékonyság”: a teljesítményben, a szolgáltatásban, a termékekben vagy az energiában kifejezett eredmény és a befektetett energia hányadosa;

5. „energiamegtakarítás”: az a megtakarított energiamennyiség, amely valamely energiahatékonyság-javító intézkedés végrehajtása előtt és után mért és/vagy becsült fogyasztás alapján kerül meghatározásra, biztosítva az energiafogyasztást befolyásoló külső feltételeknek megfelelő normalizálást;

6. „energiahatékonyság-javulás”: az energiahatékonyság növekedése a technológiai, magatartásbeli és/vagy gazdasági változások eredményeképpen;

7. „energiahatékonysági szolgáltatás”: az a fizikai előny, haszon, vagy azon javak, amelyek az energia és az energiahatékony technológia vagy cselekvés kombinációjából származnak; e szolgáltatás magában foglalhatja a szolgáltatás nyújtásához szükséges üzemeltetést, karbantartást és ellenőrzést; e szolgáltatást szerződés alapján nyújtják, és e szolgáltatás rendes körülmények között bizonyítottan az energiahatékonyság igazolható, mérhető vagy felbecsülhető javulásához vagy primerenergia-megtakarításhoz vezet;

8. „közintézmény”: az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben ([2]) meghatározott bármely ajánlatkérő szerv;

9. „központi kormányzat”: valamennyi olyan igazgatási szervezeti egység, amelyek illetékessége egy tagállam teljes területére kiterjed;

10. „hasznos alapterület”: egy épületnek vagy épületrésznek azon alapterülete, ahol energiát használnak a beltéri klíma szabályozására;

11. „energiagazdálkodási rendszer”: az energiahatékonysági célkitűzést, valamint az annak elérését célzó stratégiát meghatározó terv egymással összefüggő vagy kölcsönhatásban lévő elemeinek összessége;

([1]) HL L 304., 2008.11.14., 1. o.
([2]) HL L 134., 2004.4.30., 114. o.

▼B

12. „európai szabvány”: az Európai Szabványügyi Bizottság, az Európai Elektrotechnikai Szabványügyi Bizottság vagy az Európai Távközlési Szabványügyi Intézet által elfogadott, és nyilvános használatra rendelkezésre bocsátott szabvány;

13. „nemzetközi szabvány”: a Nemzetközi Szabványügyi Szervezet által elfogadott és nyilvánosan hozzáférhetővé tett szabvány;

14. „kötelezett fél”: a 6. cikkben említett, a nemzeti energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek hatálya alá tartozó energiaelosztó vagy kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozás;

15. „megbízott fél”: olyan jogi személy, amely a kormánytól vagy más közintézménytől felhatalmazást kapott arra, hogy a kormány vagy más közintézmény nevében dolgozzon ki, kezeljen vagy működtessen egy finanszírozási rendszert;

16. „részt vevő fél”: olyan vállalkozás vagy közintézmény, amely egy önkéntes megállapodás keretében vállalta bizonyos célkitűzések elérését, vagy amely nemzeti szabályozás hatálya alá tartozik;

17. „végrehajtó állami hatóság”: olyan közjogi szerv, amely felel az energiaadóztatás vagy a széndioxidkibocsátás-adóztatás, a finanszírozási rendszerek és eszközök, a pénzügyi ösztönzők, a szabványok és normák, az energiacímkézési rendszerek, valamint az oktatás és képzés megvalósításáért vagy nyomon követéséért;

18. „szakpolitikai intézkedés”: olyan szabályozási, pénzügyi, adóügyi, önkéntes vagy tájékoztatási eszköz, amelyet egy tagállamban az előírásoknak megfelelően hoztak létre és hajtottak végre annak érdekében, hogy a piaci szereplők számára olyan támogatási keret, követelmény vagy ösztönző jöjjön létre, amelynek köszönhetően ez utóbbiak energiahatékonysági szolgáltatásokat nyújtanak és vesznek igénybe, valamint egyéb energiahatékonyság-javító intézkedéseket vezetnek be;

19. „egyéni fellépés”: olyan fellépés, amely ellenőrizhető, és mérhető vagy megbecsülhető energiahatékonysági javulást eredményez és arra egy szakpolitikai intézkedés nyomán került sor;

20. „energiaelosztó”: az a természetes vagy jogi személy, az elosztórendszer-üzemeltetőket is beleértve, aki az energia végső felhasználókhoz, illetve a végső felhasználók számára energiát értékesítő elosztóállomásokhoz történő szállításáért felel;

21. „elosztórendszer-üzemeltető”: a 2009/72/EK, illetve a 2009/73/EK irányelv értelmében vett elosztórendszer-üzemeltető;

22. „kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozás”: az a természetes vagy jogi személy, aki energiát ad el a végső felhasználók számára;

23. „végső felhasználó”: az a természetes vagy jogi személy, aki saját végső felhasználásra vásárol energiát;

24. „energiahatékonysági szolgáltató”: az a természetes vagy jogi személy, aki energiahatékonysági szolgáltatásokat nyújt vagy egyéb energiahatékonyság-javító intézkedéseket hajt végre a végső felhasználók létesítményeiben vagy helyiségeiben;

▼B

25. „energetikai audit”: olyan meghatározott módszerrel végzett eljárás, amelynek célja megfelelő ismeretek gyűjtése valamely épület vagy épületcsoport, ipari vagy kereskedelmi művelet vagy létesítmény, illetve magán- vagy közszolgáltatás aktuális energiafogyasztási profiljára vonatkozóan, továbbá amely meghatározza és számszerűsíti a költséghatékony energiamegtakarítási lehetőségeket, és beszámol az eredményekről;

26. „kis- és középvállalkozások”vagy „kkv-k”: a mikro-, kis- és középvállalkozások meghatározásáról szóló, 2003. május 6-i 2003/361/EK bizottsági ajánlás ([1]) melléklete I. címének értelmében vett vállalkozások; a mikro-, kis- és középvállalkozások kategóriájába a 250-nél kevesebb személyt foglalkoztató vállalkozások tartoznak, amelyek éves árbevétele nem haladja meg az 50 millió EUR-t, és/vagy az éves mérlegfőösszegük értéke nem haladja meg a 43 millió EUR-t;

27. „energiahatékonyság-alapú szerződés”: a kedvezményezett és az energiahatékonyság-javító intézkedést nyújtó szolgáltató között létrejött olyan szerződéses megállapodás, amelyet a szerződés teljes időtartama alatt ellenőriznek és nyomon követnek, amelynek keretében az adott intézkedésbe való beruházásért (munka, ellátás vagy szolgáltatás) a kifizetés a szerződésben megállapodott szintű energiahatékonyság-javulással vagy más, megállapodás szerinti energiahatékonysági kritériummal (például pénzügyi megtakarítással) összefüggésben történik;

28. „okos mérési rendszer” vagy „intelligens mérési rendszer”: az energiafogyasztás mérésére alkalmas olyan elektronikus rendszer, amely a hagyományos fogyasztásmérőhöz képest több információt biztosít, és amely az elektronikus kommunikáció valamely formáján keresztül képes adatok továbbítására és fogadására;

29. „szállításirendszer-üzemeltető”: a 2009/72/EK irányelv értelmében vett átvitelirendszer-üzemeltető, és a 2009/73/EK irányelv értelmében vett szállításirendszer-üzemeltető;

30. „kapcsolt energiatermelés”: hőenergia és villamos vagy mechanikai energia egyetlen folyamat során, egyidejűleg történő előállítása;

31. „gazdaságilag indokolt szükséglet”: a fűtés vagy hűtés iránti igényt meg nem haladó mértékű kereslet, amelyet egyébként piaci feltételek mellett, a kapcsolt energiatermeléstől eltérő egyéb energiaelőállító folyamat révén elégítenének ki;

32. „hasznos hő”: a kapcsolt energiatermelés folyamata során valamely, gazdaságilag indokolt fűtési vagy hűtési igény kielégítése érdekében előállított hő;

33. „kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia”: olyan villamos energia, amelyet hasznos hő termeléséhez kapcsolt folyamat során állítottak elő, és amelyet az I. mellékletben megállapított módszer szerint számítottak ki;

34. „nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés”: a II. mellékletben foglalt kritériumoknak megfelelő kapcsolt energiatermelés;

([1]) HL L 124., 2003.5.20., 36. o.

▼B

35. „összhatásfok”: a termelt villamos energia, illetve mechanikai energia, valamint hasznos hő éves összege, osztva a kapcsolt hőenergia-termeléshez, valamint a bruttó villamosenergia- és mechanikaienergia-termeléshez felhasznált tüzelőanyaggal;

36. „villamos energia/hő arány”: a kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia és a hasznos hő aránya teljes kapcsolt energiatermelési üzemmódban, az adott egység üzemeltetési adatainak felhasználásával számítva;

37. „kapcsolt energiatermelő egység”: olyan termelőegység, amely képes kapcsolt energiatermelésre;

38. „kis kapcsolt energiatermelő egység”: olyan kapcsolt energiatermelő egység, amelynek beépített teljesítménye kevesebb, mint 1 MW_e;

39. „kapcsolt energiatermelő mikroegység”: olyan kapcsolt energiatermelő egység, amelynek maximális teljesítménye kevesebb mint 50 kW_e;

40. „beépítettségi arány”: egy adott területen az épület alapterületének és a telek területének aránya;

41. „hatékony távfűtés/távhűtés”: olyan távfűtési vagy távhűtési rendszer, amely legalább 50 %-ban megújuló energia, 50 %-ban hulladékhő, 75 %-ban kapcsolt energiatermelésből származó hő vagy 50 %-ban ilyen energiák és hők kombinációjának felhasználásával működik;

42. „hatékony fűtés és hűtés”: olyan fűtési és hűtési lehetőség, amely a változtatás nélküli alap-forgatókönyvhöz képest mérhetően csökkenti azt a primerenergia-ráfordítást, amely egy egységnyi energia előállításához szükséges a vonatkozó rendszerhatárokon belül, továbbá erre az ezen irányelvben említett költség-haszon elemzés alapján költséghatékony módon kerül sor, figyelembe véve a kitermeléshez, az átalakításhoz, a szállításhoz és az elosztáshoz szükséges energiát is;

43. „hatékony egyedi fűtés és hűtés”: a fűtés és hűtés biztosításának olyan egyéni lehetősége, amely a hatékony távfűtéshez/távhűtéshez képest mérhetően csökkenti azt a nem megújuló forrásból származó primerenergia-ráfordítást, amely egy egységnyi energia előállításához szükséges a vonatkozó rendszerhatárokon belül vagy ugyanakkora nem megújuló forrásból származó primerenergia-ráfordítást igényel alacsonyabb költségek mellett, figyelembe véve a kitermeléshez, az átalakításhoz, a szállításhoz és az elosztáshoz szükséges energiát is;

44. „jelentős korszerűsítés”: olyan korszerűsítés, amelynek költségei meghaladják egy hasonló új egység beruházási költségeinek 50 %-át;

45. „beszerzési közösség szolgáltatója”: több rövid időtartamú fogyasztói terhelést – a szervezett energiapiacokon eladás vagy árverés útján történő értékesítés céljából – tömörítő keresletoldali szolgáltató.

▼B

3. cikk

Energiahatékonysági célkitűzések

(1) Minden tagállam megállapít egy indikatív nemzeti energiahatékonysági célkitűzést, amely alapulhat a primerenergia-felhasználáson vagy a végsőenergia-felhasználáson, a primerenergia-megtakarításon vagy a végsőenergia-megtakarításon, vagy az energiaintenzitáson. A tagállamok a 24. cikk (1) bekezdésével és a XIV. melléklet 1. részével összhangban bejelentik a Bizottságnak az említett célkitűzéseket. Ennek során a célkitűzéseket a 2020-ra várható primerenergia-felhasználás és végsőenergia-fogyasztás abszolút szintjében is meg kell határozniuk, valamint meg kell magyarázniuk, hogyan, mely adatok felhasználásával számították ki ezt az értéket.

E célkitűzések megállapításakor a tagállamoknak figyelembe kell venniük:

▼M1

a) az Unió 2020. évi energiafogyasztása nem haladhatja meg az 1 483 Mtoe primerenergiát vagy az 1 086 Mtoe végső energiát;

▼B

b) az ezen irányelvben előírt intézkedéseket;

c) a 2006/32/EK irányelv 4. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadott nemzeti energia-megtakarítási célkitűzéseket;

d) az egyéb olyan intézkedéseket, amelyek a tagállamokban vagy uniós szinten az energiahatékonyságot célozzák.

Az említett célkitűzések meghatározása során a tagállamok figyelembe vehetik a primerenergia-felhasználást befolyásoló olyan nemzeti tényezőket is, mint:

a) a fennmaradó költséghatékony energiamegtakarítási potenciál;

b) a GDP alakulása és változásának előrejelzése;

c) az energiaimport és az energiaexport változásai;

d) fejlemények az egyes megújulóenergia-források a nukleáris energia, a szén-dioxid-leválasztás és -tárolás területén és;

e) a korai intézkedés.

▼M1

(2) A Bizottság 2014. június 30-ig értékeli az elért haladást, és felméri, hogy az Unió várhatóan eléri-e azt, hogy energiafogyasztása ne haladja meg az 1 483 Mtoe primerenergiát és/vagy az 1 086 Mtoe végső energiát 2020-ban.

▼B

(3) A (2) bekezdésben említett felülvizsgálat elkészítésekor a Bizottság:

a) összeadja a tagállamok által bejelentett indikatív nemzeti energiahatékonysági célkitűzéseket;

b) értékeli, hogy az említett célkitűzések összege megbízható jelzésnek minősíthető-e arra vonatkozóan, hogy az Unió egésze megfelelő ütemben halad-e, figyelembe véve a 24. cikk (1) bekezdésének megfelelően elkészített első éves jelentés értékelését, és a 24. cikk (2) bekezdésének megfelelően elkészített nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek értékelését;

▼B

c) figyelembe veszi a következő forrásokból származó kiegészítő elemzéseket:

i. uniós szinten az abszolút energiafogyasztásnak a gazdasági tevékenység függvényében történő alakulása, ezen belül az energiaellátás hatékonysága terén elért eredmények azon tagállamokban, amelyek nemzeti indikatív célkitűzéseiket a végsőenergia-fogyasztásra vagy a végsőenergia-megtakarításra alapozták, ideértve ezen tagállamoknak az ezen irányelv III. fejezetében foglaltaknak való megfelelésének köszönhetően elért eredményeit;

ii. az uniós szintű energiafogyasztásban várható jövőbeli trendekkel kapcsolatos modellszámítások eredményei;

▼M1

d) összehasonlítja az a)–c) pont szerinti eredményeket az energiafogyasztás azon mennyiségével, amelyre szükség lenne ahhoz, hogy az energiafogyasztás 2020-ban ne haladja meg az 1 483 Mtoe primerenergiát és/vagy az 1 086 Mtoe végső energiát.

▼B

II. FEJEZET

AZ ENERGIAFELHASZNÁLÁS HATÉKONYSÁGA

4. cikk

Az épületek felújítása

A tagállamok hosszú távú stratégiát dolgoznak ki a magán és köztulajdonban lévő lakó- és kereskedelmi célú épületek nemzeti állományának felújításába történő beruházások ösztönzésére. Ez a stratégia magában foglalja az alábbiakat:

a) a nemzeti épületállomány áttekintése statisztikai mintavétel alapján, ha úgy szükséges;

b) az épülettípusoknak és az éghajlati zónáknak megfelelő költséghatékony felújítási megközelítések meghatározása;

c) olyan szakpolitikák és intézkedések, amelyekkel ösztönözhetők a költséghatékony mélyfelújítások, ideértve a szakaszos mélyfelújításokat is;

d) a magánszemélyek, az építőipar és a pénzügyi intézmények beruházásaira vonatkozó iránymutatások tekintetében előretekintő perspektíva kialakítása;

e) a várható energiamegtakarítás és a további előnyök bizonyítható becslése.

A stratégia első változatát a tagállamok 2014. április 30-ig hozzák nyilvánosságra, majd azt követően háromévente naprakésszé teszik, és a nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek részeként benyújtják a Bizottságnak.

▼B

5. cikk

A közintézmények példamutató szerepe

(1) A 2010/31/EU irányelv 7. cikkének sérelme nélkül az egyes tagállamok biztosítják, hogy 2014. január 1-jétől a központi kormányzat tulajdonában és használatában lévő fűtött és/vagy hűtött épületek teljes alapterületének 3 %-át évente oly módon felújítják, hogy az megfeleljen legalább az általuk a 2010/31/EU irányelv 4. cikkének alkalmazásában az energiahatékonyságra vonatkozóan előírt minimumkövetelményeknek.

A 3 %-ot az érintett tagállam központi kormányzatának tulajdonában és használatában lévő, 500 m^2-nél nagyobb hasznos alapterületű épületek alapterületének azon összes részére vetítve kell kiszámítani, amely az adott év január 1-jén nem felel meg a 2010/31/EU irányelv 4. cikkének alkalmazásában az energiahatékonyságra vonatkozóan előírt nemzeti minimumkövetelményeknek. Ezt az értéket 2015. július 9-ével 250 m^2-re kell csökkenteni.

Amennyiben valamely tagállam azt a kötelezettséget, amely szerint a teljes alapterület 3 %-át évente fel kell újítani, kiterjeszti a központi kormányzati szint alatti igazgatási szervezeti egységek tulajdonában és használatában lévő alapterületekre is, a 3 %-ot az érintett tagállam központi kormányzatának és az említett igazgatási szervezeteknek a tulajdonában és használatában lévő, 500 m^2-nél nagyobb, majd 2015. július 9-e után a 250 m^2-nél nagyobb hasznos alapterületű épületek alapterületének azon összes részére vetítve kell kiszámítani, amely az adott év január 1-jén nem felel meg a 2010/31/EU irányelv 4. cikkének alkalmazásában az energiahatékonyságra vonatkozóan előírt nemzeti minimumkövetelményeknek.

A tagállamok a központi kormányzati épületeknek az első albekezdésben említett átfogó felújítására irányuló intézkedések végrehajtása során dönthetnek úgy, hogy az épületet – ezen belül a külső térelhatárolókat, a felszereléseket, az üzemeltetést és a fenntartást – egységes egészként kezelik.

A tagállamok előírják, hogy a legalacsonyabb energiahatékonyságú központi kormányzati épületek az energiahatékonysági intézkedések vonatkozásában prioritást élvezzenek, amennyiben ez költséghatékony és technikailag kivitelezhető.

(2) A tagállamok dönthetnek úgy, hogy nem határozzák meg és nem alkalmazzák az (1) bekezdésben említett követelményeket a következő épületfajtáknál:

a) különleges építészeti vagy történeti értékük miatt, egy kijelölt környezet részeként hivatalosan védett épületek, amelyek esetében az energiahatékonyságra vonatkozó bizonyos minimumkövetelmények teljesítése elfogadhatatlan mértékben megváltoztatná a jellegzetességeket vagy megjelenést;

b) a fegyveres erők vagy a központi kormányzat birtokában lévő és nemzetvédelmi célokat szolgáló épületek, kivéve a fegyveres erők vagy a nemzetvédelmi hatóságok egyéb alkalmazottai által használt lakónegyedeket vagy irodaépületeket;

c) istentiszteletre vagy vallásos tevékenységekre használt épületek.

▼B

(3) Ha egy tagállam egy adott évben a központi kormányzati épületek alapterületének több mint 3 %-át felújítja, a többletet az elmúlt vagy következő három év bármelyikébe beszámíthatja.

(4) A tagállamok a központi kormányzati épületek éves épületfelújítási hányadába beleszámíthatják az elmúlt két év során lebontott központi kormányzati épületek helyett használatba és tulajdonba vett új épületeket, illetve az elmúlt két év során a más épületek intenzívebb használata következtében értékesített, lebontott vagy használaton kívül helyezett épületeket.

(5) Az (1) bekezdés alkalmazásában a tagállamok 2013. december 31-ig elkészítik és nyilvánosságra hozzák – a (2) bekezdés alapján mentességben részesülő épületek kivételével – azoknak a fűtött és/vagy hűtött központi kormányzati épületeknek a nyilvántartását, amelyek hasznos alapterülete meghaladja az 500 m^2-t, illetve 2015. július 9-től kezdve a 250 m^2-t. A nyilvántartás a következő adatokat tartalmazza:

a) a négyzetméterben kifejezett alapterület; valamint

b) az egyes épületek energiahatékonysága vagy a vonatkozó energetikai adatok.

(6) A 2010/31/EU irányelv 7. cikkének sérelme nélkül, a tagállamok választhatják azt, hogy az e cikk (1)–(5) bekezdésének alternatív megközelítéseként egyéb költséghatékony intézkedéseket is tesznek – beleértve a mélyfelújításokat és az épülethasználók magatartásának megváltoztatását célzó intézkedéseket is – annak érdekében, hogy 2020-ig a központi kormányzat tulajdonában és használatában lévő, jogosult épületek energiamegtakarításának mértéke megfeleljen legalább az (1) bekezdésben leírt követelményeknek, és erről évente jelentést készítenek.

Ennek az alternatív megközelítésnek az alkalmazásában a tagállamok megbecsülhetik, hogy az (1)–(4) bekezdés alkalmazása milyen mértékű energiamegtakarítást eredményezne, figyelembe véve a referenciaként használt központi kormányzati épületek energiafogyasztásra vonatkozó megfelelő standard értékeit a felújítást megelőző és az azt követő időszakból és az állomány alapterületére vonatkozó becsléseknek megfelelően. A referenciaként használt központi kormányzati épületek kategóriáinak jellemezniük kell az ilyen épületállományt.

Ha egy tagállam e lehetőséggel élve az alternatív megközelítést választja, arról 2013. december 31-ig értesítenie kell a Bizottságot, ismertetve az elfogadni kívánt alternatív intézkedéseket, valamint kifejtve, hogy a szóban forgó intézkedések hogyan eredményezik a központi kormányzati vagyon részét képező épületek energiahatékonyságának egyenértékű növekedését.

(7) A tagállamok arra ösztönzik a közintézményeket – többek között regionális és helyi szinten – és a szociális bérlakásokat kezelő közjogi szerveket – megfelelően figyelembe véve azok hatáskörét és igazgatási felépítését –, hogy:

a) fogadjanak el különálló vagy egy szélesebb körű éghajlat-változási vagy környezetvédelmi terv részét képező energiahatékonysági tervet,

▼B

amely konkrét energiamegtakarítási és -hatékonysági célkitűzéseket és intézkedéseket tartalmaz, és ezzel kövessék a központi kormányzati épületeknek az (1), (5) és (6) bekezdés szerinti példáját;

b) a tervük végrehajtásának részeként hozzanak létre energetikai auditokat is magukba foglaló energiagazdálkodási rendszert is;

c) adott esetben alkalmazzanak energiahatékonysági szolgáltató vállalatokat és energiahatékonyság-alapú szerződést a felújítások finanszírozására és az energiahatékonyság hosszú távú fenntartását és javítását szolgáló tervek végrehajtására.

6. cikk

Közintézményi beszerzés

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a központi kormányzatok – a III. mellékletnek megfelelően – csak magas energiahatékonysági teljesítményű termékeket, szolgáltatásokat és épületeket szerezzenek be, amennyiben ez összeegyeztethető a költséghatékonysággal, a gazdasági megvalósíthatósággal, a tágabban értelmezett fenntarthatósággal, a műszaki alkalmassággal, valamint a verseny megfelelő érvényesülésével.

Az első albekezdésben meghatározott kötelezettség a termékek, szolgáltatások és épületek közintézmények általi beszerzéséről szóló szerződésekre alkalmazandó, amennyiben az ilyen szerződések értéke eléri vagy meghaladja a 2004/18/EK irányelv 7. cikkében meghatározott értékhatárokat.

(2) Az (1) bekezdésben említett kötelezettség csak olyan mértékben vonatkozik a fegyveres erők szerződéseire, amennyiben alkalmazása nem eredményez összeütközést a fegyveres erők tevékenységének természetével és elsődleges céljával. A kötelezettség a honvédelem és biztonság területén egyes építési beruházásra, árubeszerzésre és szolgáltatásnyújtásra irányuló, ajánlatkérő szervek vagy ajánlatkérők által odaítélt szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2009. július 13-i 2009/81/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben [1] meghatározott katonai felszerelések beszerzésére nem alkalmazandó.

(3) A tagállamoknak többek között regionális és helyi szinten is arra kell ösztönözniük a közintézményeket – megfelelően figyelembe véve azok hatáskörét és igazgatási felépítését –, hogy követve központi kormányzatuk példáját, kizárólag magas energiahatékonyságú termékeket, szolgáltatásokat és épületeket vásároljanak. A tagállamoknak ösztönözniük kell a közintézményeket, hogy a jelentős energia-vonatkozású szolgáltatási szerződésre irányuló közbeszerzéseik során mérjék fel a hosszú távú energiamegtakarítást eredményező, hosszú távú energiahatékonyság-alapú szerződések megkötésének lehetőségét.

(4) Az (1) bekezdés sérelme nélkül, a 2010/30/EU irányelv alapján elfogadott, felhatalmazáson alapuló jogi aktus hatálya alá tartozó termékcsomag beszerzésekor a tagállamok előírhatják, hogy az összesített energiahatékonyság élvezzen prioritást a csomagon belüli egyes termékek energiahatékonyságával szemben, mégpedig úgy, hogy azt a termékcsomagot kell választani, amely megfelel a legmagasabb energiahatékonysági osztályba tartozás kritériumának.

[1] HL L 216., 2009.8.20., 76. o.

▼B

7. cikk

Energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek

(1) Minden tagállam energiahatékonysági kötelezettségi rendszert hoz létre. Ez a rendszer biztosítja, hogy egy adott tagállam területén működő, a (4) bekezdés értelmében kötelezett félnek minősített energiaelosztók és/vagy kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozások 2020. december 31-ig megvalósítsák a halmozott végfelhasználási energiamegtakarítási célkitűzést, a (2) bekezdés sérelme nélkül.

Az említett célkitűzés értelmében 2014. január 1-jétől2020. december 31-ig minden évben az összes energiaelosztó vagy az összes kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozás által a végső felhasználók számára évente értékesített energiavolumen 1,5 % -ának legalább megfelelő új megtakarítást kell elérni a 2013. január 1-jét megelőző legutóbbi hároméves időszak átlagában. E számításból részben vagy teljesen kihagyható a közlekedésben felhasznált energiavolumen.

A tagállamok döntik el, hogy az új megtakarításnak a második albekezdésben említett, kiszámított mennyiségét hogyan osztják el az időszakon belül.

(2) A (3) bekezdésre is figyelemmel minden egyes tagállam:

a) elvégezheti az (1) bekezdés második albekezdésében előírt számítást 2014-ben és 2015-ben az 1 %-os értéket alkalmazva; 2016-ban és 2017-ben az 1,25 %-os értéket alkalmazva; 2018-ban, 2019-ben és 2020-ban pedig az 1,5 %-os értéket alkalmazva;

b) kizárhatja a számításból annak az értékesített energiavolumennek egy részét vagy egészét, amelyet a 2003/87/EK irányelv I. mellékletében felsorolt ipari tevékenységek során használtak fel;

c) lehetővé teheti az energiaátalakítási, -szállítási és -elosztási ágazatban – ezen belül a hatékony távfűtési/távhűtési infrastruktúra terén – a 14. cikk (4) bekezdésében, a 14. cikk (5) bekezdésének b) pontjában és a 15. cikk (1)–(6), illetve (9) bekezdésében meghatározott követelmények végrehajtásának eredményeként elért energiamegtakarításnak az (1) bekezdés alapján előírt energiamegtakarítás mennyiségébe történő beszámítását; valamint

d) beszámíthatja a 2008. december 31. óta újonnan végrehajtott és 2020-ban még hatással bíró egyedi fellépésekből származó, mérhető, ellenőrizhető energiamegtakarítást az (1) bekezdésben említett energiamegtakarítás mennyiségébe.

(3) A (2) bekezdés alkalmazása nem eredményezheti az (1) bekezdésben említett energiamegtakarítás 25 %-nál nagyobb csökkenését. A (2) bekezdést alkalmazó tagállamok 2014. június 5.-ig értesítik e tényről a Bizottságot, és ezen belül kitérnek a (2) bekezdésben felsorolt alkalmazandó elemekre és annak kiszámítására, hogy ezek milyen hatást gyakorolnak az (1) bekezdésben említett energiamegtakarítás mennyiségére.

▼B

(4) Az (1) bekezdés második albekezdésének megfelelő számítást nem érintve, az (1) bekezdés első albekezdésének alkalmazásában valamennyi tagállam objektív és megkülönböztetésmentes kritériumok alapján kötelezett feleket jelöl ki a területén üzemelő energiaelosztók és/vagy kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozások közül, ennek során pedig figyelembe veheti a területén üzemelő közlekedési célú üzemanyagelosztókat és a kiskereskedelmi közlekedésiüzemanyag-értékesítőket is. A kötelezettségnek való megfeleléshez szükséges energiamegtakarítás mennyiségét – adott esetben a tagállamok általi kijelölésnek megfelelően, az (1) bekezdés szerinti számítástól függetlenül – a kötelezett felek a végső felhasználók körében, illetve, ha a tagállamok úgy döntenek, a (7) bekezdés b) pontjában foglaltak szerint a harmadik felektől származó tanúsított energiamegtakarításon keresztül érik el.

(5) A tagállamok az egyes kötelezett felektől elvárt energiamegtakarítás mennyiségét végsőenergia-fogyasztásként vagy primerenergiafelhasználásként fejezik ki. A kötelezett felek által megvalósított állítólagos megtakarítások kiszámításához is az elvárt energiamegtakarítás kifejezéséhez választott módszert kell használni. A IV. mellékletben megállapított átváltási tényezőket kell alkalmazni.

(6) A tagállamok biztosítják, hogy az e cikk (1), (2) és (9) bekezdésében, valamint a 20. cikk (6) bekezdésében foglaltakból származó megtakarítások az V. melléklet 1. és 2. pontjával összhangban kerüljenek kiszámításra. A tagállamok olyan mérési, irányítási és ellenőrzési rendszereket vezetnek be, amelyek keretében a kötelezett felek által megvalósított energiahatékonyság-javító intézkedéseknek legalább egy statisztikailag jelentős részét és reprezentatív mintáját ellenőrzik. Ezt a mérést, irányítást és ellenőrzést a kötelezett felektől függetlenül kell lefolytatni.

(7) Az energiahatékonysági kötelezettségi rendszer keretén belül a tagállamok:

a) a megállapított megtakarítási kötelezettségek között támaszthatnak szociális jellegű követelményeket is, többek között annak előírásával, hogy az energiahatékonysági intézkedések bizonyos hányadát elsősorban energiaszegénység által érintett háztartásokban vagy szociális bérlakásokban kell végrehajtani;

b) engedélyezhetik a kötelezett felek számára, hogy a kötelezettségük terhére elszámolják azt a tanúsított energiamegtakarítást, amelyet energiahatékonysági szolgáltatók vagy más harmadik felek értek el, beleértve azt is, amikor a kötelezett felek más, az állam által jóváhagyott szerveken vagy állami hatóságokon keresztül támogatnak intézkedéseket, ami adott esetben formális partnerségek kialakítását is jelentheti és kombinálható egyéb finanszírozási forrásokkal. Ha a tagállamok ezt engedélyezik, biztosítják, hogy egyértelmű, átlátható és minden piaci szereplő számára nyitott, a tanúsítás költségeinek minimalizálására törekvő jóváhagyási folyamatot alkalmaznak;

c) engedélyezik a kötelezett feleknek, hogy az egy adott évben elért megtakarítást a négy megelőző vagy a három következő évben elért megtakarításként vegyék figyelembe.

(8) A tagállamok évente egyszer közzéteszik a rendszer keretében az egyes kötelezett felek, vagy a kötelezett felek egyes alkategóriái által elért energiamegtakarítás mértékét, valamint az összesített adatokat.

▼B

A tagállamok biztosítják, hogy a kötelezett felek kérelemre rendelkezésre bocsássák a következőket:

a) a végső felhasználókkal kapcsolatos összesített statisztikai információk (az előzőleg benyújtott információkat érintő jelentős változások feltüntetésével); valamint

b) a végső felhasználói fogyasztásról, adott esetben beleértve a terhelési profilokról, a fogyasztók szegmentációjáról és földrajzi elhelyezkedéséről szóló aktuális információkat, a vonatkozó uniós joggal összhangban a magánjellegű vagy üzleti szempontból érzékeny információk sértetlenségének és bizalmasságának megőrzése mellett.

Ilyen kérelmet évente legfeljebb egy alkalommal lehet benyújtani.

(9) Az (1) bekezdés szerinti energiahatékonysági kötelezettségi rendszer alternatívájaként a tagállamok dönthetnek úgy, hogy más szakpolitikai intézkedéseket hajtanak végre az energiamegtakarítás eléréséhez a végső felhasználók körében, feltéve, hogy az ilyen szakpolitikai intézkedések megfelelnek a (10) és (11) bekezdésben meghatározott kritériumoknak. Az alternatív eszközzel elért éves új energiamegtakarításnak meg kell egyeznie az (1), (2) és (3) bekezdésben előírt új energiamegtakarítási mennyiséggel. Amennyiben az egyenértékűség fennmarad, a tagállamok a kötelezettségi rendszereket kombinálhatják az alternatív szakpolitikai intézkedésekkel, ideértve a nemzeti energiahatékonysági programokat is.

Az első albekezdésben említett szakpolitikai intézkedések a teljesség igénye nélkül a következő szakpolitikai intézkedéseket vagy azok kombinációját tartalmazhatják:

a) az energiára vagy a szén-dioxidra kivetett adók, amelyek az energia végfelhasználói fogyasztásának csökkentését eredményezik;

b) olyan finanszírozási rendszerek és eszközök vagy pénzügyi ösztönzők, amelyek energiahatékony technológiák vagy technikák alkalmazásához vezetnek és azzal járnak, hogy csökken az energia végfelhasználói fogyasztása;

c) olyan szabályozások vagy önkéntes megállapodások, amelyek energiahatékony technológiák vagy technikák alkalmazásához vezetnek és azzal járnak, hogy csökken az energia végfelhasználói fogyasztása;

d) olyan szabványok és normák, amelyek a termékek és a szolgáltatások energiahatékonyságának javítását tűzik ki célul, beleértve az épületeket és a járműveket is, kivéve ha ez egyébként is kötelező és alkalmazandó a tagállamokban az uniós jog alapján;

e) energiacímkézési rendszerek, kivéve azokat, amelyek egyébként is kötelezőek és alkalmazandók a tagállamokban az uniós jog alapján;

f) olyan oktatás és képzés, beleértve az energia-tanácsadási programokat is, amelyek energiahatékony technológiák vagy technikák alkalmazásához vezetnek és azzal járnak, hogy csökken az energia végfelhasználói fogyasztása.

▼B

A tagállamok 2013. december 5.-ig értesítik a Bizottságot azokról a szakpolitikai intézkedésekről, amelyeket az első albekezdés és a 20. cikk (6) bekezdése céljára el kívánnak fogadni az V. melléklet 4. pontjában előírt keret alapján, annak feltüntetése mellett, hogy milyen módon kívánják elérni az előírt mennyiségű megtakarítást. A második albekezdésben és a 20. cikk (6) bekezdésében említett szakpolitikai intézkedések esetében ebben az értesítésben azt is be kell mutatni, hogyan teljesülnek a (10) bekezdésben szereplő kritériumok. A második albekezdésben vagy a 20. cikk (6) bekezdésben említett szakpolitikai intézkedéseken kívüli intézkedések esetében a tagállamoknak meg kell magyarázniuk, hogyan kívánják elérni a megtakarítások, a nyomon követés és az ellenőrzés azonos szintjét. A Bizottság az ezen intézkedésekről küldött értesítést követő három hónapon belül javaslatot tehet azok módosítására.

(10) A (11) bekezdés sérelme nélkül a (9) bekezdés második albekezdése és a 20. cikk (6) bekezdése alapján hozott szakpolitikai intézkedések esetében a következő kritériumoknak kell érvényesülniük:

a) a szakpolitikai intézkedések keretében a 2020. december 31-ig tartó időszakon belül legalább két köztes időszakot kell előírni, továbbá az intézkedések nyomán elérhetővé válik az (1) bekezdésben meghatározottak szerinti eredmény;

b) az esettől függően az egyes megbízott felek, részt vevő felek, vagy végrehajtó állami hatóság felelőssége meghatározásra került;

c) az elérendő energiamegtakarítást átlátható módon határozták meg;

d) a szakpolitikai intézkedések által előírt vagy elérendő energiamegtakarítás összege végsőenergia-felhasználásban vagy primerenergia-felhasználásban van kifejezve a IV. mellékletben meghatározott átváltási tényezők alkalmazásával;

e) az energiamegtakarítás kiszámítása során az V. melléklet 1. és 2. pontjában meghatározott módszereket és elveket alkalmazták;

f) az energiamegtakarítás kiszámítása során az V. melléklet 3. pontjában meghatározott módszereket és elveket alkalmazták;

g) a részt vevő felek minden évben jelentést készítenek az elért energiamegtakarításról – kivéve ha kivitelezhetetlen – és azt közzé is teszik;

h) az eredmények nyomon követése biztosított és a tervekben szerepelnek megfelelő intézkedések arra az esetre, ha az előrehaladás mértéke nem kielégítő;

i) olyan ellenőrzési rendszert hoztak létre, amely magában foglalja az energiahatékonyság-javítási intézkedések egy statisztikailag jelentős részének független ellenőrzését is; valamint

j) évente nyilvánosságra hozzák az energiamegtakarítás terén érvényesülő éves tendenciákkal kapcsolatos adatokat.

(11) A tagállamok biztosítják, hogy a (9) bekezdés második albekezdése a) pontjában említett adók összhangban legyenek a (10) bekezdés a), b), c), d), f), h) és j) pontjában felsorolt kritériumokkal.

A tagállamok biztosítják, hogy a (9) bekezdés második albekezdése c) pontjában említett szabályozások és önkéntes megállapodások összhangban legyenek a (10) bekezdés a), b), c), d), e), g), h), i) és j) pontjában felsorolt kritériumokkal.

▼B

A tagállamok biztosítják, hogy a (9) bekezdés második albekezdésében említett egyéb szakpolitikai intézkedések, valamint a 20. cikk (6) bekezdésében említett nemzeti energiahatékonysági alap összhangban legyenek a (10) bekezdés a), b), c), d), e), h), i) és j) pontjában felsorolt kritériumokkal.

(12) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben átfedés van a szakpolitikai intézkedések vagy az egyéni fellépések hatása között, az energiamegtakarítást ne számítsák duplán.

8. cikk

Energetikai auditok és energiagazdálkodási rendszerek

(1) A tagállamok előmozdítják a költséghatékony, magas színvonalú olyan energetikai auditok elérhetőségét minden végső felhasználó számára, amelyet

a) képesítési kritériumoknak megfelelő képesítéssel és/vagy akkreditációval rendelkező szakemberek végeznek független módon; vagy

b) a nemzeti jogszabályoknak megfelelően független hatóságok hajtanak végre és felügyelnek.

Az első albekezdésben említett energetikai auditokat belső szakértők vagy energetikai auditorok végezhetik, amennyiben az érintett tagállamban minőségbiztosítási és minőségellenőrzési rendszer működik, amely magában foglalja adott esetben az általuk végzett valamennyi energetikai auditnak legalább egy statisztikailag jelentős, véletlenszerűen kiválasztott százaléka vonatkozásában évente végzett ellenőrzést is.

Az energetikai auditok és az energiagazdálkodási rendszerek magas színvonalának garantálása érdekében a tagállamok átlátható és megkülönböztetésmentes minimumkövetelményeket állapítanak meg az energetikai auditok tekintetében a VI. mellékletben meghatározott iránymutatások alapján.

Az energetikai auditok nem tartalmazhatnak olyan záradékot, amely kizárja, hogy az audit eredményét bármely képesítéssel és/vagy akkreditációval rendelkező energiahatékonysági szolgáltatónak átadják, feltéve, hogy a fogyasztó ezt nem ellenzi.

(2) A tagállamok programokat dolgoznak ki annak érdekében, hogy a kkv-ket is energetikai auditok elvégeztetésére, ezt követően pedig ezen auditokban foglalt ajánlások végrehajtására ösztönözzék.

A tagállamok átlátható és megkülönböztetésmentes kritériumok alapján és az állami támogatásokra vonatkozó uniós jog sérelme nélkül támogatási rendszert hozhatnak létre a kkv-k számára – többek között önkéntes megállapodások esetére –, hogy a kkv-k fedezni tudják az energetikai auditok, valamint az energetikai auditok eredményeként született kiemelt költséghatékonysági ajánlások megvalósításának költségeit, amennyiben a javasolt intézkedések végrehajtásra kerülnek.

A tagállamok olyan konkrét példákat ajánlanak a kkv-k figyelmébe – többek között saját közvetítő szervezeteiken keresztül –, amelyek bemutatják, hogyan segíthetik az energiagazdálkodási rendszerek az üzleti vállalkozásaikat. A Bizottság a területre vonatkozó legjobb gyakorlatok cseréjének előmozdítása révén segíti a tagállamokat.

▼B

(3) A tagállamok ezen túlmenően programokat dolgoznak ki annak érdekében is, hogy megfelelő tanácsadási szolgáltatásokon ráébresszék a háztartásokat az energetikai auditok elvégeztetésének előnyeire.

A tagállamok ösztönzik az energetikai auditorok képesítésére szolgáló képzési programok kidolgozását annak megkönnyítése érdekében, hogy megfelelő mennyiségű szakember álljon rendelkezésre ezen a területen.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a kkv-nek nem minősülő vállalkozások 2015. december 5.-ig, majd azt követően a megelőző energetikai audit napjától számítva legalább négyévenként energetikai auditokra kerüljön sor, amelyeket képesített és/vagy akkreditált szakemberek végeznek független és hatékony módon, vagy amelyeket a nemzeti jogszabályoknak megfelelően független hatóságok hajtanak végre és felügyelnek.

(5) Azokat a VI. mellékletben foglalt minimumkövetelmények alapján végrehajtott energetikai auditokat, amelyeket az érdekelt felek szervezetei és egy kijelölt szerv között létrejött, az érintett tagállam, vagy a vonatkozó felelősséget az illetékes hatóságoktól felhatalmazás alapján átvett más szervek, vagy a Bizottság által felügyelt önkéntes megállapodások keretében független módon folytattak le, úgy kell tekinteni, mint amelyek teljesítik a (4) bekezdés követelményeit.

Az energiahatékonysági szolgáltatásokat kínáló piaci résztvevők piacra jutását átlátható és megkülönböztetésmentes kritériumok alapján kell biztosítani.

(6) Azok a kkv-nek nem minősülő vállalkozások, amelyek egy független szerv által a vonatkozó európai vagy nemzetközi szabványoknak megfelelően tanúsított energia- vagy környezetgazdálkodási rendszert hajtanak végre, mentesülnek a (4) bekezdésben meghatározott követelmények teljesítése alól, feltéve, hogy a tagállamok biztosítják, hogy az érintett gazdálkodási rendszer magában foglalja a VI. mellékletben foglalt minimumkövetelmények alapján végzett energetikai auditot.

(7) Az energetikai auditok végezhetők elkülönülten vagy egy szélesebb körű környezetvédelmi ellenőrzés részeként. A tagállamok előírhatják, hogy az energetikai audit részeként azt is vizsgálják meg, hogy műszaki és gazdasági szempontból megvalósítható-e egy már meglévő vagy tervezett távfűtési/távhűtési rendszerhez való csatlakozás.

A tagállamok az állami támogatásokra vonatkozó uniós jog sérelme nélkül alkalmazhatnak ösztönző és támogató rendszereket az energetikai auditok eredményeként született ajánlások vagy hasonló intézkedések végrehajtásához.

9. cikk

Fogyasztásmérés

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a villamos energia, a földgáz, a távfűtés, a távhűtés, valamint a használati melegvíz végső felhasználóit – amennyiben az műszakilag lehetséges, pénzügyileg ésszerű és az energiamegtakarítási potenciállal arányos mértékű – ellássák olyan versenyképes árú, egyedi fogyasztásmérőkkel, amelyek pontosan tükrözik a végső felhasználó tényleges energiafogyasztását, és amelyek információkat szolgáltatnak a tényleges felhasználási időszakról.

▼B

A versenyképes árú, egyedi fogyasztásmérőket mindig rendelkezésre kell bocsátani, ha:

a) a meglévő fogyasztásmérők cseréje esetén, kivéve, ha ez műszakilag kivitelezhetetlen, vagy nem jelent költséghatékony megoldást a becsült lehetséges hosszú távú megtakarításokat tekintve;

b) új épületben létrehozott új csatlakozás esetén, vagy amennyiben egy épület a 2010/31/EU irányelvben megállapított jelentős felújításon megy keresztül.

(2) Ahol és amilyen mértékben a tagállamok bevezetik a földgáz és/vagy a villamos energia tekintetében az intelligens mérési rendszereket és az okos mérőket a 2009/72/EK, illetve a 2009/73/EK irányelvvel összhangban:

a) biztosítják, hogy a fogyasztásmérő rendszerek tájékoztatást nyújtsanak a végső felhasználóknak a használat tényleges idejéről, valamint hogy a mérőberendezések minimális funkcióinak és a piaci szereplők tekintetében előírt kötelezettségeknek a meghatározása során teljes mértékben figyelembe vegyék az energiahatékonysággal és a végső felhasználók érdekeivel kapcsolatos célkitűzéseket;

b) gondoskodnak az okos mérők és az adatközlés biztonságáról, valamint a végső felhasználók magánéletének védelméről, összhangban az uniós adatvédelmi és a magánélet védelméről szóló jogszabályokkal;

c) a villamos energia esetében a tagállamok előírják a fogyasztásmérők üzemeltetői számára annak biztosítását, hogy a végső felhasználó kérésére a fogyasztásmérő – vagy -mérők – a végső felhasználók létesítményeiből a hálózatba betáplált villamos energiát is figyelembe vegyék.

d) biztosítják, hogy ha a végső felhasználók ezt kérik, számukra vagy a nevükben eljáró harmadik fél számára rendelkezésre bocsássák az adott felhasználók villamosenergia-inputjának és -vételezésének mérési adatait olyan könnyen érthető formában, amelyet felhasználhatnak az ajánlatok összehasonlítható alapon történő összevetéséhez;

e) megkövetelik, hogy a fogyasztóknak megfelelő tanácsadást és tájékoztatást nyújtsanak az okos mérők telepítésének időpontjában, különösen az azokkal kapcsolatos összes lehetőségről a mérőóra-leolvasás menete és az energiafogyasztás nyomon követése tekintetében.

(3) Amennyiben az épület fűtését és hűtését vagy melegvízellátását távfűtési hálózatról vagy egy több épületet kiszolgáló központi rendszerből biztosítják, hő- vagy melegvíz-mennyiségmérőt kell felszerelni a hőcserélőnél vagy a csatlakozási pontnál.

Az olyan többlakásos és több célra használt épületekben, amelyekben a fűtést/hűtést központi fűtéssel vagy távfűtési hálózatról vagy több épületet kiszolgáló központi rendszerről biztosítják, egyedi fogyasztásmérőket is fel kell szerelni 2016. december 31-ig, amellyel mérni lehet az egyes egységek saját fűtés/hűtés- vagy melegvíz-fogyasztását, amennyiben ez technikailag megvalósítható és költséghatékony. Amennyiben az egyedi

▼B

fogyasztásmérők használata műszakilag nem kivitelezhető vagy nem költséghatékony, a fűtés mérésére egyedi fűtési költségosztókat kell alkalmazni az egyes radiátorok hőfogyasztásának mérésére, kivéve ha a szóban forgó tagállam bizonyítja, hogy a fűtési költségosztók beépítése nem lenne költséghatékony. Ezekben az esetekben a hőfogyasztás mérésére figyelembe lehet venni alternatív költséghatékony módszereket is.

A távfűtési/távhűtési hálózatról ellátott többlakásos épületek esetében, vagy ahol a saját központi fűtő- vagy hűtőrendszerek elterjedtek az ilyen épületek esetében, az átláthatóság és az egyedi fogyasztás elszámolásának pontossága érdekében a tagállamok az ilyen épületek hő- vagy melegvíz-fogyasztási költségelosztására vonatkozó átlátható szabályokat vezethetnek be. Adott esetben e szabályoknak magukban kell foglalniuk az alábbiakra használt hő és/vagy melegvíz költségei elosztásának módjáról szóló iránymutatásokat is:

a) használati melegvíz;

b) a létesítményből sugárzott és közös használatú területek fűtésére felhasznált hő (amennyiben a lépcsőházakban és folyosókon radiátorok működnek);

c) a lakások fűtése.

10. cikk

Számlainformációk

(1) Amennyiben a végső felhasználók nem rendelkeznek a 2009/72/EK és a 2009/73/EK irányelv szerinti intelligens mérőkkel, a tagállamok az ezen irányelv hatálya alá tartozó összes ágazatban – beleértve az energiaelosztókat, az elosztórendszer-üzemeltetőket és a kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozásokat – 2014. december 31-ig gondoskodnak a pontos és tényleges fogyasztáson alapuló számlázási adatokról – a VII. melléklet 1.1. pontjával összhangban –, amennyiben az műszakilag megvalósítható és gazdasági szempontból indokolt.

Ennek a kötelezettségnek eleget lehet tenni a végső felhasználó által végzett rendszeres leolvasáson alapuló rendszerrel is, amelynek keretében a végső felhasználó a mérőberendezés állását bejelenti az energiaszolgáltatónak. A számla csak akkor alapulhat becsült fogyasztáson vagy tüntethet fel átalányösszeget, ha a végső felhasználó az adott számlázási időszakra nem jelentette be a mérőberendezés állását.

(2) A 2009/72/EK és a 2009/73/EK irányelvnek megfelelően üzembe helyezett mérőberendezéseknek lehetővé kell tenniük a tényleges fogyasztáson alapuló pontos számlainformációkat. A tagállamok biztosítják, hogy a végső felhasználók könnyen hozzá tudjanak férni azokhoz a kiegészítő információkhoz, amelyek segítségével részletesen ellenőrizhetik saját múltbeli fogyasztásukat.

A múltbeli fogyasztásra vonatkozó kiegészítő információknak szempontoknak tartalmazniuk kell:

a) a legalább az elmúlt három évre vagy – amennyiben ez rövidebb – a szolgáltatási szerződés kezdete óta eltelt időtartamra vonatkozó összesített adatokat. Az adatoknak olyan időszakok szerinti bontásban kell megjelenniük, amelyekre vonatkozóan rendszeres számlázási információk keletkeztek;

▼B

b) bármely nap, hét, hónap vagy év vonatkozásában a használat idejére vonatkozó részletes adatokat. Ezeket az adatokat a végső felhasználó számára az interneten vagy a fogyasztásmérő-interfészen keresztül hozzáférhetővé kell tenni, és ezt legalább a megelőző 24 hónap vagy – amennyiben ez rövidebb – a szolgáltatási szerződés kezdete óta eltelt időtartam vonatkozásában biztosítani kell.

(3) Függetlenül attól, hogy üzembe helyeztek-e okos mérőket, a tagállamok:

a) előírják, hogy ha rendelkezésre állnak a végső felhasználó energiaszámláival és múltbeli fogyasztásával kapcsolatos információk, akkor azokat a végső felhasználó kérésére hozzáférhetővé kell tenni az általa kijelölt energiahatékonysági szolgáltató számára;

b) biztosítják, hogy a végső felhasználóknak legyen lehetőségük az elektronikus számlainformációkat és számlázást választani, és hogy kérésükre világos és könnyen érthető magyarázatot kapjanak arról, hogy a számlázott összeg miből ered, különösen ha a számla nem a tényleges fogyasztáson alapul;

c) biztosítják, hogy a végső felhasználók a számlával együtt a VII. melléklettel összhangban megfelelő tájékoztatást kapjanak annak érdekében, hogy maradéktalanul tisztában legyenek az aktuális energiaköltségekkel;

d) előírhatják azt is, hogy a végső felhasználó kérésére az ezekben a számlákban szereplő információk nem tekinthetők fizetési kérelemnek. Ezekben az esetekben a tagállamok biztosítják, hogy az energiaszolgáltató a tényleges számlák kifizetésével kapcsolatban rugalmas feltételeket biztosítson;

e) előírják, hogy az energiaköltségekre vonatkozó információkat és becsléseket kérésre a fogyasztók rendelkezésére kelljen bocsátani megfelelő időn belül és olyan könnyen érthető formában, amelyet felhasználhatnak az ajánlatok összehasonlítható alapon történő összevetéséhez.

11. cikk

A mérési és számlainformációkhoz való hozzáférés költségei

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a végső felhasználók térítésmentesen kaphassák meg az energiafogyasztásról szóló számláikat és a számlainformációkat, és hogy a fogyasztási adatokhoz is megfelelő módon és térítésmentesen férhessenek hozzá.

(2) Az (1) bekezdés ellenére, a többlakásos és több célra használt épületek egyedi fűtési és hűtési fogyasztására vonatkozó számlainformációk költségeinek a 9. cikk (3) bekezdése szerinti felosztását nonprofit alapon kell végezni. Ha ezzel a feladattal harmadik felet – például szolgáltatót vagy a helyi energiaszolgáltatót – bíznak meg, az ilyen épületekben a tényleges fogyasztás méréséből, felosztásából és elszámolásából fakadó költségeket a végső felhasználókra lehet hárítani, amennyiben az ilyen költségek ésszerűek.

▼B

12. cikk

A fogyasztók tájékoztatására és pozíciójának erősítésére irányuló program

(1) A tagállamok a kis energiafelhasználók, többek között a háztartások hatékony energiafelhasználásának ösztönzését és elősegítését célzó megfelelő intézkedéseket hoznak. Ezek az intézkedések a nemzeti stratégia részét képezhetik.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásában ezek az intézkedések magukban foglalhatnak az a) vagy b) pontban felsorolt egy vagy több elemet:

a) a fogyasztási szokások megváltozásának elősegítését célzó eszközök és politikák, többek között:

   i. pénzügyi ösztönzők;

   ii. finanszírozáshoz, támogatásokhoz való hozzáférés;

   iii. információszolgáltatás;

   iv. mintaprojektek;

   v. munkahelyi tevékenységek;

b) az okos mérők esetleges üzembe helyezése idején a fogyasztók és a fogyasztói szervezetek bevonására irányuló módszerek és eszközök az alábbiak kommunikációja révén:

   i. költséghatékonyságot célzó és könnyen megvalósítható változtatások az energiafelhasználás terén;

   ii. tájékoztatás az energiahatékonysági intézkedésekről.

13. cikk

Szankciók

A tagállamok meghatározzák a 7–11. cikk és a 18. cikk (3) bekezdése alapján elfogadott nemzeti rendelkezések megsértése esetén alkalmazandó szankciókra vonatkozó szabályokat, és meghozzák a szükséges intézkedéseket e szabályok végrehajtásának biztosítása érdekében. Az előírt szankcióknak hatékonyaknak, arányosaknak és visszatartó erejűeknek kell lenniük. A tagállamok legkésőbb 2014. június 5.-ig közlik a Bizottsággal e rendelkezéseket, és haladéktalanul értesítik a Bizottságot valamennyi későbbi, ezeket érintő módosításról.

III. FEJEZET

AZ ENERGIAELLÁTÁS HATÉKONYSÁGA

14. cikk

A fűtés és hűtés hatékonyságának előmozdítása

(1) A tagállamok 2015. december 31-ig elvégzik a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés és a hatékony távfűtés/távhűtés megvalósíthatósági potenciáljának átfogó értékelését, amely értékelés tartalmazza a VIII. mellékletben előírt információkat, és erről értesítik a Bizottságot. Amennyiben már végeztek ilyen értékelést, erről értesítik a Bizottságot.

▼B

Az átfogó értékelés során maradéktalanul figyelembe veszik az ország nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelési potenciáljáról a 2004/8/EK irányelv értelmében készített elemzést.

A Bizottság kérésére az értékelést ötévente naprakésszé kell tenni és erről a Bizottságot értesíteni kell. A Bizottságnak az erre vonatkozó kérését a határidő lejárta előtt legalább egy évvel kell megtennie.

(2) A tagállamoknak olyan szakpolitikákat kell elfogadniuk, amelyek ösztönzik azt, hogy helyi és regionális szinten megfelelően vegyék figyelembe a hatékony fűtési/hűtési rendszerek és különösen a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelést alkalmazó rendszerek felhasználásában rejlő potenciált. Figyelembe kell venni a helyi és regionális fűtési piacok kialakításának lehetőségét.

(3) Az (1) bekezdésben említett értékelés céljából a tagállamok a területükre kiterjedő költség-haszon elemzést végeznek – az éghajlati tényezőket, a gazdasági megvalósíthatóságot és a műszaki alkalmazhatóságot alapul véve – a IX. melléklet 1. részével összhangban. A költség-haszon elemzésnek alkalmasnak kell lennie a fűtési és hűtési szükségleteknek megfelelő, leginkább költséghatékony megoldások azonosítására és végrehajtásuk elősegítésére. A költség-haszon elemzés részét képezheti egy, a bizonyos tervek és programok környezetre gyakorolt hatásainak vizsgálatáról szóló, 2001. június 27-i 2001/42/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([1]) szerinti környezeti vizsgálatnak az e cikk (1) bekezdésében említett értékelés céljából.

(4) Ha az (1) bekezdésben említett értékelés és a (3) bekezdésben említett elemzés alapján olyan lehetőség van nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés és/vagy a hatékony távfűtés/távhűtés olyan alkalmazására, ahol a haszon meghaladja a költségeket, a tagállamok megteszik a megfelelő intézkedéseket a hatékony távfűtési/távhűtési infrastruktúra fejlesztése érdekében, és/vagy annak érdekében, hogy az kompatibilis legyen a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés kifejlesztésével, valamint a hulladékhőből és megújuló energiaforrásokból előállított fűtési- és hűtési energia hasznosításával, az (1), (5) és (7) bekezdéssel összhangban.

Amennyiben az (1) bekezdésben említett értékelés és a (3) bekezdésben említett elemzés alapján nem határozható meg olyan lehetőség, amely vonatkozásában az előnyök meghaladják a költségeket – köztük az (5) bekezdésben említett költség-haszon elemzés elvégzésének adminisztrációs költségeit – az érintett tagállam mentesítheti a létesítményeket az abban a bekezdésben meghatározott követelmények alól.

(5) A tagállamok biztosítják, hogy 2014. június 5. után a IX. melléklet 2. részével összhangban elvégezzék a költség-haszon elemzést, abban az esetben, ha:

a) több mint 20 MW teljes bemenő hőteljesítményű új hő alapú villamosenergia-termelő létesítményeket terveznek, a létesítménynek nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelő létesítményként történő üzemeltetésének előírásával járó költség és haszon felbecslése céljából;

b) több mint 20 MW teljes névleges bemenő hőteljesítményű villamosenergia-termelő létesítmény jelentős felújításon esik át, a létesítménynek nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelő létesítménnyé történő átalakításával járó költség és haszon felbecslése céljából;

([1]) HL L 197., 2011.7.21., 30. o.

▼B

c) 20 MW-ot meghaladó teljes bemenő hőteljesítményű, hasznosítható hőmérsékleti szintű hulladékhőt termelő ipari létesítményeket terveznek vagy jelentősen felújítanak, a hulladékhőnek gazdaságilag indokolt igény kielégítésére való – többek között kapcsolt energiatermeléssel történő – felhasználása tekintetében, illetve e létesítménynek a távfűtési/távhűtési hálózathoz csatlakoztatása tekintetében a költségek és a haszon felbecslése céljából;

d) új távfűtési/távhűtési hálózatot terveznek, vagy amikor egy már meglévő távfűtési/távhűtési hálózatba olyan új energiatermelő létesítményt terveznek, amelynek teljes bemenő hőteljesítménye meghaladja a 20 MW-ot, vagy amikor egy ilyen meglévő létesítményt jelentősen felújítanak, a közeli ipari létesítményekből származó hulladékhő felhasználásával járó költségek és haszon felbecslése céljából.

E bekezdés b), c) és d) pontjának alkalmazásában nem tekintendő felújításnak, ha az égetőberendezést az általa kibocsátott szén-dioxid leválasztására alkalmas berendezéssel szerelik fel azzal a céllal, hogy gondoskodjanak annak a 2009/31/EK irányelvnek megfelelő geológiai tárolásáról.

A tagállamok előírhatják, hogy a c) és d) pontban említett költség-haszon elemzést azokkal a vállalkozásokkal együttműködve végezzék el, amelyek a távfűtési/távhűtési hálózatok üzemeltetéséért felelnek.

(6) A tagállamok az (5) bekezdés rendelkezéseinek hatálya alól kivonhatják az alábbiakat:

a) azokat a csúcserőművek és tartalék villamosenergia-termelő erőművek, amelyeket egy ötéves időszak alatti mozgóátlag alapján évi kevesebb mint 1 500 óra üzemelésre terveztek, amennyiben a tagállam által létrehozott hitelesítési eljárás alapján biztosítható, hogy a kivétel engedélyezésének ez a feltétele teljesül;

b) az atomerőművek;

c) azok a létesítmények, amelyeknek a 2009/31/EK irányelv alapján jóváhagyott geológiai tárolóhelyhez közel kell elhelyezkedniük.

A tagállamok az egyes létesítményeknek az (5) bekezdés c) és d) pontjában foglalt rendelkezések alóli mentesítése céljából ezen túlmenően küszöbértékeket is megállapíthatnak, a rendelkezésre álló hasznos hulladékhő mennyisége, a hőigény és az ipari létesítmények vagy a távfűtési hálózatok közötti távolság tekintetében.

A tagállamok 2013. december 31-ig értesítik a Bizottságot az e bekezdés értelmében elfogadott kivételekről, később pedig a végrehajtott változtatásokról.

(7) A tagállamok a 2009/72/EK irányelv 7. cikkében említett vagy azokkal egyenértékű engedélyezési kritériumokat fogadnak el az alábbiak érdekében:

a) az (1) bekezdésben említett átfogó értékelés eredményének figyelembevétele;

▼B

b) az (5) bekezdésben foglalt követelmények teljesítésének biztosítása; valamint

c) az (5) bekezdésben említett költség-haszon elemzés eredményének figyelembevétele.

(8) A tagállamok mentesíthetik az egyes létesítményeket az alól, hogy a (7) bekezdésben említett engedélyezési kritériumok alapján kötelesek legyenek olyan lehetőségeket megvalósítani, amelyekben a hasznok meghaladják a költségeket, amennyiben jogi, tulajdoni vagy finanszírozási okokból ez elengedhetetlen. Ezekben az esetekben az érintett tagállam döntéséről indokolással ellátott értesítést küld a Bizottságnak a döntés meghozatalát követő három hónapon belül.

(9) E cikk (5), (6), (7) és (8) bekezdését alkalmazni kell a 2010/75/EU irányelv hatálya alá tartozó létesítményekre is az említett irányelv követelményeinek sérelme nélkül.

(10) A II. melléklet f) pontjában említett egységes hatásfok-referenciaértékek alapján a tagállamok biztosítják, hogy a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia származása az egyes tagállamokban megállapított objektív, átlátható és megkülönböztetésmentes kritériumoknak megfelelően garantálható legyen. Biztosítják továbbá, hogy ez a származási garancia megfeleljen a követelményeknek és tartalmazza legalább a X. mellékletben meghatározott információkat. A tagállamok – kizárólag az ebben a bekezdésben említett információk igazolásaként – kölcsönösen elismerik egymás származási garanciáit. Amennyiben a származási garancia ilyen igazolásként való elismerését – különösen a csalások megelőzésével kapcsolatos okokból – megtagadják, annak objektív, átlátható és megkülönböztetésmentes feltételeken kell alapulnia. A tagállamok az ilyen megtagadásról és annak indokairól minden esetben értesítik a Bizottságot. A származási garancia elismerésének megtagadása esetén a Bizottság határozatot fogadhat el, amelyben az elismerést megtagadó felet kötelezi a származási garancia elismerésére, különösen az elismerés alapjául szolgáló objektív, átlátható és megkülönböztetésmentes feltételekre tekintettel.

A Bizottság ezen irányelv 23. cikkével összhangban, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok útján jogosult a 2004/8/EK irányelv alapján a 2011/877/EU bizottsági végrehajtási határozatban ([1]) előírt egységes hatásfok-referenciaértékek 2014. december 31-ig történő felülvizsgálatára.

(11) A tagállamok biztosítják, hogy a kapcsolt energiatermeléshez nyújtható mindennemű támogatás feltétele legyen, hogy a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó villamos energiát és hulladékhőt ténylegesen primerenergia-megtakarítás céljára használják fel. A kapcsolt energiatermeléshez, valamint a távfűtési célú energia-előállításhoz és hálózatokhoz nyújtandó állami támogatásokra adott esetben az állami támogatásokra vonatkozó szabályok alkalmazandók.

15. cikk

Energiaátalakítás, -szállítás és -elosztás

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti energetikai szabályozó hatóságok a gáz- és villamosenergia-infrastruktúra üzemeltetésével kapcsolatos döntéseikben kellőképpen figyelembe vegyék az energiahatékonyság kérdését a 2009/72/EK és a 2009/73/EK irányelvben meghatározott szabályozási feladatok ellátása során.

([1]) HL L 343., 2011.12.23., 91. o.

▼B

Így különösen, a tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti energiaszabályozó hatóságok a hálózati díjszabások és szabályozások kidolgozása révén – a 2009/72/EK irányelv keretében és az egyes intézkedések költségeinek és hasznainak figyelembevételével – ösztönzőket biztosítsanak a hálózatüzemeltetőknek, amelyek célja a hálózathasználók részére olyan hálózati szolgáltatások hozzáférhetővé tétele, amelyek lehetővé teszik számukra különböző energiahatékonyság-javító intézkedéseknek az intelligens hálózatok folyamatos fejlesztése keretében történő végrehajtását.

Az ilyen rendszerszintű szolgáltatásokat a rendszerüzemeltetők határozhatják meg, és a rendszerszintű szolgáltatások nem gyakorolhatnak káros hatást a rendszer biztonságára.

A villamos energia tekintetében a tagállamok biztosítják, hogy, a hálózati szabályzatok és díjszabások megfeleljenek a XI. mellékletben foglalt kritériumoknak, figyelembe véve a 714/2009/EK rendelet értelmében kidolgozott iránymutatásokat és szabályzatokat.

(2) A tagállamok 2015. június 30-ig biztosítják, hogy:

a) értékelés készüljön a gáz- és villamosenergia-infrastruktúrájuk – így különösen az átvitellel, az elosztással, a terhelésszabályozással és interoperabilitással, valamint az energiatermelő létesítményekhez történő csatlakozással összefüggő – energiahatékonysági potenciáljáról, ezen belül a mikro-energiagenerátorok vonatkozásában fennálló lehetőségekről;

b) meghatározásra kerüljenek a hálózati infrastruktúrát érintő költséghatékony energiahatékonysági fejlesztések megvalósításával összefüggő konkrét intézkedések és beruházások, azok bevezetésének ütemtervével.

(3) A hálózatos energiaátvitel és -elosztás tekintetében a tagállamok engedélyezhetnek a rendszerekben és díjszabási struktúrákban szociális célú összetevőket, feltéve, hogy az szállítási- és elosztási rendszert károsító hatások a szükséges minimumra korlátozódnak, és az adott társadalmi célhoz képest nem aránytalan mértékűek.

(4) A tagállamok biztosítják a szállítási és elosztási díjszabásban alkalmazott olyan ösztönzők megszüntetését, amelyek hátrányosak a villamos energia előállítása, átvitele és elosztása, valamint az áramellátás összhatékonysága – így az energiahatékonyság – szempontjából, vagy az olyan ösztönzőkét, amelyek akadályozhatják a keresletoldali válaszintézkedés kiegyensúlyozó és járulékos szolgáltatásokba való beépítését. A tagállamok biztosítják, hogy a hálózatüzemeltetők ösztönzést nyerjenek az infrastruktúra tervezése és üzemeltetése terén a hatékonyság javítására, továbbá a 2009/72/EK irányelv keretében azt, hogy a díjszabás lehetővé tegye, hogy a szolgáltatók javítsák a fogyasztói részvételt a rendszerhatékonyságban, beleértve a keresletoldali szabályozást is a nemzeti körülmények függvényében.

(5) A 2009/28/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 16. cikke (2) bekezdésének sérelme nélkül és figyelembe véve a 2009/72/EK irányelv 15. cikkét, valamint a hőellátás folyamatos biztosításának szükségességét, a tagállamok biztosítják, hogy a hálózat megbízhatóságának és biztonságosságának fenntartásával összefüggő követelményekre

▼B

figyelemmel, az illetékes nemzeti hatóságok által meghatározott átlátható és megkülönböztetésmentes kritériumok alapján a szállításirendszer-üzemeltetők és az elosztásirendszer-üzemeltetők, amikor a saját területükön végzik a villamosenergia-termelő létesítményekből származó energia elosztását:

a) garantálják a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia átvitelét és elosztását;

b) a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó villamos energiának elsőbbségi vagy garantált hozzáférést biztosítsanak a hálózathoz;

c) a villamosenergia-termelő létesítmények kiszolgálása során elsőbbségi szállítást biztosítanak a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó villamos energiának, amennyiben a nemzeti villamosenergia-rendszer biztonságos működése ezt lehetővé teszi.

A tagállamok biztosítják, hogy a villamosenergia-rendszereikben biztosított különböző hozzáférési és kiszolgálási prioritások rangsorolásával kapcsolatos szabályok egyértelműek, részletesek és nyilvánosan hozzáférhetőek legyenek. Elsőbbségi hozzáférés biztosításakor, vagy a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés vonatkozásában az elosztáskor a tagállamok rangsorolhatják a megújuló forrásból származó villamos energiát és a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó villamos energiát, valamint e két kategórián belül is a különböző típusokat, ►C1 és minden esetben biztosítják, hogy a változó teljesítményű megújuló energiaforrásokból származó energiához való elsőbbségi hozzáférés vagy elosztás akadálytalan legyen. ◄

Az első albekezdésben előírt kötelezettségeken túlmenően a szállításirendszer-üzemeltetőknek és az elosztórendszer-üzemeltetőknek meg kell felelniük a XII. mellékletben foglalt követelményeknek is.

A tagállamok különösen elősegíthetik a kis kapcsolt energiatermelő egységekből és a kapcsolt energiatermelő mikroegységekből előállított, nagy hatásfokú, kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia hálózati rendszerhez való csatlakozását. A tagállamok adott esetben intézkedéseket hoznak annak ösztönzésére, hogy a hálózatüzemeltetők a kapcsolt energiatermelő mikroegységek beszerelése tekintetében egy egyszerű értesítési – „beszerelési és tájékoztatási” – eljárást vezessenek be, hogy ezzel az egyes polgárok és a beszerelők számára egyszerűsítsék és lerövidítsék az engedélyezési eljárást.

(6) A tagállamok – a hálózat megbízhatóságának és biztonságosságának fenntartásával összefüggő követelményekre figyelemmel – megfelelő lépéseket tesznek annak biztosítása érdekében, hogy a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelő létesítmények a szállításirendszer-üzemeltetők és az elosztásirendszer-üzemeltetők szintjén üzemeltetői egyensúlyozási és más üzemeltetési szolgáltatásokat nyújthassanak, amennyiben ez technikailag és gazdaságilag megvalósítható a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelő létesítmény működési módjával. A szállításirendszer-üzemeltetők és az elosztórendszer-üzemeltetők biztosítják, hogy az ilyen szolgáltatások átlátható és ellenőrizhető szolgáltatási pályázati eljárás részét képezzék.

A tagállamok adott esetben előírhatják a szállításirendszer-üzemeltetőknek és az elosztórendszer-üzemeltetőknek, hogy kedvezményes kapcsolódási és rendszerhasználati díjakon keresztül ösztönözzék, hogy a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelő egységek a keresleti pontok közelében helyezkedjenek el.

(7) A tagállamok engedélyezhetik a hálózatba bekapcsolódni szándékozó, nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó villamos energiát előállító termelők számára, hogy a hálózathoz való kapcsolódás munkálatainak elvégzésére ajánlati felhívást tegyenek közzé.

▼B

(8) A tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti energetikai szabályozó hatóságok ösztönözzék a keresletoldali erőforrásokat, így például a keresletoldali válaszintézkedést végzőket arra, hogy a kínálati oldal mellett részt vegyenek a nagykereskedelmi energiapiacokon.

A tagállamok a hálózatirányításban rejlő technikai kötöttségek figyelembevételével biztosítják, hogy a szállításirendszer-üzemeltetők és az elosztásirendszer-üzemeltetők a kiegyensúlyozásra és járulékos szolgáltatásokra vonatkozó előírások betartásakor megkülönböztetésmentesen és technikai képességeiknek megfelelően kezeljék a keresletoldali válaszintézkedésben érdekelt szolgáltatókat, ideértve a beszerzési közösségek szolgáltatóit is.

A tagállamok a hálózatirányításban rejlő technikai kötöttségek figyelembevételével előmozdítják a keresletoldali válaszintézkedés hozzáférését a kiegyensúlyozó, tartalék és más rendszerszolgáltatási piacokhoz és a keresletoldali válaszintézkedésnek az ezen piacokon való részvételét, többek között azzal, hogy előírják a nemzeti energiaügyi szabályozó hatóságok – illetve ha a nemzeti szabályozó rendszerek ezt előírják, a keresletoldali válaszintézkedésben érdekelt szolgáltatókkal és a fogyasztókkal szorosan együttműködő szállításirendszer-üzemeltetők és elosztórendszer-üzemeltetők – számára, hogy az e piacokra vonatkozó műszaki előírások és a keresletoldali válaszintézkedés képességei alapján határozzák meg az e piacokon való részvétel műszaki követelményeit. Az ilyen előírásoknak tartalmazniuk kell a beszerzési közösségek szolgáltatóinak részvételét is.

(9) A 2010/75/EU irányelv szerinti jelentés megtételekor és az említett irányelv 9. cikke (2) bekezdésének sérelme nélkül a tagállamok mérlegelik a legalább 50 MW teljes névleges bemenő hőteljesítményű, tüzelőanyag égetésével foglalkozó létesítmények energiahatékonysági szintjére vonatkozó adatok megadását a 2010/75/EU irányelvvel és a környezetszennyezés integrált megelőzéséről és csökkentéséről szóló, 2008. január 15-i 2008/1/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel ([1]) összhangban kidolgozott, vonatkozó elérhető legjobb technikák figyelembevételével.

A tagállamok arra ösztönözhetik az első albekezdésben említett létesítmények üzemeltetőit, hogy javítsák az éves átlagos nettó működési hatékonyságukat.

IV. FEJEZET

HORIZONTÁLIS RENDELKEZÉSEK

16. cikk

Megfelelő minősítési, akkreditációs és tanúsítási rendszerek hozzáférhetősége

(1) Amennyiben valamely tagállam úgy ítéli meg, hogy a technikai hozzáértés, objektivitás és megbízhatóság nemzeti szinten nem megfelelő, 2014. december 31-ig biztosítja tanúsítási rendszerek és/vagy egyenértékű képesítési rendszerek – ezen belül adott esetben megfelelő képzési programok – hozzáférhetőségét vagy hozzáférhetőségének előkészítését az energiahatékonysági szolgáltatásokat, energetikai auditokat és energiahatékonyság-javító intézkedéseket nyújtó szervezetek, energetikai vezetők számára, beleértve a 2010/31/EU irányelv 2. cikkének (9) bekezdésében meghatározott energetikai épületelemszerelőket.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben említett rendszerek átláthatóságot biztosítsanak a fogyasztók számára, megbízhatóak legyenek és hozzájáruljanak a nemzeti energiahatékonysági célkitűzésekhez.

([1]) HL L 24., 2008.1.29., 8. o.

▼B

(3) A tagállamok nyilvánossá teszik az (1) bekezdésben említett tanúsítási és/vagy akkreditációs rendszereket vagy egyenértékű képesítési rendszereket, és egymással és a Bizottsággal együttműködnek a rendszerek összehasonlítása és elismerése során.

A tagállamok megteszik az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy a fogyasztók megismerjék a képesítési és/vagy tanúsítványi rendszerekhez való hozzáférés lehetőségeit a 18. cikk (1) bekezdésével összhangban.

17. cikk

Tájékoztatás és képzés

(1) A tagállamok biztosítják a rendelkezésre álló energiahatékonysági mechanizmusokra, pénzügyi és jogi keretekre vonatkozó információk átláthatóságát, valamint ezek széleskörű terjesztését a fogyasztók, építők, építészek, mérnökök, környezetvédelmi és energetikai auditorok, valamint a 2010/31/EU irányelvben meghatározott építőelemek telepítői részére.

A tagállamok ösztönzik azt, hogy az energiahatékonyság-javító intézkedések finanszírozásában való – többek között a köz- és magánszféra közötti partnerségek létrehozása útján történő – részvétel lehetőségeiről tájékoztassák a bankokat és más pénzügyi intézményeket.

(2) A tagállamok megfelelő feltételeket hoznak létre a piaci szereplők számára, hogy azok az energiahatékonysággal kapcsolatban megfelelő és célzott tájékoztatást és tanácsadást nyújtsanak az energiafogyasztók számára.

(3) A Bizottság megvizsgálja azon intézkedéseinek hatását, amelyek célja a többek között az európai szociális párbeszédet magában foglaló fórumok fejlesztésének támogatása az energiahatékonysági képzési programok előmozdításában, majd a Bizottság adott esetben további intézkedéseket terjeszt elő. A Bizottság ösztönzi az európai szociális partnereket az energiahatékonyságról szóló megbeszéléseik folytatására.

(4) A tagállamok – az érintett felek, többek között a helyi és regionális hatóságok közreműködésével – támogatják az olyan megfelelő tájékoztató, figyelemfelkeltő és képzési kezdeményezéseket, amelyek a polgárok számára tájékoztatást nyújtanak az energiahatékonyság-javító intézkedések megtételének előnyeiről és gyakorlati ésszerűségéről.

(5) A Bizottság ösztönzi a tagállamokban alkalmazott legjobb energiahatékonysági gyakorlatok cseréjét és széles körben való elterjesztését.

18. cikk

Energiahatékonysági szolgáltatások

(1) A tagállamok az alábbi intézkedésekkel mozdítják elő az energiahatékonysági szolgáltatások piacát és a kkv-k e piachoz való hozzáférését:

a) világos és könnyen hozzáférhető információk rendelkezésre bocsátása az alábbiakkal kapcsolatban:

▼B

i. a rendelkezésre álló energiahatékonysági szolgáltatási szerződések és az ilyen szerződésekbe az energiamegtakarítás és a végső felhasználók jogainak garantálása érdekében belefoglalandó záradékok;

ii. az energiahatékonysági szolgáltatások támogatására rendelkezésre álló pénzügyi eszközök, ösztönzők, támogatások és kölcsönök;

b) a tanúsító megjelölések – többek között az iparkamarák általi – kidolgozásának ösztönzése;

c) a 16. cikk szerint képesített és/vagy tanúsított rendelkezésre álló energiahatékonysági szolgáltatók, valamint képesítéseik és/vagy tanúsítványaik jegyzékének nyilvánosságra hozatala és rendszeres aktualizálása, vagy egy olyan felület biztosítása, amelyen keresztül az energiahatékonysági szolgáltatók információt tehetnek közzé;

d) a közszféra támogatása az energiahatékonysági szolgáltatási ajánlatok kiaknázásában, különösen épületfelújítások esetében, az alábbiak révén:

i. olyan szerződésminták biztosítása az energiahatékonyság-alapú szerződéshez, amelyek legalább a XIII. mellékletben szereplő elemeket tartalmazzák;

ii. tájékoztatás nyújtása az energiahatékonyság-alapú szerződéssel kapcsolatos legjobb gyakorlati módszerekről, amennyiben rendelkezésre állnak, az életciklus-megközelítésre épülő költség-haszon elemzéseket is beleértve;

e) az energiahatékonysági szolgáltatási piac aktuális helyzetének és a jövőben várható fejlődésének a nemzeti energiahatékonysági cselekvési terv keretében lefolytatott minőségi felülvizsgálata.

(2) A tagállamok adott esetben az alábbiak révén támogatják az energiahatékonysági szolgáltatások piacának megfelelő működését:

a) olyan kapcsolattartó pontok kijelölése és azok elérhetőségének nyilvánossá tétele, amelyeken keresztül a végső felhasználók hozzájuthatnak az (1) bekezdésben említett információkhoz;

b) szükség esetén intézkedések meghozatala az energiahatékonyság-alapú szerződést, valamint az energiamegtakarítási intézkedések meghatározását és/vagy végrehajtását szolgáló egyéb energiahatékonysági szolgáltatási modelleket akadályozó szabályozási és nem szabályozási korlátok felszámolására;

c) annak fontolóra vétele, hogy az energiahatékonysági szolgáltatási szerződésekből eredő panaszok hatékony kezelésének és az ilyen szerződésekből adódó viták hatékony peren kívüli rendezésének biztosítására független mechanizmust hoznak létre, vagy már egy létező intézményt, például az ombudsmant, ruháznak fel ezzel a szereppel;

d) annak lehetővé tétele a független piaci közvetítők számára, hogy azok a keresleti és kínálati oldalon is ösztönzőleg hathassanak a piac fejlődésére.

▼B

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az energiaelosztók, az elosztórendszer-üzemeltetők és a kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozások ne folytassanak olyan tevékenységeket, amelyek meggátolhatják az energiahatékonysági szolgáltatások és az egyéb energiahatékonyságjavító intézkedések iránti keresletet és azok teljesítését, illetve amelyek akadályozhatják az ilyen szolgáltatások vagy intézkedések piacának fejlődését, beleértve a versenytársak piacról történő kizárását és a piaci erőfölénnyel való visszaélést.

19. cikk

Az energiahatékonyság előmozdítását célzó egyéb intézkedések

(1) A tagállamok értékelik az energiahatékonyságot akadályozó szabályozási és nem szabályozási korlátokat, és szükség esetén megfelelő intézkedéseket tesznek azok elhárítására, a tulajdonjogra és a bérletre vonatkozó tagállami alapelvek sérelme nélkül, különös tekintettel a következőkre:

a) az ösztönzőknek az épületek tulajdonosai és bérlői, illetve több tulajdonos közötti megosztása annak biztosítása céljából, hogy a felek ne mondjanak le azokról az általuk egyébként mérlegelt, energiahatékonyság-javító beruházásokról, amelyeket csak azért nem hajtanak végre, mert nem élveznék az összes kedvezményt, vagy mert nincsen szabályozva a költségek és hasznok közöttük történő megosztása, azaz mert például hiányoznak a több tulajdonos tulajdonát képező ingatlanokkal kapcsolatos döntéshozatali eljárásokra vonatkozó nemzeti szabályok és intézkedések;

b) a közbeszerzéssel, valamint az éves költségvetéssel és számvitellel kapcsolatos jogszabályi és szabályozási intézkedések és igazgatási gyakorlatok, annak érdekében, hogy azok ne riasszák el az egyes közintézményeket az energiahatékonyság-javító és a várható életciklus-költségeket minimalizáló beruházásoktól, valamint az energiahatékonyság-alapú szerződés és egyéb, hosszú távú szerződéseken alapuló, harmadik fél általi finanszírozási mechanizmusok igénybevételétől.

A korlátok megszüntetését célzó ezen intézkedések magukban foglalhatnak ösztönzőket, magukban foglalhatják jogszabályi és szabályozási intézkedések hatályon kívül helyezését vagy módosítását, útmutatók és értelmező közlemények elfogadását, illetve az adminisztratív eljárások egyszerűsítését is. Ezek az intézkedések az energiahatékonysággal kapcsolatos képzés, specifikus információk és technikai segítségnyújtás biztosításával is kombinálhatók.

(2) Az (1) bekezdésben említett korlátok és intézkedések értékeléséről a Bizottságot a 24. cikk (2) bekezdésében említett első nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervben értesíteni kell. A Bizottság ösztönzi az ezzel kapcsolatos nemzeti legjobb gyakorlatok cseréjét.

20. cikk

Nemzeti energiahatékonysági alap, pénzügyi és technikai támogatás

(1) A több finanszírozási forrásból származó előnyök maximalizálása érdekében a tagállamok – az Európai Unió működéséről szóló szerződés 107. és 108. cikkének sérelme nélkül – elősegítik az energiahatékonyság-javító intézkedések számára rendelkezésre álló pénzügyi eszközök létrehozását vagy a meglévő eszközök ilyen célú felhasználását.

▼B

(2) A Bizottság adott esetben közvetlenül vagy európai pénzügyi intézményeken keresztül segítséget nyújt a tagállamoknak a pénzügyi eszközök és technikai támogatási programok létrehozásában a különböző ágazatok energiahatékonyságának növelése céljából.

(3) A Bizottság – például a szabályozó testületek éves ülései, az intézkedések tagállami végrehajtására vonatkozó információkat tartalmazó nyilvános adatbázisok, valamint az országok közötti összehasonlítás révén – elősegíti a legjobb gyakorlatok cseréjét az illetékes nemzeti vagy regionális hatóságok vagy szervek között.

(4) A tagállamok létrehozhatnak egy nemzeti energiahatékonysági alapot. Az alap célja a nemzeti energiahatékonysági kezdeményezések támogatása.

(5) A tagállamok lehetővé tehetik, hogy az 5. cikk (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségeket az érintettek úgy teljesítsék, hogy a nemzeti energiahatékonysági alapba évente befizetnek egy olyan összeget, amely megegyezik az ezen kötelezettségek teljesítéséhez szükséges beruházások összegével.

(6) A tagállamok előírhatják, hogy a kötelezett felek a 7. cikk (1) bekezdésben meghatározott kötelezettségeiket úgy teljesítsék, hogy a nemzeti energiahatékonysági alapba évente befizetnek egy olyan összeget, amely megegyezik az ezen kötelezettségek teljesítéséhez szükséges beruházások összegével.

(7) A tagállamok a 406/2009/EK határozat szerinti éves kibocsátási jogosultságaikból befolyó bevételeiket felhasználhatják innovatív finanszírozási mechanizmusok kidolgozására annak érdekében, hogy az 5. cikkben említett, az épületek energiahatékonyságának javítására irányuló célkitűzésnek gyakorlati hatása legyen.

21. cikk

Átváltási tényezők

Az energiamegtakarítás összehasonlításához és összevethető mértékegységre történő átváltásához a IV. mellékletben foglalt átváltási tényezők alkalmazandók, kivéve, ha más átváltási tényezők használata indokolt.

V. FEJEZET

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

22. cikk

Felhatalmazáson alapuló jogi aktusok

(1) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 23. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktust fogadjon el a 14. cikk (10) bekezdésének második albekezdésében említett egységes hatásfok-referenciaértékek felülvizsgálata céljából.

(2) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 23. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktust fogadjon el az I., II., III., IV., V., VII., VIII., IX., X. és XII. mellékletben foglalt értékeknek, számítási módszereknek, az alapul vett primerenergia-együtthatónak és a követelményeknek a technikai fejlődéshez történő igazítása céljából.

▼B

23. cikk

A felhatalmazás gyakorlása

(1) A Bizottság az e cikkben meghatározott feltételek mellett felhatalmazást kap felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadására.

(2) A Bizottság 22. cikkben említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadására vonatkozó felhatalmazása ötéves időtartamra szól 2012. december 4. kezdődő hatállyal.

(3) Az Európai Parlament vagy a Tanács bármikor visszavonhatja a 22. cikkben említett felhatalmazást. A visszavonásról szóló határozat megszünteti az abban megjelölt felhatalmazást. A határozat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon vagy a benne megjelölt későbbi időpontban lép hatályba. A határozat nem érinti a már hatályban lévő felhatalmazáson alapuló jogi aktusok érvényességét.

(4) A Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadását követően haladéktalanul és egyidejűleg értesíti az Európai Parlamentet és a Tanácsot e jogi aktus elfogadásáról.

(5) A 22. cikk értelmében elfogadott felhatalmazáson alapuló jogi aktus csak akkor lép hatályba, ha az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a jogi aktusról való értesítését követő két hónapon belül sem az Európai Parlament, sem a Tanács nem emelt ellene kifogást, illetve ha az említett időtartam lejártát megelőzően mind az Európai Parlament, mind a Tanács arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem fog kifogást emelni. Az Európai Parlament vagy a Tanács kezdeményezésére ez az időtartam két hónappal meghosszabbodik.

24. cikk

A végrehajtás felülvizsgálata és nyomon követése

(1) A tagállamok 2013-tól kezdődően minden év április 30-ig a XIV. melléklet 1. részével összhangban jelentést tesznek a nemzeti energiahatékonysági célkitűzések felé tett előrelépésről. A jelentés részét képezheti a tagállamok és az Unió gazdaságpolitikáira vonatkozó átfogó iránymutatásokról szóló, 2010. július 13-i 2010/410/EU tanácsi ajánlásban ([1]) említett nemzeti reformprogramoknak.

(2) A tagállamok első alkalommal 2014. április 30-ig, majd ezt követően háromévente nemzeti energiahatékonysági cselekvési terveket nyújtanak be. A tervek kitérnek a jelentősebb energiahatékonyság-javító intézkedésekre és a várható és/vagy elért energiamegtakarításra, beleértve az energiaellátás, -továbbítás és -elosztás, valamint az energia végfelhasználása terén elért azon megtakarításokat is, amelyek hozzájárulnak a 3. cikk (1) bekezdésében említett nemzeti energiahatékonysági célkitűzések teljesítéséhez. A nemzeti energiahatékonysági cselekvési terveket a 2020. évi teljes primerenergia-felhasználásra vonatkozó, naprakész becslések, valamint a XIV. melléklet 1. részében megjelölt ágazatok primerenergia-fogyasztására vonatkozó becslések kísérik.

([1]) HL L 191., 2010.7.23., 28. o.

▼B

A Bizottság legkésőbb 2012. december 31-ig iránymutatásként mintát biztosít a nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervekhez. Az említett mintát a 26. cikk (2) bekezdésében említett tanácsadó bizottsági eljárás keretében kell elfogadni. A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek minden esetben tartalmazzák a XIV. mellékletben meghatározott információkat.

(3) A Bizottság értékeli az éves jelentéseket és a nemzeti energiahatékonysági cselekvési terveket, valamint azt, milyen mértékű előrelépést tettek a tagállamok a 3. cikk (1) bekezdésében előírt nemzeti energiahatékonysági célkitűzések teljesítése, valamint ezen irányelv végrehajtása irányában. A Bizottság az értékelést megküldi az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak. A jelentések és a nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek értékelése alapján a Bizottság ajánlásokat tehet a tagállamoknak.

(4) A Bizottság figyelemmel kíséri az ezen irányelv végrehajtásának a 2003/87/EK, a 2009/28/EK és a 2010/31/EU irányelvre, a 406/2009/EK határozatra, valamint az egyes, főként a 2010/2/EU határozatban meghatározottak szerint a CO_2-kibocsátásáthelyezés kockázatának jelentős mértékben kitett ipari ágazatokra gyakorolt hatását.

(5) A Bizottság első alkalommal az első nemzeti energiahatékonysági cselekvési terv értékelésekor, majd ezt követően háromévente felülvizsgálja, hogy továbbra is lehetőséget kell-e biztosítani a 14. cikk (6) bekezdésében meghatározott mentességek engedélyezésére. Amennyiben a felülvizsgálat szerint a mentességek fenntartásának bármely kritériuma a hőterhelés rendelkezésre állásának, valamint a mentességet élvező létesítmények valós működési feltételeinek fényében már nem teljesül, a Bizottság megfelelő intézkedéseket javasol.

(6) A tagállamok minden évben április 30-ig benyújtják a Bizottságnak a nagy és kis hatásfokú kapcsolt energiatermelésen keresztüli nemzeti villamosenergia- és hőtermelésről és annak a teljes hő- és villamosenergia-termeléshez viszonyított arányáról szóló, az I. mellékletben bemutatott módszertan szerint elkészített statisztikákat. Ezenfelül éves statisztikai jelentést nyújtanak be a kapcsolt energiatermelésből származó hő- és villamosenergia-kapacitásról és a kapcsolt energiatermeléshez használt tüzelőanyagokról, valamint a távfűtés/távhűtés-előállításról és -kapacitásról, a teljes hő- és villamosenergia-termelés és -kapacitás arányában. A tagállamok a II. mellékletben ismertetett módszer szerinti statisztikai jelentést nyújtanak be a kapcsolt energiatermeléssel elért primerenergia-megtakarításról is.

(7) A Bizottság a 3. cikk (2) bekezdésében említett értékelést – szükség esetén a további intézkedésekre irányuló javaslatokkal együtt – 2014. június 30-ig benyújtja az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak.

(8) A Bizottság a 2004/18/EK irányelvben meghatározott követelményeket figyelembe véve 2015. december 5. felülvizsgálja a 6. cikk végrehajtásának hatékonyságát, és erről jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak. E jelentéssel együtt adott esetben további intézkedésekre irányuló javaslatokat is be kell nyújtani.

▼B

(9) A Bizottság 2016. június 30-ig jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a 7. cikk végrehajtásáról. A jelentéssel együtt adott esetben az alábbi egy vagy több célból jogalkotási javaslatot kell benyújtani:

a) a 7. cikk (1) bekezdésében megállapított végső határidő módosítása;

b) a 7. cikk (1), (2) és (3) bekezdésében szereplő követelmények felülvizsgálata;

c) kiegészítő közös követelmények megállapítása, különösen a 7. cikk (7) bekezdésében említett kérdéssel összefüggésben.

(10) A Bizottság 2018. június 30-ig értékeli a tagállamok által a 19. cikk (1) bekezdésében említett szabályozási és nem szabályozási korlátok csökkentése terén elért előrehaladást; az értékelést adott esetben további intézkedésekre vonatkozó javaslatok követik.

(11) A Bizottság az (1) és (2) bekezdés szerinti jelentéseket elérhetővé teszi a nyilvánosság számára.

25. cikk

Online platform

A Bizottság ezen irányelv nemzeti, regionális és helyi szintű gyakorlati végrehajtásának ösztönzésére online platformot hoz létre. E platform a gyakorlatokkal, a teljesítménymméréssel, a hálózatépítési tevékenységekkel, valamint az innovatív gyakorlatokkal kapcsolatos tapasztalatok cseréjének támogatását szolgálja.

26. cikk

Bizottsági eljárás

(1) A Bizottság munkáját egy bizottság segíti. Ez a bizottság a 182/2011/EU rendelet értelmében vett bizottságnak minősül.

(2) Az e bekezdésre való hivatkozás esetén a 182/2011/EU rendelet 4. cikke alkalmazandó.

27. cikk

Módosítások és hatályon kívül helyezés

(1) A 2006/32/EK irányelv 2014. június 5-én, annak 4. cikke (1)–(4) bekezdése, valamint I., III. és IV. melléklete kivételével, a nemzeti jogba történő átültetésére meghatározott határidővel kapcsolatos tagállami kötelezettségeket nem érintve, hatályát veszti. A 2006/32/EK irányelv 4. cikkének (1)–(4) bekezdése, valamint I., III. és IV. melléklete 2017. január 1-jével veszti hatályát.

A 2004/8/EK irányelv 2014. június 5-én, a nemzeti jogba történő átültetésére meghatározott határidővel kapcsolatos tagállami kötelezettségeket nem érintve, hatályát veszti.

A 2006/32/EK és a 2004/8/EK irányelvre való hivatkozásokat ezen irányelvre történő hivatkozásként kell értelmezni, a XV. mellékletben található megfelelési táblázattal összhangban.

▼B

(2) A 2010/30/EU irányelv 9. cikkének (1) és (2) bekezdését 2014. június 5-i hatállyal el kell hagyni.

(3) A 2009/125/EK irányelv a következőképpen módosul:

1. A következő preambulumbekezdés kerül beillesztésre:

„(35a) Az épületek energiahatékonyságáról szóló, 2010. május 19-i 2010/31/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (*) előírja a tagállamok számára, hogy a külső térelhatárolók részét képező épületelemekre vonatkozóan energiahatékonysági követelményeket, a meglévő épületekbe beépített épületgépészeti rendszerek általános energiateljesítménye, megfelelő beszerelése, valamint megfelelő méretezése, beállítása és ellenőrzése tekintetében pedig rendszerkövetelményeket határozzanak meg. Ezen irányelv célkitűzéseivel összeegyeztethető, hogy ezek a követelmények bizonyos körülmények esetén korlátozzák az energiával kapcsolatos olyan termékek beszerelését, amelyek megfelelnek ennek az irányelvnek és az azt végrehajtó intézkedéseknek, feltéve hogy az ilyen követelmények nem jelentenek indokolatlan piaci akadályt.

_____

(*) HL L 153., 2010.6.18., 13. o.”

2. A 6. cikk (1) bekezdésének vége a következő mondattal egészül ki:

„Ez nem érinti a tagállamok által a 2010/31/EU irányelv 4. cikkének (1) bekezdésével és 8. cikkével összhangban meghatározott energiahatékonysági- és rendszerkövetelményeket.”

28. cikk

Átültetés

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek 2014. június 5-ig megfeleljenek.

Az első albekezdéstől eltérve a tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a 4. cikknek, az 5. cikk (1) bekezdése első albekezdésének, az 5. cikk (5) bekezdésének, az 5. cikk (6) bekezdésének, a 7. cikk (9) bekezdése utolsó albekezdésének, a 14. cikk (6) bekezdésének, a 19. cikk (2) bekezdésének, a 24. cikk (1) bekezdésének és a 24. cikk (2) bekezdésének, valamint az V. melléklet 4. pontjának az ezekben szereplő határidőkig megfeleljenek.

E rendelkezések szövegét a tagállamok haladéktalanul megküldik a Bizottságnak.

A tagállamok által elfogadott rendelkezéseknek hivatkozniuk kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

▼B

29. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

30. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

▼B

I. MELLÉKLET

A KAPCSOLT ENERGIATERMELÉSBŐL SZÁRMAZÓ VILLAMOS ENERGIA KISZÁMÍTÁSÁNAK ÁLTALÁNOS ELVEI

I. Rész

Általános elvek

A kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia kiszámításához felhasznált értékek meghatározása az adott egység várható vagy tényleges rendeltetésszerű használata során tapasztaltak alapján történik. A mikroegységek esetében a számítást hiteles értékekre lehet alapozni.

a) A kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia mennyiségét a következő esetekben az adott egységnek a főgenerátorok generátorkapcsán mért teljes évi villamosenergia-termelésével azonosnak kell tekinteni:

   i. a II. részben említett b), d), e), f), g), valamint h) típusú, kapcsolt energiatermelő egységek esetében, amelyeknek a tagállamok által megállapított éves összhatásfoka legalább 75 %; és

   ii. a II. részben említett a) és c) típusú kapcsolt energiatermelő egységek esetében, amelyeknek a tagállamok által megállapított éves összhatásfoka legalább 80 %.

b) Azon kapcsolt energiatermelő egységek esetében, amelyek nem érik el az a) pont i. alpontjában megállapított éves összhatásfokot (a II. részben említett b), d), e), f), g), valamint h) típusú, kapcsolt energiatermelő egységek), illetve azon kapcsolt energiatermelő egységek esetében, amelyek nem érik el az a) pont ii. alpontjában megállapított éves összhatásfokot (a II. részben említett a) és c) típusú, kapcsolt energiatermelő egységek), a kapcsolt energiatermelést a következő képlet szerint kell kiszámítani:

   $E_{CHP}=H_{CHP}*C$

   ahol:

   E_{CHP} a kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia mennyisége,

   C a villamos energia/hő arány,

   H_{CHP} a kapcsolt energiatermelésből származó hasznos hő mennyisége (e célból úgy kell számítani, hogy a teljes hőtermelésből kivonjuk a külön kazánokban termelt hőmennyiséget vagy azt a frissgőzelvételt, amelyet a gőztermelés során vesznek le a turbina előtt).

   A kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia számításához a tényleges villamos energia/hő arányt kell felhasználni. Amennyiben valamely, kapcsolt energiatermelő egység tényleges villamos energia/hő aránya nem ismert, a következő alapértékekkel kell számolni, különösen statisztikai számítások céljából, a II. részben említett a), b), c), d) és e) típusú, kapcsolt energiatermelő egységek esetében, feltéve, hogy a számított kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia értéke kisebb az egység tényleges összvillamosenergia-termelésénél, vagy megegyezik azzal:

Egység típusa	Alapértelmezett villamos energia/hő arány (C)
Gázturbinás erőmű kombinált ciklussal	0,95
Ellennyomású gőzturbina	0,45
Kondenzációs megcsapolásos (elvételes) gőzturbina	0,45
Gázturbinás erőmű	0,55
Belső égésű motor	0,75

▼B

Ha a tagállamok a II. részben említett f), g), h), i), j) és k) típusú, kapcsolt energiatermelő egységek esetében a villamos energia/hő arányra standardértékeket vezetnek be, ezeket a standardértékeket közzé kell tenni és közölni kell Bizottsággal.

c) Amennyiben a kapcsolt energiatermeléshez felhasznált tüzelőanyag energiatartalmának egy részét vegyi anyagok formájában visszanyerik és azokat újra felhasználják, ezt a részt le kell vonni a felhasznált tüzelőanyag mennyiségéből, mielőtt az a) és b) pontban említett összhatásfok kiszámítását elvégeznék.

d) A tagállamok a villamos energia/hő arányt az alacsonyabb kapacitású üzemmódban végzett kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia és hasznos hő arányaként is meghatározhatják az adott energiatermelő egység üzemeltetési adatainak felhasználásával.

e) A tagállamok az a) és b) pont szerinti számítások céljából az egyévestől eltérő jelentéstételi időszakot is alkalmazhatnak.

II. Rész

Az ezen irányelv hatókörébe tartozó kapcsolt energiatermelési technológiák

a) Gázturbinás erőmű kombinált ciklussal;

b) ellennyomású gőzturbina;

c) kondenzációs megcsapolásos (elvételes) gőzturbina;

d) gázturbinás erőmű;

e) belső égésű motor;

f) mikroturbinák;

g) stirlingmotorok;

h) üzemanyagcellák;

i) gőzgépek;

j) organikus „Rankine” ciklusok;

k) bármely egyéb típusú technológia vagy ezek kombinációja, amely a 2. cikk 30. pontjában megfogalmazott meghatározás alá tartozik.

A kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia mennyiségének kiszámításához használandó általános elvek végrehajtása és alkalmazása során a tagállamok a 2004/8/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv II. mellékletének végrehajtására és alkalmazására vonatkozó részletes iránymutatás létrehozásáról szóló, 2008. november 19-i bizottsági 2008/952/EK határozattal ([1]) létrehozott részletes útmutatókat követik.

([1]) HL L 338., 2008.12.17., 55. o.

▼B

II. MELLÉKLET

A KAPCSOLT ENERGIATERMELÉSI FOLYAMAT HATÁSFOKÁNAK MEGHATÁROZÁSÁRA SZOLGÁLÓ MÓDSZER

A kapcsolt energiatermelés hatásfoka és a primerenergia-megtakarítás kiszámításához felhasznált értékek meghatározása az adott egység várható vagy tényleges, rendeltetésszerű használata során tapasztaltak alapján történik.

a) Nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés

Ezen irányelv alkalmazásában a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésnek a következő követelményeknek kell megfelelnie:

— a kapcsolt energiatermelő egységekből származó kapcsolt energiatermelésnek a b) pont szerint számítva legalább 10 %-os primerenergia-megtakarítást kell elérnie a külön hőtermelésre, illetve külön villamosenergia-termelésre vonatkozó referenciaértékekhez képest,

— a primerenergia-megtakarítást biztosító, kapcsolt energiatermelő kis- és mikroegységek termelése nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésnek minősíthető.

b) A primerenergia-megtakarítás számításának módja

Az I. melléklettel összhangban meghatározott kapcsolt energiatermelésből származó primerenergia-megtakarítás kiszámítását a következő képlet alapján kell elvégezni:

$$PES = \left(1 - \frac{1}{\frac{CHPH\eta}{RefH\eta} + \frac{CHPE\eta}{RefE\eta}}\right) \times 100\%$$

ahol:

PES a primerenergia-megtakarítás,

CHP Hη a kapcsolt energiatermelés hőtermelési hatásfoka, amelyet az éves hasznos hőtermelésnek a kapcsolt energiatermelésből származó hasznos hő és villamos energia előállítására felhasznált tüzelőanyag mennyiségével történő elosztásával lehet meghatározni,

Ref Hη a külön hőtermelés hatásfokának referenciaértéke,

CHP Eη a kapcsolt energiatermelésből származó villamosenergia-termelés hatásfoka, amelyet a kapcsolt energiatermelésből származó éves villamos energiának a kapcsolt energiatermelésből származó hasznos hő és villamos energia előállítására felhasznált tüzelőanyag mennyiségével történő elosztásával lehet meghatározni. Ha a kapcsolt energiatermelő egység mozgási energiát is előállít, a kapcsolt energiatermelésből származó éves villamos energia mennyiségét meg lehet növelni egy olyan kiegészítő értékkel, amely a mozgási energia mennyiségével egyenértékű villamos energiának felel meg. Ez a kiegészítő elem azonban nem jogosít fel arra, hogy a 14. cikk (10) bekezdésének megfelelően származási garanciát állítsanak ki.

Ref Eη a külön villamosenergia-termelés hatásfokának referenciaértéke.

c) Az energiamegtakarítás alternatív számítási módszerrel történő kiszámítása

A tagállamok a kapcsolt hő- és villamos-, valamint mozgásienergia-termelésből származó primerenergia-megtakarítást az alábbi módon számíthatják ki anélkül, hogy az ugyanazon eljárásnak a nem kapcsolt energiatermelése keretében termelt hő és villamos energiarészek levonása érdekében az I. mellékletet alkalmaznák. Az ilyen termelést nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésnek lehet tekinteni, feltéve hogy az megfelel az e melléklet a) pontjában meghatározott hatásfok-követelményeknek, valamint ha a 25 MW-ot meghaladó teljesítményű kapcsolt energiatermelő egységek összhatásfoka

▼B

nagyobb, mint 70 %. Mindazonáltal az ilyen termelés során a kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia mennyiségének származási garancia kiállítása céljából, illetve statisztikai célokból történő meghatározását az I. melléklettel összhangban kell végezni.

Amennyiben egy folyamat primerenergia-megtakarítását a fent ismertetett alternatív számítási módszerrel számítják ki, a primerenergia-megtakarítást az e melléklet b) pontjában ismertetett képlet alapján kell kiszámítani az alábbi behelyettesítésekkel: CHP Hη helyett Hη és CHP Eη helyett Eη, ahol:

Hη a folyamat hőtermelési hatásfoka, amelyet úgy határoznak meg, hogy az éves hőtermelést elosztják a hő és villamos energia előállításához felhasznált tüzelőanyaggal.

Eη a folyamat villamos energia hatásfoka, amelyet úgy határoznak meg, hogy az éves villamosenergia-termelést elosztják a hő és villamos energia előállításához felhasznált tüzelőanyaggal. Ha a kapcsolt energiatermelő egység mozgási energiát is előállít, a kapcsolt energiatermelésből származó éves villamos energia mennyiségét meg lehet növelni egy olyan kiegészítő értékkel, amely a mozgási energia mennyiségével egyenértékű villamos energiának felel meg. Ez a kiegészítő elem azonban nem jogosít fel arra, hogy a 14. cikk (10) bekezdésének megfelelően származási garanciát állítsanak ki.

d) A tagállamok az e melléklet b) és c) pontja szerinti számítások elvégzéséhez az egyévestől eltérő más jelentéstételi időszakot is alkalmazhatnak.

e) A mikroegységek esetében a primerenergia-megtakarításra vonatkozó számítást hiteles értékekre lehet alapozni.

f) Hatásfok-referenciaértékek számítása külön hőtermelésre és villamosenergia-előállításra

Ezek az egységes hatásfok-referenciaértékek a vonatkozó tényezőkkel differenciált értékek mátrixából állnak, beleértve a létesítmény építésének évét, valamint a tüzelőanyag típusát is, és megfelelően dokumentált elemzésen kell alapulniuk, amely többek között figyelembe veszi a valóságos üzemi körülmények között végzett használatból származó adatokat, a tüzelőanyag-keveréket és az éghajlati tényezőket éppúgy, mint az alkalmazott kapcsolt energiatermelési technológiát.

A külön hőtermelésre és villamosenergia-előállításra vonatkozó, a b) pontban meghatározott képlettel összhangban számított hatásfok-referenciaértékek alakítják ki annak a külön hőtermelésnek és villamosenergia-előállításnak a működési hatásfokát, amelyek helyettesítésére a kapcsolt energiatermelési módszert szánják.

A hatásfok-referenciaértékeket a következő alapelvek szerint kell kiszámítani:

1. A kapcsolt energiatermelő egységek esetében a külön villamosenergia-termeléssel való összehasonlítás alapja az az elv, hogy azonos tüzelőanyag-kategóriákat hasonlítanak össze.

2. Az egyes kapcsolt energiatermelő egységeket az egység építésének évében a piacon rendelkezésre álló legjobb és gazdaságilag indokolható, külön hőtermelésre és villamosenergia-előállításra alkalmas technológiával hasonlítják össze.

3. A 10 évnél régebbi kapcsolt energiatermelő egységek hatásfok-referenciaértékeit a 10 éves egységek referenciaértékeinek szintjén kell rögzíteni.

4. A külön hőtermelésre és villamosenergia-előállításra vonatkozó hatásfok-referenciaértékeknek tükrözniük kell az egyes tagállamok közötti éghajlati eltéréseket.

▼B

III. MELLÉKLET

TERMÉKEKNEK, SZOLGÁLTATÁSOKNAK ÉS ÉPÜLETEKNEK A KÖZPONTI KORMÁNYZAT ÁLTALI BESZERZÉSE SORÁN ALKALMAZANDÓ ENERGIAHATÉKONYSÁGI KÖVETELMÉNYEK

A termékeket, szolgáltatásokat vagy épületeket beszerző központi kormányzatok, amennyiben ez összeegyeztethető a költséghatékonysággal, a gazdasági megvalósíthatósággal, a tágabban értelmezett fenntarthatósággal, a műszaki alkalmassággal, valamint a verseny megfelelő érvényesülésével:

a) amennyiben valamely termék a 2010/30/EU irányelv alapján elfogadott felhatalmazáson alapuló jogi aktus vagy egy kapcsolódó bizottsági végrehajtási irányelv hatálya alá tartozik, csak olyan termékeket szerezhetnek be, amelyek megfelelnek a lehető legmagasabb energiahatékonysági osztályba való tartozás kritériumának, a verseny megfelelő biztosításának figyelembevétele mellett;

b) amennyiben valamely, az a) pontba nem tartozó termék az ezen irányelv hatálybalépését követően, a 2009/125/EK irányelv értelmében elfogadott végrehajtási intézkedés hatálya alá tartozik, csak olyan termékeket szerezhetnek be, amelyek megfelelnek az említett végrehajtási intézkedésben foglalt energiahatékonysági referenciaértékeknek;

c) csak olyan, az Amerikai Egyesült Államok kormánya és az Európai Közösség közötti, az irodai berendezések energiahatékonyságára vonatkozó címkézési programok összehangolásáról szóló megállapodás megkötéséről szóló, 2006. december 18-i 2006/1005/EK tanácsi határozat ([1]) hatálya alá tartozó irodai berendezéseket szerezhetnek be, amelyek megfelelnek legalább az e határozathoz csatolt megállapodás C. mellékletében felsoroltakkal egyenértékű energiahatékonysági követelményeknek;

d) csak olyan gumiabroncsokat szerezhetnek be, amelyek megfelelnek a gumiabroncsok üzemanyag-hatékonyság és más lényeges paraméterek tekintetében történő címkézéséről szóló, 2009. november 25-i 1222/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletben ([2]) meghatározott legmagasabb üzemanyag-hatékonysági osztályba történő besorolás kritériumainak. Ez a követelmény nem akadályozza meg a közintézményeket abban, hogy amennyiben azt biztonsági vagy közegészségügyi okok indokolják, a nedves tapadás vagy külső gördülési zaj szempontjából a legmagasabb osztályba tartozó gumiabroncsokat szerezzenek be;

e) a szolgáltatási szerződésekre kiírt pályázataikban előírják, hogy a szóban forgó szolgáltatások nyújtása céljából a szolgáltatók csak az a)–d) pontokban említett követelményeknek megfelelő termékeket lehet használnia szolgáltatások nyújtásakor. Ez a követelmény kizárólag a szolgáltatók által részben vagy egészben a szóban forgó szolgáltatás nyújtása céljára beszerzett új termékekre vonatkozik.

f) csak olyan épületeket vásárolhatnak vagy olyan épületek vonatkozásában írhatnak alá új bérleti szerződést, amelyek megfelelnek legalább az 5. cikk (1) bekezdésében említett, az energiahatékonyságra vonatkozó minimumkövetelményeknek, kivéve ha a vásárlás célja

   i. mélyfelújítás vagy lebontás;

   ii. a közintézmény esetében az épület viszonteladásra bocsátása anélkül, hogy a közintézmény azt saját céljaira használná, vagy

   iii. az épületnek egy kijelölt környezet részét képező épületként, illetve – különleges építészeti vagy történelmi értékénél fogva – hivatalosan védett épületként való megőrzése.

Az e követelményeknek való megfelelést a 2010/31/EU irányelv 11. cikkében említett energiahatékonysági-tanúsítvány útján ellenőrzik.

([1]) HL L 381., 2006.12.28., 24. o.
([2]) HL L 342., 2009.12.22., 46. o.

▼B

IV. MELLÉKLET

EGYES VÉGSŐ FELHASZNÁLÁSRA SZÁNT TÜZELŐANYAGOK ENERGIATARTALMA – ÁTVÁLTÁSI TÁBLÁZAT ([1])

Energiahordozó	kJ (nettó fűtőérték)	kgoe (nettó fűtőérték)	kWh (nettó fűtőérték)
1 kg koksz	28 500	0,676	7,917
1 kg kőszén	17 200–30 700	0,411–0,733	4,778–8,528
1 kg barnaszénbrikett	20 000	0,478	5,556
1 kg fekete lignit	10 500–21 000	0,251–0,502	2,917–5,833
1 kg barnaszén	5 600–10 500	0,134–0,251	1,556–2,917
1 kg olajpala	8 000–9 000	0,191–0,215	2,222–2,500
1 kg tőzeg	7 800–13 800	0,186–0,330	2,167–3,833
1 kg tőzegbrikett	16 000–16 800	0,382–0,401	4,444–4,667
1 kg fűtőolaj (nehézolaj)	40 000	0,955	11,111
1 kg könnyű fűtőolaj	42 300	1,010	11,750
1 kg motorbenzin (benzin)	44 000	1,051	12,222
1 kg paraffin	40 000	0,955	11,111
1 kg LPG (cseppfolyósított propán-bután gáz)	46 000	1,099	12,778
1 kg földgáz ([1])	47 200	1,126	13,10
1 kg LNG (cseppfolyósított földgáz)	45 190	1,079	12,553
1 kg fa (25 %-os nedvességtartalmú) ([2])	13 800	0,330	3,833
1 kg pellet/fabrikett	16 800	0,401	4,667
1 kg hulladék	7 400–10 700	0,177–0,256	2,056–2,972
1 MJ származtatott hő	1 000	0,024	0,278
1 kWh villamos energia	3 600	0,086	1 ([3])

Forrás: Eurostat.

([1]) 93 % metán.

([2]) A tagállamok más értékeket is alkalmazhatnak attól függően, hogy mely fafajta a leginkább használatos az adott tagállamban.

([3]) Akkor alkalmazandó, ha az energiamegtakarítást a primer energia viszonylatában számítják ki a végsőenergia-fogyasztáson alapuló, alulról építkező módszer alkalmazásával. A kWh-ban kifejezett villamosenergia-megtakarítás esetében a tagállamok alapértelmezett 2,5-ös együtthatót alkalmazhatnak. A tagállamok alkalmazhatnak eltérő együtthatót, amennyiben azt meg tudják indokolni.

([1]) A tagállamok indokolt esetben alkalmazhatnak eltérő átváltási tényezőket.

▼B

V. MELLÉKLET

Gyakori módszerek és elvek a 7. cikk (1), (2) és (9) bekezdése, valamint a 20. cikk (6) bekezdése szerinti, az energiahatékonyságra vonatkozó kötelezettségi rendszerek vagy más szakpolitikai intézkedések hatásának kiszámításához

1. Módszerek az energiamegtakarításnak a 7. cikk (1) és (2) bekezdése és a 7. cikk (9) bekezdése második albekezdésének b), c), d), e) és f) pontja, valamint a 20. cikk (6) bekezdése szerinti kiszámításához

   A kötelezett, a részt vevő vagy a megbízott felek vagy a végrehajtó közigazgatási szervek az alábbi módszerek egyikét vagy mindegyikét használhatják az energiamegtakarítás kiszámításához:

   a) várható energiamegtakarítás, hasonló létesítményekben végrehajtott korábbi, függetlenül ellenőrzött energiafejlesztések eredményeire tett hivatkozással. Az általános megközelítés „előzetes” megközelítésnek minősül;

   b) mért megtakarítás, amikor az intézkedés vagy intézkedéscsomag megvalósítása nyomán elért megtakarítást úgy határozzák meg, hogy rögzítik az energiafelhasználás tényleges csökkenését, kellően figyelembe véve olyan tényezőket, mint az addicionalitás, a kihasználtság, a termelési szintek és az időjárás, amelyek befolyásolhatják a fogyasztást. Az általános megközelítés „utólagos” megközelítésnek minősül;

   c) nagyságrendi megtakarítás, ahol a megtakarítások műszaki becslését alkalmazzák. Ez a megközelítés kizárólag akkor alkalmazható, amikor nehéz vagy aránytalanul költséges megbízható mért adatokat megállapítani. Ilyen eset például egy attól eltérő kWh teljesítményű kompresszor vagy elektromos motor cseréje, mint amellyel kapcsolatban független megtakarítási adatokat mértek, vagy ha e méréseket nemzeti szinten meghatározott módszerek és referenciaértékek alapján végezték olyan, megfelelő képesítéssel és/vagy akkreditációval rendelkező szakértők, akik függetlenek az érintett kötelezett, részt vevő vagy megbízott felektől;

   d) felmérésen alapuló megtakarítások, ahol a fogyasztók részéről a tanácsokra, a tájékoztató kampányokra, a címkézési vagy tanúsítási rendszerekre vagy az okos mérésre adott reakciókat mérik fel. Ez a megközelítés csak a fogyasztói magatartás változásából fakadó megtakarítások esetében alkalmazható. Nem használható a létesítmény fizikai méreteiből adódó megtakarításokra.

2. Az energiahatékonysági intézkedéshez fűződő, a 7. cikk (1) és (2) bekezdése, és a 7. cikk (9) bekezdése második albekezdésének b), c), d), e) és f) pontja, valamint a 20. cikk (6) bekezdése szerinti energiamegtakarítás megállapításakor a következő elvek alkalmazandók:

   a) megtakarítások csak akkor írhatók jóvá, ha azok meghaladják az alábbi szinteket:

      i. a könnyű haszongépjárművek szén-dioxid-kibocsátásának csökkentésére irányuló közösségi integrált megközelítés keretében az új személygépkocsikra vonatkozó kibocsátási követelmények meghatározásáról szóló, 2009. április 23-i 443/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet ([1]), illetve az új könnyű haszongépjárművekre vonatkozó kibocsátási követelményeknek a könnyű haszongépjárművek CO_2-kibocsátásának csökkentésére irányuló uniós integrált megközelítés keretében történő meghatározásáról szóló, 2011. május 11-i 510/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet ([2]) végrehajtását követő uniós kibocsátási követelmények az új személygépkocsik és az új könnyű haszongépjárművek számára;

([1]) HL L 140., 2009.6.5., 1. o.
([2]) HL L 145., 2011.5.31., 1. o.

▼B

ii. a 2009/125/EK irányelv szerinti végrehajtási intézkedések végrehajtását követően bizonyos energiával kapcsolatos termékek piacról való kivonásával kapcsolatos uniós követelmények; valamint

b) a régiók közötti éghajlati eltérések figyelembevétele érdekében a tagállamok választhatják azt, hogy a megtakarításokat hozzáigazítják egy standard értékhez, vagy a különböző megtakarításokat egyeztetik a régiók közötti hőmérsékleti ingadozással;

c) a kötelezett, a részt vevő vagy a megbízott felek tevékenységeinek bizonyíthatóan lényegesnek kell lenniük a bejelentett megtakarítás elérése szempontjából;

d) az egyetlen intézkedésből származó megtakarításokat nem jelentheti be egynél több fél;

e) az energiamegtakarítás kiszámítása során figyelembe kell venni az intézkedések élettartamát. Ez történhet az egyes egyedi fellépések által a végrehajtásuk időpontja és 2020. december 31. között elért megtakarítások kiszámításával. A tagállamok ehelyett bevezethetnek más olyan módszert is, amely a becslések szerint legalább ugyanolyan teljes megtakarításmennyiséget eredményez. Más módszerek használata esetén a tagállamok biztosítják, hogy az e módszerekkel kiszámított energiamegtakarítás teljes mennyisége ne haladja meg az energiamegtakarítás azon mennyiségét, amelyet annak eredményeképpen kaptak volna, ha összeszámolják az egyes egyedi fellépések által a végrehajtásuk időpontja és 2020. december 31. között elért megtakarításokat. A tagállamok az első nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervben ezen irányelv XIV. mellékletének megfelelően részletesen bemutatják, hogy milyen egyéb módszert használtak, és milyen intézkedést hoztak annak biztosítására, hogy megfeleljenek ennek a kötelező számítási követelménynek; valamint

f) megengedettek a kötelezett, a részt vevő vagy a megbízott felek olyan egyedi vagy közös fellépései, amelyek célja, hogy egy magasabb energiahatékonysági szint elérése érdekében tartósan átalakítsák a termékeket, berendezéseket vagy piacokat; valamint

g) az energiahatékonysági intézkedések alkalmazásának előmozdítása terén a tagállamok gondoskodnak a termékekre, szolgáltatásokra és az intézkedések végrehajtására vonatkozó minőségi szabványok fenntartásáról. Ha nincsenek ilyen szabványok, a tagállamok együttműködnek a kötelezett, a részt vevő vagy a megbízott felekkel azok bevezetése érdekében.

3. A szakpolitikai intézkedésekhez fűződő, a 7. cikk (9) bekezdése második albekezdésének a) pontja szerinti energiamegtakarítás megállapításakor a következő elvek alkalmazandók:

a) csak az energiatermékek és a villamos energia közösségi adóztatási keretének átszervezéséről szóló, 2003. október 27-i 2003/96/EK tanácsi irányelv ([1]) vagy a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelvben ([2]) előírt, az üzemanyagokra vonatkozó adóztatás minimális szintjét meghaladó adózási intézkedésekből származó energiamegtakarítás írható jóvá; továbbá

b) az árrugalmasságra vonatkozó újabb és reprezentatív hivatalos adatokat kell felhasználni a hatás kiszámításához; valamint

c) külön kell elszámolni a kísérő adópolitikai intézkedésekből – köztük a pénzügyi ösztönzőkből vagy az alapokba történő befizetésekből – származó energiamegtakarítást.

([1]) HL L 283., 2003.10.31., 51. o.
([2]) HL L 347., 2006.12.11., 1. o.

▼B

4. A módszertan bejelentése

A tagállamok 2013. december 5-i előtt értesítik a Bizottságot az energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek működtetésére, valamint a 7. cikk (9) bekezdésének és a 20. cikk (6) bekezdésének alkalmazására vonatkozóan javasolt részletes módszertanukról, amely értesítés – az adópolitikai intézkedésektől eltérő esetekben – a következőket részletezi:

a) a kötelezett, a részt vevő vagy a megbízott felek vagy végrehajtó közigazgatási szervek;

b) a célzott ágazatok;

c) az energiamegtakarítási célkitűzés szintje vagy a teljes és a közbenső időszakokban várható megtakarítás;

d) a kötelezettségi időszak és a közbenső időszakok időtartama;

e) a támogatható intézkedéskategóriák;

f) a számítás módszertana, beleértve azt is, hogy miként határozzák meg az intézkedések kiegészítő és érdemi jellegét, valamint hogy mely módszereket és referenciaértékeket használták a műszaki becslésekhez;

g) az intézkedések élettartama;

h) a tagállamon belüli éghajlati eltérések figyelembevételére alkalmazott megközelítés;

i) a minőségi követelmények;

j) nyomonkövetési és hitelesítési protokollok és a kötelezett, a részt vevő vagy a megbízott felektől való függetlenség biztosításának módja;

k) auditálási protokollok, valamint

l) az arra vonatkozó adatok, hogy miként veszik figyelembe a 7. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében szereplő követelmény teljesítésének szükségességét.

Az adók esetében az értesítésnek tartalmaznia kell az alábbiakra vonatkozó adatokat:

a) célzott ágazatok és az adózók rétege;

b) a végrehajtó állami hatóság;

c) a várható megtakarítás;

d) az adózási intézkedés és a közbenső időszakok időtartama; valamint

e) a számítás módja, beleértve az alkalmazott árrugalmasságot is.

▼B

VI. MELLÉKLET

Az energetikai auditokra vonatkozó minimumkövetelmények, beleértve az energiagazdálkodási rendszerek keretében elvégzett auditokat is

A 8. cikkben említett energetikai auditoknak az alábbi iránymutatásokon kell alapulniuk:

a) az energiafogyasztással és a (villamos energiára vonatkozó) terhelési profilokkal kapcsolatos naprakész, mért és visszakövethető műveleti adatokra kell épülniük;

b) az auditok során el kell végezni az épületek vagy épületcsoportok, ipari műveletek vagy létesítmények energiafogyasztási profiljának részletes felülvizsgálatát, beleértve a szállítást is;

c) ha lehetséges, az életciklus-költségek elemzésére (LCCA) kell épülniük, nem pedig az egyszerű megtérülési időszakokra (SPP), annak érdekében, hogy figyelembe vegyék többek között a hosszú távú megtakarításokat, a hosszú távú beruházások maradványértékeit, valamint a diszkontrátákat;

d) arányosnak és megfelelően reprezentatívnak kell lenniük, hogy megbízható képet adhassanak az általános energiahatékonyságról, és segítségükkel megbízhatóan meg lehessen határozni a legjelentősebb javítási lehetőségeket.

Az energetikai auditoknak részletes és hitelesített számításokat kell lehetővé tenniük a javasolt intézkedésekre vonatkozóan annak érdekében, hogy világos tájékoztatást adjanak a potenciális megtakarításokról.

Az energetikai audit során felhasznált adatoknak a visszamenőleges elemzés és a teljesítmény nyomon követése érdekében tárolhatónak kell lenniük.

▼B

VII. MELLÉKLET

A tényleges fogyasztáson alapuló számlázásra és a számlainformációkra vonatkozó minimumkövetelmények

1. A számlázásra vonatkozó minimumkövetelmények

1.1. A tényleges fogyasztáson alapuló számlázás

Annak lehetővé tétele érdekében, hogy a végső felhasználók szabályozhassák saját energiafogyasztásukat, legalább évente egyszer a tényleges fogyasztáson alapuló számlázást kell végezni, a számlainformációkat pedig legalább negyedévente a fogyasztó rendelkezésére kell bocsátani, ha az ezt kéri, vagy ha az elektronikus számlázást választotta, egyéb esetben pedig évente kétszer. A kizárólag főzési célra használt földgáz kivételt képezhet e követelmény alól.

1.2. A számlán feltüntetendő minimális információk

A tagállamok biztosítják, hogy adott esetben a számlákon, szerződésekben, tranzakcióikban vagy az elosztóállomásokon adott nyugtákon vagy azokhoz csatoltan, világos, érthető módon a végső felhasználók rendelkezésére bocsássák az alábbi információkat:

a) a tényleges aktuális árak és a tényleges energiafogyasztás;

b) a végső felhasználó aktuális energiafogyasztásának és az előző év ugyanezen időszakában mért fogyasztásnak az összehasonlítása, lehetőleg grafikus formában;

c) a végső felhasználói szervezetek, energiaügynökségek vagy egyéb hasonló szervek kapcsolatfelvételhez szükséges adatai, beleértve a weboldalak címeit is, ahol hozzáférhetők a rendelkezésre álló energiahatékonyság-javító intézkedésekre, az összehasonlításhoz használható végfelhasználói profilokra és az energiafelhasználó berendezések objektív, részletes műszaki leírására vonatkozó információk.

Ezen túlmenően – amennyiben lehetséges és hasznos – a tagállamok biztosítják, hogy a számlákon, szerződésekben, tranzakcióikban vagy az elosztóállomásokon adott nyugtákon, azokhoz csatoltan vagy azokon belül jelezve, világos, érthető módon a végső felhasználók rendelkezésére bocsássák az ugyanazon felhasználói kategóriába tartozó, átlagos normál vagy viszonyítási alapként figyelembe vett végső felhasználóval történő összehasonlításokat.

1.3. A számlákhoz csatolva a végső felhasználóval közölt, energiahatékonyságot célzó tanácsok és egyéb visszajelzések

Az energiaelosztók, az elosztórendszer-üzemeltetők és a kiskereskedelmi-energia-értékesítő vállalkozások a szerződések és szerződésmódosítások megküldésekor, a fogyasztóknak küldött számlákon, illetve az egyéni fogyasztókat megszólító internetes oldalakon keresztül világos és érthető módon közlik a fogyasztóikkal a független fogyasztói tanácsadó központok, energiaügynökségek vagy hasonló intézmények elérhetőségeit (beleértve azok internetes címét is), amelyeken a fogyasztók tanácsot kérhetnek a lehetséges energiahatékonysági intézkedésekről, az energiafogyasztásukra vonatkozó referenciaértékekről és az energiát használó készülékek fogyasztáscsökkentést eredményező műszaki specifikációiról.

▼B

VIII. MELLÉKLET

A fűtés és a hűtés hatékonysági potenciálja

1. A 14. cikk (1) bekezdésében említett nemzeti fűtési és hűtési potenciálok átfogó értékelései a következőket tartalmazzák:

a) a fűtési és hűtési igény leírása;

b) ezen igény elkövetkezendő tíz évben várható változásának előrejelzése, különös figyelemmel az épületekkel összefüggő, valamint a különböző ipari ágazatokban felmerülő igények alakulására;

c) az ország térképe az alábbiak megjelölésével, ugyanakkor megőrizve a bizalmas üzleti adatokat:

i. fűtési és hűtési keresleti pontok, beleértve az alábbiakat:

— legalább 30 %-os beépítettségi arányú települések és városhalmazok, valamint

— 20 GWh-t meghaladó teljes éves fűtési/hűtési igényű ipari övezetek;

ii. meglévő és tervezett távfűtési/távhűtési infrastruktúra;

iii. potenciális fűtési és hűtési elosztópontok, beleértve az alábbiakat:

— 20 GWh-t meghaladó teljes éves villamosenergia-termelést biztosító villamosáram-termelő létesítmények, valamint

— hulladék-égetőművek,

— az I. melléklet II. részében felsorolt technológiákat alkalmazó, meglévő és tervezett, kapcsolt energiatermelő létesítmények, valamint távfűtési létesítmények;

d) a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermeléssel (beleértve a lakossági kapcsolt energiatermelő mikroegységeket), valamint távfűtéssel/távhűtéssel kielégíthető fűtési és hűtési igény meghatározása;

e) a kiegészítő nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelési potenciál meghatározása, beleértve a meglévő termelő és ipari létesítmények vagy más hulladékhőt termelő létesítmények felújítását és újak építését is;

f) a távfűtési és távhűtési infrastruktúra energiahatékonysági potenciáljainak meghatározása;

g) a d) pontban szereplő igénynek való megfeleléshez szükséges, az e) pontban szereplő potenciál elérése érdekében a 2020-ig, illetve 2030-ig elfogadható stratégiák, szakpolitikák és intézkedések, ideértve adott esetben az alábbiakra irányuló javaslatokat is:

i. a kapcsolt energiatermelés fűtő- és hűtőenergia-előállításon, valamint villamosenergia-termelésen belüli részarányának növelése;

ii. olyan hatékony távfűtési/távhűtési infrastruktúra kifejlesztése, amely kompatibilis a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés fejlesztésével, valamint a hulladékhőből és megújuló energiaforrásokból származó energiából előállított fűtő- és hűtőenergia alkalmazásával;

▼B

iii. a hulladékhőt előállító új, hő alapú villamosenergia-termelő létesítmények és ipari üzemek olyan helyszínen való felépítésének ösztönzése, ahol a rendelkezésre álló hulladékhő a lehető legnagyobb arányban visszanyerhető a meglévő vagy várható hűtési és fűtési igény kielégítésére;

iv. annak ösztönzése, hogy az új lakóövezetek vagy a termelési folyamatuk során hőt fogyasztó új ipari létesítmények olyan helyszínen épüljenek fel, ahol a rendelkezésre álló hulladékhő – az átfogó értékelésben meghatározottak értelmében – hozzájárulhat azok fűtési és hűtési igényeinek kielégítéséhez. Ez magában foglalhat olyan javaslatokat, amelyek egy bizonyos számú berendezés egy helyre telepítését támogatják a fűtési és hűtési kereslet és kínálat optimális összehangolásának biztosítása érdekében;

v. annak ösztönzése, hogy a hulladékhőt előállító hő alapú villamosenergia-termelő létesítményeket, ipari üzemeket, hulladék-égetőműveket és más hulladékból energiát előállító üzemeket csatlakoztassák a helyi távfűtési/távhűtési hálózatra;

vi. a lakóövezeteket vagy a termelési folyamataik során hőt fogyasztó ipari üzemeket csatlakoztatni kell a helyi távfűtési/távhűtési hálózatra;

h) a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés részaránya és a 2004/8/EK irányelv értelmében meghatározott potenciál és elért előrehaladás;

i) a szükséges primerenergia-megtakarítás becslése;

j) a fűtéshez és hűtéshez nyújtandó esetleges állami támogatási intézkedésekre vonatkozó becslés, a vonatkozó éves költségvetéssel és a potenciális támogatási elem meghatározásával. Ez nem okozhatja az állami támogatások értékelése céljából az állami támogatási rendszerekről szóló külön értesítésre vonatkozó kötelezettség sérelmét.

2. Az átfogó értékelés megfelelő mértékben a regionális vagy helyi tervek és stratégiák összességéből is állhat.

▼B

IX. MELLÉKLET

KÖLTSÉG-HASZON ELEMZÉS

1. rész

A költség-haszon elemzés általános elvei

A fűtés és hűtés hatékonyságának előmozdítását célzó, a 14. cikk (3) bekezdésében említett intézkedésekre vonatkozó költség-haszon elemzés elkészítésének célja az, hogy a korlátozott erőforrások sorrendjének társadalmi szintű minőségi meghatározásához döntési alapot nyújtson.

A költség-haszon elemzés vagy egy projekt értékelésére vagy pedig projektcsoportra terjed ki egy tágabb helyi, regionális vagy nemzeti értékelés keretében annak érdekében, hogy meg lehessen állapítani a leginkább költséghatékony és legkedvezőbb fűtési vagy hűtési lehetőséget egy adott földrajzi terület számára a fűtés tervezése céljából.

A 14. cikk (3) bekezdésének alkalmazásában készített költség-haszon elemzéseknek tartalmazniuk kell egy társadalmi-gazdasági és környezetvédelmi tényezőkre kiterjedő gazdasági elemzést is.

A költség-haszon elemzéseknek tartalmazniuk kell a következő lépéseket és megfontolásokat:

a) rendszerhatár és földrajzi határ megállapítása

A szóban forgó költség-haszon elemzés hatálya határozza meg az érintett energiarendszert. A földrajzi határ egy alkalmas, jól meghatározott földrajzi területet – pl. egy adott térséget vagy városi területet – ölel fel, elkerülve ezzel, hogy projektenként szuboptimális megoldásokat válasszanak.

b) A keresleti és kínálati lehetőségekkel kapcsolatos integrált megközelítés

A költség-haszon elemzésben a rendelkezésre álló adatok felhasználásával figyelembe kell venni a rendszeren és a földrajzi határon belüli minden rendelkezésre álló kínálati erőforrást, ideértve a villamosenergia-termelő és ipari létesítményekből származó hulladékhőt és a megújuló energiát, valamint a hűtési és fűtési igény terén tapasztalható jellemzőket és irányzatokat.

c) A referenciaalap kialakítása

A referenciaalap célja, hogy hivatkozási pontként szolgáljon, amelyhez képest értékelni lehet az alternatív forgatókönyveket.

d) Alternatív forgatókönyvek meghatározása

A referenciaalaphoz képest felmerülő valamennyi vonatkozó alternatívát mérlegelni kell. A technikai, pénzügyi okokból, a nemzeti szabályok vagy az időbeli megszorítások miatt nem megvalósítható forgatókönyveket a költség-haszon elemzés korai szakaszában ki lehet zárni, ha ez körültekintő, pontos és jól dokumentált megfontolások alapján indokolt.

Kizárólag a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelést, hatékony távfűtést- vagy hűtést vagy hatékony egyedi fűtő és hűtő kínálati lehetőségeket lehet figyelembe venni a költség-haszon elemzésben a referenciaalaphoz képest kidolgozott alternatív forgatókönyvekként.

e) A pozitív eredményű költség-haszon elemzés kiszámításának módszere

i. Fel kell becsülni és össze kell hasonlítani a fűtési és hűtési kínálati lehetőségek összes hosszú távú költségét és hasznát.

▼B

ii. Az értékelés kritériumának a nettó jelenérték kritériumnak kell lennie.

iii. Az időhorizontot úgy kell megválasztani, hogy a forgatókönyvekben szereplő valamennyi vonatkozó költséget és hasznot magában foglalja. Például egy gáztüzelésű erőmű esetében a megfelelő időhorizont 25 év lehet, a távfűtési rendszerek esetében 30 év, az olyan fűtőberendezések esetében, mint a kazánok pedig 20 év.

f) Az árak kiszámítása és előrejelzése, valamint egyéb feltételezések a gazdasági elemzéshez.

i. A tagállamoknak a költség-haszon elemzések céljára feltételezéseket kell benyújtaniuk, amelyek a főbb input és output tényezők áraira és a diszkontrátára vonatkoznak.

ii. A gazdasági elemzésben a nettó jelenérték kiszámításához használt diszkontrátát európai vagy nemzeti iránymutatások alapján kell kiválasztani ([1]).

iii. A tagállamoknak nemzeti, európai vagy nemzetközi energiaár-alakulási előrejelzéseket kell használniuk, ezeket adott esetben nemzeti és/vagy regionális/helyi összefüggésbe helyezve.

iv. A gazdasági elemzésben alkalmazott áraknak tükrözniük kell a valós társadalmi-gazdasági költségeket és hasznokat, valamint a lehetséges mértékben magukban kell foglalniuk az olyan külső költségeket is, mint például a környezeti és egészségügyi hatások, például ha létezik vonatkozó piaci ár, vagy az már szerepel egy európai vagy nemzeti jogszabályban.

g) Gazdasági elemzés: A hatások számbavétele

A gazdasági elemzésekben figyelembe kell venni minden vonatkozó gazdasági hatást.

A tagállamok a döntéshozatal során mérlegelhetik és figyelembe vehetik a költségeket és az energiaellátás megnövekedett rugalmasságából és a villamosenergia-hálózatok optimálisabb működéséből eredő energiamegtakarítást az elemzett forgatókönyvekben, beleértve a csökkentett infrastrukturális beruházásokból adódóan elkerült költségeket és az így nyert megtakarításokat.

A figyelembe vett költségeknek és hasznoknak legalább az alábbiakat kell magukban foglalniuk:

i. Hasznok

— Kibocsátás értéke a fogyasztó számára (fűtés és villamos energia)

— A külső előnyök, például a környezeti és egészségügyi előnyök lehetőség szerint

ii. Költségek

— A létesítmények és felszerelések tőkeköltségei

— A kapcsolódó energiahálózatok tőkeköltségei

— Változó és rögzített műveleti költségek

— Energiaköltségek

— Környezetvédelmi és egészségügyi költségek lehetőség szerint

([1]) A gazdasági elemzés céljára választott nemzeti diszkontráta megállapításakor figyelembe kell venni az Európai Központi Bank által szolgáltatott adatokat.

▼B

h) Érzékenységi elemzés:

Valamely projekt vagy projektcsoport költségeinek és hasznainak vizsgálatához érzékenységi elemzést kell készíteni azon különböző energiaárak, diszkontráták és egyéb változó tényezők alapján, amelyek jelentős hatást gyakorolnak a számítások eredményére.

A tagállamok kijelölik a 14. cikk szerinti költség-haszon elemzés elvégzésért felelős illetékes hatóságokat. A tagállamok előírhatják az illetékes helyi, regionális és nemzeti hatóságok vagy az egyes létesítmények üzemeltetői számára, hogy készítsenek gazdasági és pénzügyi elemzést. Részletes módszertant és feltételezéseket kell biztosítaniuk e melléklettel összhangban és meg kell állapítaniuk és nyilvánosságra kell hozniuk a gazdasági elemzésre vonatkozó eljárásokat.

2. rész

A 14. cikk (5) és (7) bekezdésének alkalmazására vonatkozó elvek

A költség-haszon elemzéseknek információt kell szolgáltatniuk a 14. cikk (5) és (7) bekezdésében említett intézkedésekhez:

Ha a tervekben csak villamos energiára épülő létesítmény vagy egy hővisszanyerést nem alkalmazó létesítmény szerepel, akkor össze kell vetni a tervezett létesítményeket vagy a tervezett felújítást egy olyan azonos létesítménnyel, amely azonos mennyiségű villamos energiát vagy technológiai hőt termel, de visszanyeri a hulladékhőt, továbbá a hőt nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés és/vagy távfűtési/hűtési hálózatok segítségével biztosítja.

Az értékelésnek egy adott földrajzi határon belül – racionális lehetőségeket (például a technikai megvalósíthatóságot és a távolságot) szem előtt tartva – figyelembe kell vennie a tervezett létesítményt és valamennyi megfelelő létező vagy potenciális hőkeresleti pontot, amelyet a létesítmény el tud látni.

A rendszerhatárt úgy kell megállapítani, hogy abba beletartozzon a tervezett létesítmény és a hőterhelés, például az épület(ek) és az ipari folyamatok. Ezen a rendszerhatáron belül a hőenergia- és a villamosenergia-ellátás teljes költségét mindkét esetre meg kell határozni és össze kell hasonlítani.

A hőterhelésbe bele kell tartoznia a létező hőterheléseknek, például az ipari létesítményeknek vagy egy létező távfűtési rendszernek, de városi térségekben az olyan hőterheléseknek és -költségeknek is, amelyek akkor állnának fenn, ha egy épületcsoportot vagy egy városrészt új távfűtési rendszerrel látnák el és/vagy új távfűtési rendszerre kapcsolnák.

A költség-haszon elemzést a tervezett létesítmény és az összehasonlított létesítmény(ek) azon ismertetésére kell építeni, amely kiterjed a hő- és villamosenergia-kapacitásra, adott esetben a tüzelőanyag típusára, a tervezett használatra, valamint a tervezett éves üzemóraszámra, az elhelyezkedésre és a villamosenergia- és hőigényre.

Az összehasonlítás céljára figyelembe kell venni a hőenergia-igényt és a közelben lévő hőkeresleti pontok által alkalmazott fűtés- és hűtéstípusokat. Az összehasonlításnak ki kell terjednie a tervezett és az összehasonlított létesítményhez kapcsolódó infrastrukturális költségekre is.

A 14. cikk (5) bekezdése alkalmazásában készített költség-haszon elemzéseknek tartalmazniuk kell egy, az egyes létesítményekbe történő beruházásból és a létesítmények működéséből származó, a tényleges pénzforgalmi tranzakciókat tükröző pénzügyi elemzést is tartalmazó gazdasági elemzést.

A projektek költség-haszon elemzésének eredménye akkor pozitív, ha a gazdasági és a pénzügyi elemzésben szereplő diszkontált haszon összege meghaladja a diszkontált költségek összegét (pozitív költség-haszon tényező).

▼B

A tagállamok meghatározzák a gazdasági elemzés módszertanára, feltételezéseire és időhorizontjára vonatkozó irányelveket.

A tagállamok előírhatják a hő- és villamosenergia-termelő létesítményeket üzemeltető vállalatok, ipari vállalatok, a távfűtési/hűtési hálózatok üzemeltetői vagy más olyan felek számára, akikre a megállapított rendszerhatás vagy földrajzi hatás hatással van, hogy szolgáltassanak az egyes létesítmények költségeinek és hasznainak vizsgálata során felhasználható adatokat.

▼B

X. MELLÉKLET

A nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia származási garanciája

a) A tagállamok intézkedéseket tesznek annak biztosítása érdekében, hogy

i. a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia származási garanciája:

— lehetővé tegye a termelők számára annak igazolását, hogy az általuk értékesített villamos energia nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származik, és azt a villamosenergia-termelő kérésére e célból kiállítsák,

— pontos, megbízható és csalás ellen védett legyen,

— kiadása, átruházása és törlése elektronikus úton történjen;

ii. egyazon nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó energiaegységet csak egyszer vegyenek figyelembe.

b) A 14. cikk (10) bekezdésében említett származási garanciának legalább az alábbi információkat kell tartalmaznia:

i. az energiatermelő létesítmény neve, helye, típusa és (hő- és villamosenergia-) kapacitása;

ii. a termelési időpontok és helyszínek;

iii. a villamosenergia-termelés tüzelőanyag-forrásának alsó (nettó) fűtőértéke;

iv. a villamos energiával együtt termelt hő mennyisége és felhasználása;

v. a garancia tárgyát képező, a II. melléklet szerinti nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó villamosenergia-mennyiség;

vi. a II. melléklettel összhangban, a II. melléklet f) pontjában feltüntetett egységes hatásfok-referenciaértékek alapján kiszámított primerenergia-megtakarítás;

vii. az erőmű névleges villamosenergia- és hő-termelési hatásfoka;

viii. annak megjelölése, hogy a létesítmény részesült-e beruházási támogatásban és ha igen, milyen mértékben;

ix. annak megjelölése, hogy az energiaegység valamely nemzeti támogatási rendszer kedvezményezettje volt-e és ha igen, milyen típusú volt ez a rendszer és milyen mértékű a támogatás;

x. a létesítmény üzembe helyezésének dátuma; valamint

xi. a kiállítás dátuma és országa és az egyedi azonosító szám.

A származási garancia szabványos mérete 1 MWh. Ez az állomás határánál mért és a hálózatba betáplált nettó villamosenergia-mennyiségnek felel meg.

▼B

XI. MELLÉKLET

Az energiahálózati szabályzatokra és villamosenergia-hálózati díjszabásokra vonatkozó energiahatékonysági kritériumok

1. A hálózati díjszabással tükrözni kell a hálózatokon a fogyasztásbefolyásolás és a keresletoldali válaszintézkedések, valamint az elosztott termelés útján elért költségmegtakarítást, beleértve a szállítás vagy a hálózati beruházások költségének csökkentésén és a hálózat optimálisabb működésén keresztül elért megtakarításokat is.

2. A hálózati szabályzatok és díjszabások nem akadályozhatják meg a hálózatüzemeltetőket vagy az energetikai kiskereskedőket abban, hogy rendszerszintű szolgáltatásokat bocsássanak rendelkezésre a keresletoldali válaszintézkedések, a fogyasztásbefolyásolás és az elosztott termelés esetében **a** szervezett villamosenergia-piacokon, különös tekintettel az alábbiakra:

   a) a végső felhasználók általi terhelésnek a csúcsidőről a csúcsidőn kívülre tolódása, figyelembe véve a megújuló energia, a kapcsolt energiatermelésből származó energia és az elosztott termelés rendelkezésre állását;

   b) a kiszolgált fogyasztók szintjén keresletoldali válaszintézkedésekkel elért energiamegtakarítás, beszerzési közösségek szolgáltatói révén;

   c) az energiahatékonysági szolgáltatók által tett energiahatékonysági intézkedések útján elért igénycsökkenés, beleértve az energetikai szolgáltató vállalkozásokat is;

   d) a termelési források alacsonyabb feszültségszinten történő összekapcsolása és teherelosztása;

   e) a fogyasztási helyhez közelebb elhelyezkedő termelési források bekapcsolása; valamint

   f) az energia tárolása.

   E rendelkezés alkalmazásában a „szervezett villamosenergia-piac” kifejezés magában foglalja a bármely időkeretben energiával, kapacitással, kiegyenlítéssel és járulékos szolgáltatásokkal kereskedő tőzsdén kívüli piacokat és villamosenergia-tőzsdéket is, beleértve a határidős, a másnapi és a napon belüli piacokat is.

3. Olyan hálózati vagy kiskereskedelmi díjszabásokat kell biztosítani, amelyek támogathatják a keresletoldali válaszintézkedéseket vállaló végső felhasználók esetében a dinamikus árszabást, például:

   a) a használat időpontján alapuló díjszabást;

   b) a kritikus csúcsidőszakokra vonatkozó árszabást;

   c) valós idejű árszabást; valamint

   d) csúcsidőn kívül nyújtott kedvezményeket.

▼B

XII. MELLÉKLET

A SZÁLLÍTÁSIRENDSZER-ÜZEMELTETŐKRE ÉS ELOSZTÓRENDSZER-ÜZEMELTETŐKRE ALKALMAZANDÓ ENERGIAHATÉKONYSÁGI KÖVETELMÉNYEK

A szállításirendszer-üzemeltetők és az elosztórendszer-üzemeltetők:

a) megalkotják és nyilvánosságra hozzák saját szabályzatukat az újonnan belépő, nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó energiát előállító energiatermelőknek az összekapcsolt hálózatba történő bekapcsolásához szükséges műszaki átalakítások (pl. hálózati csatlakozások és a hálózat megerősítése, a hálózat működésének javítása) költségeinek viselésére és megosztására, valamint a hálózati szabályzat megkülönböztetésmentes végrehajtására vonatkozóan;

b) az újonnan belépő, nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó energiát előállító, a rendszerre csatlakozni kívánó energiatermelők számára biztosítják a szükséges átfogó tájékoztatást, beleértve az alábbiakat:

   i. átfogó, részletes becslés a csatlakozással kapcsolatos költségekről;

   ii. a hálózathoz való csatlakozás iránti kérelem fogadásának és feldolgozásának ésszerű és pontos menetrendje;

   iii. a hálózathoz való javasolt csatlakozás ésszerű, előirányzott menetrendje. A hálózathoz történő csatlakozás teljes folyamata legfeljebb 24 hónapot vehet igénybe, szem előtt tartva az ésszerű kivitelezhetőség és a megkülönböztetésmentesség szempontját;

c) szabványosított és egyszerűsített eljárások bevezetése az elosztott nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó energiát előállító energiatermelők hálózathoz történő csatlakozásának megkönnyítésére.

Az a) pontban említett szabályzat objektív, átlátható és megkülönböztetésmentes feltételekre épül, különös tekintettel valamennyi olyan költségre és haszonra, amely az új termelőknek a hálózatra történő rákapcsolásával függ össze. A szabályzat többfajta hálózati kapcsolatot is meghatározhat.

▼B

XIII. MELLÉKLET

A közszférával kötendő, energiahatékonyságra vonatkozó szerződések vagy az ajánlattételhez szükséges dokumentáció minimális tartalma

— A végrehajtandó hatékonysági intézkedések vagy az elérendő hatékonysági eredmények egyértelmű és átlátható felsorolása.

— A szerződésben foglalt intézkedések végrehajtása révén várható garantált megtakarítás.

— A szerződés időtartama és mérföldkövei, valamint tárgyi és időbeni felmondási feltételei.

— Az egyes szerződő felek kötelezettségeinek egyértelmű és átlátható felsorolása.

— Az elért megtakarítások megállapításának referenciaidőpontja(i).

— Az egyes intézkedések vagy intézkedéscsomagok végrehajtása érdekében szükséges lépések és adott esetben a kapcsolódó költségek egyértelmű és átlátható felsorolása.

— A szerződésben foglalt intézkedések teljes körű végrehajtására és a projekt során végzett mindennemű módosítás dokumentálására vonatkozó kötelezettség.

— A harmadik felek részvételével folyó minden alvállalkozási szerződésben azonos tartalmú előírások bevezetését szabályozó rendelkezések.

— A projekt pénzügyi vonzatainak egyértelmű és átlátható bemutatása és az elért pénzügyi megtakarítások két fél közötti megoszlása és elosztása (azaz a szolgáltató jutalmazása).

— Az elért garantált megtakarítások mérésére és ellenőrzésére, a minőségellenőrzésre és a garanciákra vonatkozó, egyértelmű és átlátható rendelkezések

— A keretfeltételekben bekövetkező, a szerződés tartalmát és kimenetelét befolyásoló változások (például az energiaárak, a létesítmények használata intenzitásának változása) kezelésére irányuló eljárásokat tisztázó rendelkezések

— Az egyes szerződő felek kötelezettségeinek és az ezek megszegéséért kiszabott szankcióknak a részletes leírása.

▼B

XIV. MELLÉKLET

A JELENTÉSTÉTEL ÁLTALÁNOS KERETE

1. Rész

Az éves jelentések általános kerete

A 24. cikk (1) bekezdésében említett éves jelentések szolgálnak alapul a 2020. évi nemzeti célkitűzések felé történő előrehaladás nyomon követéséhez. A tagállamok biztosítják, hogy a jelentések tartalmazzák legalább a következő információkat:

a) az alábbi, az előző évet megelőző évi (X. év [1] – 2) mutatókra vonatkozó becslés:

   i. a primerenergia-felhasználás;

   ii. a teljes végsőenergia-fogyasztás;

   iii. az ágazatonkénti végsőenergia-fogyasztás:

      — ipar,

      — közlekedés (megosztva a személyszállítás és a teherszállítás között, ha rendelkezésre áll),

      — háztartások,

      — szolgáltatások;

   iv. a szektoronkénti bruttó hozzáadott érték:

      — ipar,

      — szolgáltatások;

   v. az egy háztartásra jutó felhasználható jövedelem;

   vi. a bruttó hazai termék (GDP);

   vii. a hőtermelésből származó villamosenergia-termelés;

   viii. villamos energia és hőenergia kapcsolt termeléséből származó villamosenergia-termelés;

   ix. a hőenergia-termelésből származó hőtermelés;

   x. villamos energia és a hőenergia kapcsolt termeléséből származó hőtermelés, beleértve az ipari hulladékhőt is;

   xi. a hőtermelés során felhasznált tüzelőanyag;

   xii. utaskilométer (pkm), ha rendelkezésre áll;

   xiii. tonnakilométer (tkm), ha rendelkezésre áll;

   xiv. megtett kilométerek összesen (pkm + tkm), ha xii.. és xiii. nem áll rendelkezésre;

   xv. népesség.

   Azon ágazatok vonatkozásában, amelyek energiafogyasztása azonos szinten marad vagy nő, a tagállamok elemzik ennek a jelenségnek az okait, és értékelésüket csatolják a becslésekhez.

A második és az azt követő jelentéseknek a b)–e) pontban foglaltakat is tartalmazniuk kell:

b) beszámoló a megelőző évben végrehajtott olyan jelentősebb jogalkotási és nem jogalkotási intézkedésekről, amelyek hozzájárulnak a 2020. évi átfogó nemzeti energiahatékonysági célkitűzések teljesítéséhez;

([1]) X=idei év.

▼B

c) a tagállam központi kormányzatának tulajdonában és használatában lévő, 500 m^2-nél, illetve 2015. július 9-től 250 m^2-nél nagyobb hasznos alapterületű épületek teljes olyan alapterülete, amely a jelentés esedékessége szerinti év január 1-jén nem felel meg az 5. cikk (1) bekezdésében említett, energiahatékonyságra vonatkozó követelményeknek;

d) az 5. cikk (1) bekezdésnek megfelelően az érintett tagállam központi kormányzatának tulajdonában és használatában lévő hűtött és/vagy fűtött épületek teljes olyan alapterülete, amelyet a megelőző évben felújítottak, vagy az 5. cikk (6) bekezdésének megfelelően az adott központi kormányzat tulajdonában és használatában lévő jogosult épületekben az energiamegtakarítás mértéke;

e) a 7. cikk (1) bekezdésében említett nemzeti energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek, illetve a 7. cikk (9) bekezdésének alkalmazásával elfogadott alternatív intézkedések révén elért energiamegtakarítás.

Az első jelentés magában foglalja a 3. cikk (1) bekezdésében említett nemzeti célkitűzést is.

A 24. cikk (1) bekezdésében említett éves jelentésekben a tagállamok további nemzeti célkitűzéseket is megállapíthatnak. Ezek különösen az e rész a) pontjában felsorolt statisztikai mutatókhoz vagy azok kombinációihoz kapcsolhatók, ilyen például az elsődleges vagy végsőenergia-intenzitás vagy ágazati energiaintenzitások.

2. Rész

A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek általános kerete

A 24. cikk (2) bekezdésében említett nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek keretet biztosítanak a nemzeti energiahatékonysági stratégiák kidolgozásához.

A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek kitérnek a jelentősebb energiahatékonyság-javító intézkedésekre és a várható, illetve elért energiamegtakarításra, beleértve az energiaellátás, -továbbítás és -elosztás, valamint az energia végfelhasználása terén elért megtakarításokat is. A tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek tartalmazzák legalább a következő információkat:

1. Célkitűzések és stratégiák

— a 3. cikk (1) bekezdésében előírt 2020. évi indikatív nemzeti energiahatékonysági célkitűzés,

— a 2006/32/EK irányelv 4. cikkének (1) bekezdésében előírt nemzeti indikatív energiamegtakarítási célelőirányzat,

— a teljes gazdaságra vagy egyes ágazatokra vonatkozó egyéb meglévő energiahatékonysági célkitűzések.

2. Intézkedések és energiamegtakarítás

A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek információkat közölnek az ezen irányelv fő elemeinek végrehajtása céljából elfogadott vagy a tervek szerint elfogadandó intézkedésekről és az azokkal összefüggő megtakarításokról.

a) Primerenergia-megtakarítás

A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek felsorolják az összes gazdasági ágazatban a primerenergia-megtakarítás érdekében tett jelentős intézkedéseket és fellépéseket. Minden egyes intézkedés vagy intézkedés-, illetve fellépéscsomag esetében meg kell adni a 2020-ra vonatkozó várható megtakarítások, valamint a jelentéstétel időpontjáig elért megtakarítások mértékét.

▼B

Amennyiben ilyen rendelkezésre áll, meg kell adni az intézkedések egyéb hatásaival, illetve előnyeivel (az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentése, a levegő minőségének javulása, munkahelyteremtés stb.) kapcsolatos információkat és a végrehajtás költségvetését is.

b) Teljes energiamegtakarítás

Az első és második nemzeti energiahatékonysági cselekvési terveknek tartalmazniuk kell a 2006/32/EK irányelv 4. cikkének (1) és (2) bekezdésében előírt teljes energiamegtakarítási célelőirányzat teljesítésével összefüggő eredményeket. Ha nem áll rendelkezésre az intézkedésenkénti megtakarításokkal kapcsolatos számítás vagy becslés, az intézkedések (vagy intézkedéskombinációk) következtében elért ágazatonkénti energiafogyasztás-csökkenést kell feltüntetni.

Az első és második nemzeti energiahatékonysági cselekvési terveknek ezenkívül be kell mutatniuk az energiamegtakarítás kiszámításához használt mérési, illetve számítási módszertant is. Ha az „ajánlott módszertant” ([1]) alkalmazzák, arra a nemzeti energiahatékonysági cselekvési terveknek hivatkozniuk kell.

3. Az ezen irányelvvel összefüggő különös információk

3.1. Közintézmények (5. cikk)

A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek tartalmazzák az 5. cikk (7) bekezdésével összhangban energiahatékonysági tervet kidolgozó közintézmények felsorolását.

3.2. Az energiahatékonyságra vonatkozó kötelezettségek (7. cikk)

A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek tartalmazzák a IV. melléklettel összhangban megválasztott nemzeti együtthatókat.

Az első nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek tartalmazzák a 7. cikk (1) bekezdésében említett nemzeti rendszer, illetve a 7. cikk (9) bekezdésének alkalmazásával elfogadott alternatív intézkedések rövid leírását.

3.3. Energetikai auditok és energiagazdálkodási rendszerek (8. cikk)

A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek tartalmazzák:

a) a megelőző időszakban végzett energetikai auditok számát;

b) a megelőző időszakban a nagyvállalatoknál végzett energetikai auditok számát;

c) a tagállam területén található nagyvállalatok számát, azok számának feltüntetésével, amelyekre a 8. cikk (5) bekezdése alkalmazandó.

3.4. A hatékony fűtés és hűtés előmozdítása (14. cikk)

A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek tartalmazzák a 14. cikk (1) bekezdésében említett átfogó értékelés végrehajtása terén elért eredmények értékelését.

3.5. Energiaátvitel és -elosztás (15. cikk)

Az első nemzeti energiahatékonysági cselekvési terv és az azt követő, tízévenként esedékes jelentések tartalmazzák a gáz- és villamosenergia-infrastruktúra energiahatékonysági potenciáljának a 15. cikk (2) bekezdésében foglaltak szerinti hasznosításáról készült értékelést, valamint a meghatározott intézkedéseket és beruházásokat.

([1]) Az energia-végfelhasználás hatékonyságáról és az energetikai szolgáltatásokról szóló 2006/32/EK irányelv keretében a mérési és hitelesítési módszertanokra vonatkozóan tett ajánlások.

▼B

3.6. A tagállamok a nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervük keretében beszámolnak azokról az intézkedésekről, amelyeket a 15. cikknek megfelelően a keresletoldali válaszintézkedések lehetővé tétele és kidolgozása érdekében hoztak.

3.7. Megfelelő képesítési, akkreditációs és tanúsítási rendszerek hozzáférhetősége (16. cikk)

A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek tartalmazzák az energiahatékonysági szolgáltatásokat, energetikai auditokat és energiahatékonyságjavító intézkedéseket nyújtó szervezetek számára hozzáférhető képesítési, akkreditációs és tanúsítási rendszerekre vagy egyenértékű minősítési rendszerekre vonatkozó információkat.

3.8. Energiahatékonysági szolgáltatások (18. cikk)

A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek tartalmazzák az azon internetes oldalra mutató hiperhivatkozást, ahol elérhető 18. cikk (1) bekezdésének c) pontjában említett, az energetikai szolgáltatókkal kapcsolatos jegyzék vagy felület.

3.9. Az energiahatékonyság előmozdítását célzó egyéb intézkedések (19. cikk)

Az első nemzeti energiahatékonysági cselekvési terv tartalmazza a 19. cikk (1) bekezdésében említett intézkedések jegyzékét.

▼B

XV. MELLÉKLET

Megfelelési táblázat

2004/8/EK irányelv	Ez az irányelv
1. cikk	1. cikk, (1) bekezdés
2. cikk	1. cikk, (1) bekezdés
3. cikk, a) pont	2. cikk, 30. pont
3. cikk, b) pont	2. cikk, 32. pont
3. cikk, c) pont	2. cikk, 31. pont
3. cikk, d) pont	2. cikk, 33. pont
3. cikk, e) és f) pont	—
3. cikk, g) pont	2. cikk, 35. pont
3. cikk, h) pont	—
3. cikk, i) pont	2. cikk, 34. pont
3. cikk, j) pont	—
3. cikk, k) pont	2. cikk, 36. pont
3. cikk, l) pont	2. cikk, 37. pont
3. cikk, m) pont	2. cikk, 39. pont
3. cikk, n) pont	2. cikk, 38. pont
3. cikk, o) pont	—
—	2. cikk, 40., 41., 42., 43., és 44. pont
4. cikk, (1) bekezdés	II. melléklet, f) pont, első alpont
4. cikk, (2) bekezdés	14. cikk, (10) bekezdés, második albekezdés
4. cikk, (3) bekezdés	—
5. cikk	14. cikk, (10) bekezdés, első albekezdés és X. melléklet
6. cikk	14. cikk, (1) és (3) bekezdés, VIII. és IX. melléklet
7. cikk, (1) bekezdés	14. cikk, (11) bekezdés
7. cikk, (2) és (3) bekezdés	—
8. cikk	15. cikk, (5) bekezdés
—	15. cikk, (6), (7), (8) és (9) bekezdés
9. cikk	—
10. cikk, (1) és (2) bekezdés	14. cikk, (1) bekezdés és 24. cikk, (2) bekezdés, XIV. melléklet, 2. rész
10. cikk, (3) bekezdés	24. cikk, (6) bekezdés
11. cikk	24. cikk, (3) bekezdés
—	24. cikk (5) bekezdés

▼B

2004/8/EK irányelv	Ez az irányelv
12. cikk, (1) és (3) bekezdés	—
12. cikk, (2) bekezdés	II. melléklet c) pont
13. cikk	22. cikk, (2) bekezdés
14. cikk	—
15. cikk	28. cikk
16. cikk	—
17. cikk	29. cikk
18. cikk	30. cikk
I. melléklet	I. melléklet, II. rész
II. melléklet	I. melléklet, I. rész és II. rész, utolsó albekezdés
III. melléklet	II. melléklet
IV. melléklet	VIII. melléklet
—	IX. melléklet

2006/32/EK irányelv	Ez az irányelv
1. cikk	1. cikk, (1) bekezdés
2. cikk	1. cikk, (1) bekezdés
3. cikk, a) pont	2. cikk, 1. pont
3. cikk, b) pont	2. cikk, 4. pont
3. cikk, c) pont	2. cikk, 6. pont
3. cikk, d) pont	2. cikk, 5. pont
—	2. cikk, 2. és 3. pont
3. cikk, e) pont	2. cikk, 7. pont
3. cikk, f), g), h) és i) pont	—
—	2. cikk, 8–19. pont
3. cikk, j) pont	2. cikk, 27. pont
—	2. cikk, 28. pont
3. cikk, k) pont	—
3. cikk, l) pont	2. cikk, 25. pont
—	2. cikk, 26. pont
3. cikk, m) pont	—
3. cikk, n) pont	2. cikk, 23. pont
3. cikk, o) pont	2. cikk, 20. pont
3. cikk, p) pont	2. cikk, 21. pont
3. cikk, q) pont	2. cikk, 22. pont
3. cikk, r) és s) pont	—
—	2. cikk, 24., 29., 44. és 45. pont

▼B

2006/32/EK irányelv	Ez az irányelv
—	3. cikk
—	4. cikk
4. cikk	—
5. cikk	5. és 6. cikk
6. cikk, (1) bekezdés, a) pont	7. cikk, (8) bekezdés, a) és b) pont
6. cikk, (1) bekezdés, b) pont	18. cikk, (3) bekezdés
6 cikk, (2) bekezdés	7. cikk, (1), (5), (6), (7), (9), (10), (11), és (12) bekezdés
—	7. cikk, (2) és (3) bekezdés
6. cikk, (3) bekezdés	18. cikk, (2) bekezdés b) és c) pont
6. cikk, (5) bekezdés	—
7. cikk	17. cikk
8. cikk	16. cikk, (1) bekezdés
—	16. cikk, (2) és (3) bekezdés
9. cikk, (1) bekezdés	19. cikk
9. cikk, (2) bekezdés	18. cikk, (1) bekezdés d) pont, i. alpont
—	18. cikk, (1) bekezdés, a), b), c), d) pont, ii. alpont és e) pont
10. cikk, (1) bekezdés	15. cikk, (4) bekezdés
10. cikk, (2) bekezdés	15. cikk, (3) bekezdés
—	15. cikk, (7), (8) és (9) bekezdés
11. cikk	20. cikk
12. cikk, (1) bekezdés	8. cikk, (1) bekezdés
12. cikk, (2) bekezdés	—
—	8. cikk, (2), (3), (4), (5), (6) és (7) bekezdés
12. cikk, (3) bekezdés	—
13. cikk, (1) bekezdés	9. cikk
13. cikk, (2) bekezdés	10. cikk és VII. melléklet, 1.1. pont
13. cikk, (3) bekezdés	VII. melléklet, 1.2. és 1.3. pont
—	11. cikk
—	12. cikk
—	13. cikk
—	15. cikk, (1) és (2) bekezdés
—	18. cikk, (2) bekezdés, a) és d) pont
—	21. cikk
14. cikk, (1) és (2) bekezdés	24. cikk, (1) és (2) bekezdés
14. cikk, (3) bekezdés	—

▼B

2006/32/EK irányelv	Ez az irányelv
14. cikk, (4) és (5) bekezdés	24. cikk, (3) bekezdés
—	24. cikk, (4) és (7)–(11) bekezdés
—	22. cikk, (1) bekezdés
15. cikk, (1) bekezdés	22. cikk, (2) bekezdés
15. cikk, (2), (3) és (4) bekezdés	—
—	23. cikk
—	25. cikk
16. cikk	26. cikk
17. cikk	27. cikk
18. cikk	28. cikk
19. cikk	29. cikk
20. cikk	30. cikk
I. melléklet	—
II. melléklet	IV. melléklet
III. melléklet	—
IV. melléklet	—
V. melléklet	—
VI. melléklet	III. melléklet
—	V. melléklet
—	VI. melléklet
—	VII. melléklet
—	XI. melléklet
—	XII. melléklet
—	XIII. melléklet
—	XIV. melléklet
—	XV. melléklet